

Không Nhận Người Tình Cũ

Contents

Không Nhận Người Tình Cũ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	65

Không Nhận Người Tình Cũ

Giới thiệu

Nếu hỏi cô vì sao nhất định phải chia tay người yêu lâu năm, câu trả lời của cô chỉ có thể là thở dài!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-nhan-nguoi-tinh-cu>

1. Chương 1

Đây là chuyện gì xảy ra!

Khi Đào Khuynh nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi đi vào phòng, từng bước một đi tới trước mặt cô thì nụ cười của cô trong nháy mắt cứng đờ, đang ngồi trên ghế lập tức đứng dậy.

“Anh...Anh.” Cô nhìn chằm chằm gương mặt anh tuấn, tươi cười của đối phương lắp bắp nói không nên lời. Anh ta càng lúc càng đến gần như có ý cho cô nhìn rõ hơn.

Người đàn ông này mặc một bộ tây trang màu xanh tối, thân hình cao lớn, tuấn tú, vừa tiến vào phòng ăn lập tức thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Anh ta ngẩng đầu bước đi thể hiện phong thái tự tin, làm cho các cô gái xung quanh bắn ra ánh mắt ái mộ.

Anh có mái tóc cắt ngắn gọn gàng làm nổi bật lên ngũ quan tuấn lãng. Một đôi mắt hẹp dài, lấp lánh có hồn, lóe ra ánh sáng tinh quái làm lòng cô run sợ. Sống mũi anh cao thẳng sắc nét, cùng với đôi môi mỏng khê nhếch khiến cả khuôn mặt có vẻ anh tuấn hơn. Không chỉ có bề ngoài xuất sắc, ngay cả giọng nói của anh cũng trầm ấm hấp dẫn khác thường.

“Trông anh thế nào?” Anh khê nhếch miệng, vẽ mặt cười như không cười, khiến cho gương mặt tuấn lãng càng thêm mê người.

Giọng nói quen thuộc làm cho Đào Khuynh cả người chấn động.

“Nhất định là mình nhìn lầm.” Cô lắc đầu một cái, không muốn tin tưởng tình huống trước mắt là sự thật.

“Cần anh đến gần hơn chút nữa, để cho em xác nhận sao?” Anh chậm rãi tiến lên, vô cùng vui vẻ đến gần cô.

Đào Khuynh đột nhiên lắc đầu, nặng nề ngã ngồi ở trên ghế, cất cao ngữ điệu, “Đừng, đừng tới đây!”

Cô đột ngột kêu lên như vậy khiến cho ánh mắt tò mò mọi người toàn bộ rơi vào hai người bọn họ.

Đôi mắt đen hẹp dài của anh nhàn nhạt quét qua xung quanh một cái, anh thông thả mà ung dung mở miệng: “Em không thể chờ đợi muốn ọi người biết quan hệ của chúng ta sao?”

Mọi người bàn luận xôn xao khiến Đào Khuynh cảm thấy lo lắng, cũng hạ thấp giọng, cố nén kích động của nội tâm.

“Tôi và anh không có bất cứ quan hệ gì.” Cô đè thấp âm lượng, cắn tức nhìn anh.

“Thật sao?” Anh nhếch mày lên, kéo ghế ra ngồi, tầm mắt chưa từng rời khỏi người cô.

Đào Khuynh mặc váy chiffon màu đen, cổ thấp để lộ ra xương quai xanh xinh đẹp và đường cong mê người trước ngực, vô cùng hấp dẫn. Mái tóc dài đen nhánh giờ phút này buộc thành một đuôi ngựa mềm mại làm cô nhìn vô cùng thanh lệ. Đôi mắt to xinh đẹp đang mở lớn, đôi môi mềm mại mím chặt thành một đường thẳng cho thấy cô đang tức giận, không thấy được nụ cười vốn làm anh động lòng.

Anh không phải không muốn gặp cô khi tức giận, mà chỉ là quá nhớ nhung nụ cười của cô. Nụ cười làm cho người ta vô cùng nhung nhớ.

Anh gặp qua không ít mỹ nữ có nụ cười đẹp, nhưng Đào Khuynh là cô gái đầu tiên khiến anh để ý. Cô cười rất thuần túy và tinh khiết, không hề phòng, làm cho anh chú ý ngay lần đầu tiên nhìn thấy, từ đó lòng anh liền lạc mất trên người cô. Đáng tiếc cô hình như không hiểu tình ý sâu đậm của anh, cho nên mới dễ dàng buông tay.

“Đúng vậy.” Đào Khuynh kiên định nói. Ngay từ lúc cô rời đi một ngày kia, bọn họ cũng đã không có bất cứ quan hệ gì.

Cô chẳng hề để ý về mặt đau nhói tim của anh. Còn anh thì giả bộ lạnh nhạt nâng khóe môi lên, “Nói là không có quan hệ, mà lại dùng lấy nét mặt kinh hỉ như vậy hoan nghênh anh sao, như vậy là em có hứng thú với vẻ ngoài của anh phải không? Anh thật là thụ sủng nhược kinh đấy.”

“Đó không phải là vui mừng, là kinh sợ.” Đào Khuynh nói xong có chút nghiêng rằng nghiêng lợi.

Trong nháy mắt nhìn thấy anh xuất hiện, cô giống như bị sét đánh trúng, khó có thể tin.

Cô lại có thể ở hợp mặt hội độc thân nhìn thấy anh. Đáng ghét, cô nên sớm phát hiện vẻ mặt Ngừ Yến khi đó có cái gì không đúng!

Hà Ngừ Yến là bạn thân của cô từ thời học cấp 3, hai người rất thân thiết.

Mấy ngày trước, Hà Ngữ Yên đột nhiên nói muốn tìm bạn trai, cầu xin cô cùng nhau tham gia buổi gặp gỡ của hội độc thân. Cô mới kết thúc đoạn tình cảm sâu đậm, đối với tình yêu nam nữ lúc này không hứng thú lắm, nhưng Ngữ Yên liều chết thuyết phục cô, vả lại nó rằng chỉ cần cô đi với cô ấy, cô mới đồng ý tham gia.

Đào Khuynh tới phòng gặp gỡ trước liền gọi điện thoại cho Hà Ngữ Yên nói cô đã đến. Thế nhưng Đào Khuynh chờ một lúc lâu vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nào, đang muốn gọi điện thoại lần nữa thì nhìn thấy người không nên xuất hiện này.

“Hiếm có cô gái nào nhìn thấy gương mặt anh lại tỏ ra kinh sợ như em, thật làm tổn thương tự ái của anh.” Bàn tay anh vuốt ve cằm, mày héch lên còn giọng nói mang uất ức.

“Tự ái của anh lại dễ tổn thương như vậy sao?” Đào Khuynh nghĩ đến mình bị bạn thân thiết kế, sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng.

“Quả nhiên em là người hiểu anh rõ nhất.” Anh mỉm cười, đôi mắt đen nhìn cô.

Đào Khuynh rũ mắt, âm thầm nắm chặt tay.

“Ta đã nói rồi, tôi và anh không có quan hệ, làm thế nào hiểu rõ một người xa lạ đây? Sợ rằng anh nhận lầm người rồi.” Cô ổn định tâm thần rối loạn của mình, lạnh nhạt đáp lại.

“Không có quan hệ không có nghĩa là không biết, gần gũi một năm, em đã đem anh thành người xa lạ rồi hả?” Trong đáy mắt anh xẹt qua một tia mắt mát không che giấu.

“Tôi không hiểu ý của anh.” Đào Khuynh quay mặt, khôi phục lại vẻ trấn định.

“Được rồi, nếu là người xa lạ, nên trước tiên tự giới thiệu.” Anh hướng cô đưa ra bàn tay, “Xin chào, tôi là Hạ Lâm Đế.”

Cô chỉ chăm chăm nhìn tay anh, chẳng hề nói một câu.

“Tôi là Hạ Lâm Đế.” Anh lần nữa tự giới thiệu mình, tay vẫn không có thu hồi lại.

Đào Khuynh ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt đen bén nhọn kia, ngực căng thẳng.

“Tôi đã nghe thấy” giọng nói của cô tràn đầy bất đắc dĩ.

“Nghe, nhưng mà một chút bày tỏ cũng không có? Đó nhất định là do tôi tự giới thiệu mình không đủ cặn kẽ. Tôi là Hạ Lâm Đế, năm nay hai mươi tám tuổi, là Tổng giám đốc công ty Hách Luân.” Anh héch mày lên, lời nói chứa đầy hàm ý, “Một năm trước đột nhiên trở lại cuộc sống độc thân, trước mắt đang tìm đối tượng thích hợp. Lần đầu tiên tham gia gặp gỡ của hội độc thân, đối phương lại chậm chạp không thèm đáp lại, xin hỏi tôi có làm gì sai sao?”

Đào Khuynh nhìn khuôn mặt tươi cười giảo hoạt của anh, hít sâu một cái.

“Đủ rồi, đừng có mà lèo bèo, tôi đã biết anh là ai.” Anh nói những lời đó với cô, cô còn có thể giả bộ ngu sao?

“Để cho tôi giữ cái tư thế này là tiểu thư đặc biệt lễ phép sao?” Hạ Lâm Đế nghiêng đầu, vẫn mang theo nụ cười, trong mắt không có nửa điểm lay động.

Đào Khuynh quá rõ ràng trong mắt anh ẩn núp tức giận, không tự chủ được rung động bả vai.

“Xem ra tôi thất lễ rồi, thật là ngượng ngùng.” Cô nhếch khóe miệng, không tình nguyện nắm lấy tay anh.

Anh đột nhiên dùng quá sức, thân thể của cô lập tức không hề phòng bị nghiêng tới trước.

“Hạ Lâm Đế, anh đừng quá phận!” Cô không khỏi hô lên thành tiếng.

Anh nhìn chăm chăm cô đang tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, môi chu lên.

“Kêu lớn tiếng như vậy, là muốn mọi người chú ý sao?” Cô gái nhỏ này vốn luôn luôn ôn thuận theo, rất ít khi giận dữ; xem ra sự xuất hiện của anh thật sự chọc giận cô.

“Nơi này là nơi nào, anh là cố ý làm tôi khó chịu đúng không?” Đào Khuynh cắn cắn môi, nhỏ giọng hỏi.

Từ khi anh xuất hiện, ánh mắt của mọi người đều đặt ở trên người bọn họ, nhất cử nhất động của anh dẫn tới tiếng kinh hô của cô kia đều bị mọi người xem thấy.

“Tôi chỉ là muốn tới thiết lập quan hệ hữu nghị với đối tượng phù hợp, thế nào lại là khiến tiểu thư đây khó chịu? Cái tội danh này quá nặng nề rồi.” Hạ Lâm Đế lắc đầu, nhàn nhạt đáp lời.

“Cái này lý do này thật là kém cỏi. Mục đích của anh rốt cuộc là cái gì?”

“Em không muốn nhìn thấy anh ở đây phải không?” Anh mỉm cười hỏi.

“Tôi không nên cảm thấy bất ngờ sao?” Đào Khuynh lạnh lùng hỏi ngược lại. Đi gặp gỡ cùng hội độc thân lại xuất hiện người mà mình nóng lòng tránh né, bất luận người nào cũng sẽ phản ứng vô cùng kịch liệt!

“Em có thể tới gặp gỡ hội độc thân, anh lại không thể tới sao?” Nếu không dùng cách này, anh sao có thể nhìn thấy cô? Hạ Lâm Đế neho lại trông mắt đen, giọng nói lộ ra bất đắc dĩ.

“Tổng giám đốc công ty Hách Luân cần tham gia gặp gỡ của hội độc thân? Thật là chuyện thú vị.” Đào Khuynh hếch mày, ánh mắt phức tạp.

Công ty Hách Luân khởi nghiệp từ ngành khách sạn, tiếng tăm lừng lẫy không chỉ ở Đài Loan, mà ở thị trường quốc tế cũng có vị trí hết sức quan trọng.

Mà người một tay đem danh tiếng công ty Hách Luân vươn xa chính là Hạ Lâm Đế. Anh khi còn trẻ tuổi liền nhận lấy công ty từ cha mình, trở thành tổng giám đốc, sau đó liên tiếp tiến hành cải cách. Ở phương diện phát triển nghiệp vụ, không chỉ có gia tăng xây dựng khách sạn khắp nơi trên thế giới, lại thành lập không ít làng du lịch nổi tiếng, hình thành một cách khai thác kinh doanh mới chỉ có ở công ty Hách Luân.

Những người không hiểu cho là Hạ Lâm Đế là ỷ vào quyền thế của cha mình mới ngồi được trên ghế Tổng giám đốc, trên thực tế không phải vậy. Tác phong của anh táo bạo, quyết đoán, dùng chính những thành công của mình chặn lại những lời dèm pha kia.

Tin tức của giới truyền thông đều nói anh là nhà kinh doanh thiên tài, Đào Khuynh cũng từng anh cho là công tử được nuông chiều, nhưng đến khi chính mắt thấy anh vì công việc mà ngày đêm bận rộn, cái nhìn của cô liền thay đổi trở nên hâm mộ anh

Hạ Lâm Đế xác thực thiên tư thông minh, nhưng những vất vả mà anh phải chịu người ngoài khó có thể tưởng tượng được. Anh là người xuất sắc, bởi vì quá xuất sắc cho nên anh không thể ích kỷ chiếm đoạt, ép buộc cô.

“Có thể ở nơi này nhìn thấy em, cũng là thật thú vị.” Hạ Lâm Đế cười hết sức cô đơn. “Đào Khuynh, đã lâu không gặp.” Anh thấp kêu cô một tiếng, tâm ẩn ẩn đau.

“Anh. . . .” Đào Khuynh run rẩy nắm chặt tay.

“Em chính là không chịu nhận thức anh sao?” Hạ Lâm Đế thở dài, nhìn chằm chằm cô sắc mặt khó coi.

Cô từ thế giới của anh biến mất một năm, thật vất vả mới gặp mặt lần nữa, cô lại coi anh là người xa lạ?

Nhìn cô, tim của anh vẫn đập rộn ràng như vậy, tại sao cô có thể đối xử với anh như thế!

“Tôi căn bản nghe không hiểu anh đang nói gì.” Đào Khuynh nhếch nhác quay mặt, bởi vì ánh mắt nóng bỏng của anh mà tim đập cuồng loạn.

Người này là người đàn ông cô hết sức tránh né, là bạn trai cũ của cô.

Một năm trước, cô nói lời chia tay, hai người có lúc gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, vì vậy cô mới có thể nghĩ hết biện pháp tránh xa anh.

Vào lúc này anh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, cô nên có nét mặt gì?

Cô căn bản không ngờ anh sẽ xuất hiện, không có chuẩn bị tâm lý ở tình huống nhìn thấy anh, thế nào không hoảng hốt?

Hướng chỉ anh còn xuất hiện tình huống này, cộng thêm biểu hiện của anh, cô không cần nghĩ cũng biết anh cùng Hà Ngữ Yên liên thủ lừa gạt cô!

Đào Khuynh trong cơn giận dữ, không có chút nào muốn quan tâm đến anh.

“Tức giận? Quả nhiên là tức giận xinh đẹp hơn.” Hạ Lâm Đế gật đầu một cái. Cô tức giận chứng tỏ cô còn để ý anh, anh biết điểm này là đủ rồi.

“Cái gì?” Cô sững sờ, chớp chớp đôi mắt.

“Em như vậy là muốn nghe anh khen em xinh đẹp phải không? Tiểu Khuynh.”

Nghe anh gọi tên thân mật của mình, mặt cô đỏ lên, hoảng hốt xoay tầm mắt.

Một chàng trai bên cạnh quan sát tình thế sau một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng: “Hai vị rất quen nhau hay sao?”

“Tiên sinh, đừng nói giỡn, tôi với anh ta không có chút nào quen thuộc.” Đào Khuynh hít sâu một cái, thật nhanh phủ sạch quan hệ.

“Ah? Nhưng là.” Người kia nói được nửa câu, lập tức bị một giọng nói khác khàn khàn cắt đứt.

“Mới một năm không thấy, trí nhớ của em sao lại kém như vậy? Cần anh giúp em khôi phục trí nhớ sao?” Hạ Lâm Đế khoe môi chứa đựng một nụ cười lạnh.

“Không cần!” Đào Khuynh cất cao ngữ điệu, phát hiện ánh mắt tò mò của người bên cạnh, không được tự nhiên quay mặt. “Người nào không biết Tổng giám đốc công ty Hách Luân? Chỉ là từng thấy qua mấy lần.”

“Chỉ là thấy qua mấy lần?” Hạ Lâm Đế héch lên mày.

Cô nhìn thấy sắc mặt anh trầm xuống, biết rõ là đã chọc giận anh, thế là nghiêng người lại gần.

“Đường đường tổng giám đốc công ty Hách Luân lại tới gặp gỡ của hội độc thân, muốn tìm một đối tượng tốt, đã như vậy, phải làm như không biết tôi mới tốt.” Cô đè thấp âm lượng nói.

“Em không phải là đối tượng tốt sao?”

“Tôi tự nhận là không đủ tư cách.”

“Em đừng quá khiêm nhường, tiểu Khuynh.” Nói thế nghe thật là vô cùng chói tai.

“Đa tạ Hạ tổng nâng đỡ, tôi là nghiêm túc tới gặp gỡ của hội độc thân.” Đào Khuynh vẫn nhỏ giọng nói, tránh khỏi lần nữa làm mọi người chú ý.

“A, là sợ anh quấy rầy em quen biết người khác sao?” Hạ Lâm Đế gật đầu một cái, cũng lấy giọng chỉ đủ hai người nghe đáp lời.

“Hạ tổng có thể hiểu ý của tôi là tốt rồi.” Đào Khuynh vốn là mang tâm lý đi cùng bạn thôi, nào biết lại gặp gỡ Hạ Lâm Đế. Cô không muốn cùng anh có bất kỳ dính dáng, chỉ hy vọng nhanh thoát khỏi anh, vì vậy cô ngồi thẳng thân thể, đối thành nhìn về chàng trai bên cạnh, lộ ra nụ cười động lòng người. “Tiên sinh, thật xin lỗi, tôi quên tự giới thiệu mình, tôi tên là Đào Khuynh.”

Hạ Lâm Đế mắt lạnh nhìn cô cùng người khác nói chuyện với nhau, thông thả ung dung nhấp rượu đỏ, không nhanh không chậm mở miệng: “Bà xã, em thật vẫn muốn lạnh nhạt với anh?”

Đang cùng Đào Khuynh nói chuyện, chàng trai nghe được câu này, không khỏi cũng ngạc nhiên, “Các người.”

Trời ạ, anh thế nhưng. “Không phải vậy, tôi và anh ta thật không hề có một chút quan hệ.” Đào Khuynh dùng sức vẫy tay, khó có thể tin nhìn chằm chằm mắt Hạ Lâm Đế đang lóe ra tia ác ý.

“Ban đầu em bán khoán thân phận của anh, muốn giữ kín, anh mới tạm thời giấu giếm tin tức chúng ta kết hôn, vậy mà em vừa cùng anh gây gỗ không chịu nhận, còn độc ác bắt anh ở riêng một năm.” Hạ Lâm Đế cầm tay của cô, vẻ mặt có chút mất mát. “Cho dù anh không ở cùng em, em cũng không thể chạy tới gặp gỡ của hội độc thân a! Anh biết rõ em hờn dỗi, anh không trách em, chúng ta trở về đi thôi.”

Anh vừa nói hết, mọi người đều biểu lộ nét mặt đã hiểu, bắt đầu châu đầu ghé tai bàn tán.

“Còn đang thắc mắc sao Hạ tổng giám đốc lại tới gặp gỡ của hội độc thân, hóa ra là bởi vì bà xã ở chỗ này a!”

“Thì ra là anh ta đã sớm kết hôn, thật là một tin tức giật gân!”

Mọi người càng ngày càng nhiệt liệt thảo luận khiến Đào Khuynh nổi trận lôi đình, trong phút chốc từ trên ghế đứng lên, nhìn chằm chằm Hạ Lâm Đế Khí đang làm bộ thản nhiên, cắn răng nghiến lợi.

“Hạ Lâm Đế!” Anh đến tới cùng là đang làm cái trò gì? Cô tức giận đến cả người run rẩy.

“Anh đang nghe.” Anh ngưng mắt nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Bà xã, chúng ta nói chuyện một chút đi?”

Cái người ghê tởm này cứ nhiên ăn nói lung tung! Đào Khuynh nhất thời á khẩu không trả lời được, tức giận hất tay của anh ra, cầm lên ví da nhanh chóng rời khỏi chỗ.

[Chương 1-3]

Đào Khuynh ra khỏi phòng gặp gỡ lập tức gọi điện thoại cho bạn tốt.

“Hà Ngữ Yến, bạn làm sao có thể làm vậy với mình?”

Đầu bên kia điện thoại di động truyền đến, chợt dạ lên tiếng, “Ách, hai người gặp mặt rồi hả?”

Đào Khuynh thấy chỗ này quá đông người đi lại, liền vòng ra phía sau tòa nhà.

“Bạn lừa mình tới gặp gỡ hội độc thân là do anh ta bày ra phải không?” Cô nắm chặt điện thoại di động, khó nhịn tức giận hỏi.

“Tiểu Khuynh, từ khi anh ấy biết bạn trở về nước vẫn hy vọng có thể được gặp bạn.”

“Thế là hai người vẫn liên lạc với nhau à?” Đào Khuynh nheo mắt lại, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Tiểu Khuynh.”

Nghe giọng Hà Ngữ Yến tràn đầy áy náy, Đào Khuynh phiền não vuốt vuốt tóc, thân thể vẫn bởi vì kích động mà khẽ run.

“Khó trách anh ấy không chạy tới Anh quốc tìm mình, là bởi vì bạn luôn báo cáo tin tức của mình cho anh ấy, đúng không?” Cô tin tưởng người bạn thân này như vậy, hôm nay biết được sự thật cảm thấy vô cùng đả kích.

“Tiểu Khuynh, thật xin lỗi! Mình biết không nên làm như vậy, nhưng hai người đột nhiên chia tay, anh ấy tha thiết muốn mình giúp một tay, mình thật sự không cách nào cự tuyệt.” Hà Ngữ Yến trong lòng không chịu nổi, vội vàng giải thích.

“Bạn là bạn của mình đúng không? Sao lại lừa gạt mình để giúp anh ta!” Đào Khuynh thở phò nói: “Bạn có biết mới vừa rồi mình khó xử thế nào không? Hơn nữa còn là ở dịp gặp gỡ của hội độc thân!”

Hạ Lâm Đế quả nhiên là nhân vật lợi hại, thuận miệng nói một câu liền làm thay đổi thế cục, hiện tại tất cả mọi người cho rằng bọn họ chẳng những có quan hệ, cô còn là người vợ cố tình gây sự!

Giờ phút này bị người ta hiểu lầm còn là chuyện nhỏ, tiếp đó sẽ có nhiều tin đồn rất khó dự liệu.

Tổng giám đốc công ty Hách Luân tiếng tăm lừng lẫy chưa dám cưới đã kết hôn, còn tới hội nghị gặp gỡ của hội độc thân tìm vợ về nhà? Thật là tin tức giật gân hết mức.

Anh ra chiều này thật là inh! Vô luận cô giải thích thế nào, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nổi.

“Cũng bởi vì mình là bạn của bạn nên mình cảm thấy bạn chưa.”

Đào Khuynh quá rõ ràng cô chuẩn bị nói gì, vội vàng cất cao giọng ngắt lời cô, “Đừng nói a... Mình và anh ta đã chia tay rồi!”

“Tiểu Khuynh, tính tình bạn luôn luôn ôn hòa, cho dù gặp chuyện khó chịu cỡ nào cũng có thể cười đối đãi, nhưng vừa nhắc tới Hạ Lâm Đế là phản ứng của bạn trở nên rất kích động.”

“Không phải là bởi vì anh ấy, mà là vì bạn lừa mình.” Đào Khuynh hít sâu một hơi. Lòng của cô tuyệt đối sẽ không bởi vì Hạ Lâm Đế mà dao động!

“Bạn thật sự là vì mình mà tức giận sao? Tiểu Khuynh, hai người yêu nhau như vậy, gia cảnh chênh lệch cũng có thể khắc phục, tại sao phải tới nông nổi chia tay? Một câu không hợp liền nói chia tay, ngay cả mình nghe cũng cảm thấy vô lý, anh ấy sao có thể tiếp nhận? Bạn không nói với mình lý do chia tay cũng được, nhưng ít nhất cũng phải cùng anh ấy nói cho rõ ràng.”

“Ngữ Yên, mình hiểu bạn muốn tốt ình, nhưng tất cả đều đã kết thúc.” Kể từ khi cô biết được tin tức kia liền không thể tiếp tục ở bên cạnh anh. “Mình cùng anh ấy đã nói rõ ràng rồi mới chia tay.”

“Điều này không giống những gì mình nghe được, anh ấy nói rằng, đến nay vẫn không rõ nguyên nhân chia tay.”

“Chuyện cho tới bây giờ, nguyên nhân chia tay đã không còn quan trọng, quan trọng là mình cùng anh ấy hiện giờ không có bất kỳ quan hệ gì!” Đào Khuynh càng ngày càng kích động, cơ hồ hét chói tai ra tiếng.

Lúc này, một giọng nói khàn khàn từ phía sau cô truyền đến.

“Có quan hệ hay không, cũng phải anh nói mới đúng.”

Đào Khuynh xoay người, tầm mắt nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia tay cầm điện thoại di động rũ xuống.

“Hạ . . .” Cô nhấp môi, ngắt điện thoại rồi bỏ vào trong túi. “Anh bày ra cục thế này để cho anh với tôi chạm mặt, bây giờ còn nghe lên người khác nói chuyện?”

Cô không ngờ anh sẽ cùng Hà Ngữ Yên đồng mưu lừa mình, lửa giận trong lòng khó tiêu, cộng thêm việc nhớ lại nguyên nhân chia tay kia, sắc mặt của cô vô cùng khó coi.

“Anh không làm như vậy, có thể gặp được em sao?” Khi quyết định lừa cô tới, Hạ Lâm Đế sớm đoán được phản ứng của cô nên sớm đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. “Cảm thấy hành động của anh quá hèn hạ à?”

Tại sao bọn họ trở nên phải lừa gạt lẫn nhau, thậm chí đối chọi gay gắt? Kết quả này là điều anh chưa bao giờ mong muốn.

“Tôi biết Hạ Lâm Đế vốn rất quang minh lỗi lạc.” Đào Khuynh rất khó tiếp nhận việc anh dùng thủ đoạn này lừa cô.

Anh cười khỏ, trong mắt xẹt qua vẻ cô đơn.

“Anh cũng cho là Đào Khuynh mà anh biết không phải người máu lạnh vô tình như thế.” Cô nói rồi đi liền rồi đi, ngay cả cơ hội giữ cô lại cũng không cho anh.

“Khi anh đã buông tay, từ thời điểm mà tôi ra khỏi nhà anh, chúng ta đã chia tay, tránh không gặp mặt nhau có gì không đúng.” Đào Khuynh quay mặt, hung ác quyết tâm nói như vậy.

“Tùy ý nói chia tay, tùy ý rời đi, em coi anh là cái gì?” Khi cô rời đi một khắc kia, Hạ Lâm Đế đau lòng đến mức không cách nào hô hấp được, hồi tưởng lại lúc ấy, trong lòng anh vẫn vô cùng khó chịu. “Anh rõ ràng đã nói đợi cả hai bình tĩnh lại rồi nói sau, chưa từng đồng ý chia tay, làm sao em ngay cả câu giải thích cũng không nói chia tay liền chia tay?”

Bọn họ không phải kẻ thù nha! Cho dù có đối với anh có oán giận hơn nữa, cũng không nên lựa chọn không chào mà đi, lấy loại phương thức mất tích này trừng phạt anh, quá mức tàn nhẫn.

“Chỉ cần không thấy mặt, cảm giác sớm muộn sẽ biến mất, đối với hai chúng ta đều tốt.” Đào Khuynh rũ mắt, giấu đi nội tâm chua xót, nhẹ giọng mở miệng.

“Anh nói lại một lần nữa, anh không đồng ý chia tay với em.” Hạ Lâm Đế mang vẻ mặt căng thẳng chậm rãi đến gần cô, “Nếu không phải qua Ngữ Yên biết được em đi Anh quốc giải sầu, anh thật sự sẽ nổi điên!”

“Anh không đi tìm em, không phải như vậy là đồng ý chia tay sao?” Thấy anh tiến tới gần, Đào Khuynh hốt hoảng lui về phía sau.

“Anh đi tìm em... em sẽ thay đổi sao? Cho dù anh hỏi thế nào, em cũng không chịu nói nguyên nhân chia tay, em muốn anh tiếp nhận thế nào?” Ban đầu cô đột nhiên nói chia tay, không cho anh cơ hội hỏi rõ ràng liền tự tiện rời đi, quả thật muốn ép điên anh. “Em muốn tạm thời tách ra, vậy anh theo ý em . . . Giờ một năm đã là cực hạn chịu đựng của anh, nếu em không trở lại, anh sẽ đi tìm em.”

Nếu anh cố ý muốn cô, cho dù cô chạy trốn tới chân trời góc biển cũng vô ích, nhưng anh nhìn được.

Ở cùng nhau trong tình trạng kích động, anh ép hỏi thế nào cũng uổng công, cái anh muốn là chân tướng, không muốn cô vì trốn tránh mà cố gắng nặn ra lời nói dối, vì vậy anh lựa chọn chờ đợi cô trở lại.

Anh ột năm này để cho cô suy nghĩ rõ ràng, tuyệt đối không tiếp nhận việc cô quyết định chia tay!

“Anh biết tôi sẽ không thay đổi, hôm nay tới tìm tôi, chẳng lẽ có chuyện gì khác?” Đào Khuynh cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, hô hấp trở nên dồn dập.

“Anh làm sai chuyện gì? Ít nhất em cũng phải cho anh một lý do có thể tin tưởng được chứ.” Hạ Lâm Đế di chuyển tới gần cô.

Đào Khuynh lui về sau một bước, khó khăn mở miệng, “Anh không làm gì sai, chính là tôi không có cảm giác nữa, lý do như vậy còn cần tôi nói bao nhiêu lần nữa?” Không thể sợ, không thể mềm lòng, thái độ của cô phải kiên định!

“Đúng vậy a, không có cảm giác làm sao có thể thay đổi được, nếu là thật, anh cũng không bức ép em phải ở bên cạnh anh.” Hạ Lâm Đế cầm lấy cổ tay cô kéo cô vào lòng ôm lấy. “Tiểu Khuynh à, chúng ta yêu nhau hơn ba năm, anh sao lại không hiểu em?”

“Buông tôi ra!” Đào Khuynh bị anh ôm chặt lấy, khi đôi tay đụng phải lồng ngực của anh, xúc cảm ấm áp làm tay chân cô luống cuống.

“Nếu không có cảm giác với anh, tại sao khi thấy anh xuất hiện lại nóng nảy lo lắng như vậy?” Anh nhìn vẻ mặt hốt hoảng của cô, một tay vuốt ve gò má mềm mại của cô. “Em vẫn còn yêu anh.”

“Tôi không có!” Đào Khuynh cất cao giọng, ra sức giãy khỏi lồng ngực anh.

Sự bướng bỉnh của cô làm anh bức tức, trực tiếp đề cô lên vách tường, bàn tay nắm lấy cằm của cô. “Có bản lĩnh thì nhìn vào mắt anh nói lại lần nữa.”

Thân thể anh tiếp cận quá gần, Đào Khuynh ngừng thở, thân thể khẽ run, giống như có thể nghe rõ tiếng tim đập mãnh liệt.

“Tôi... Tôi. . .” Cặp mắt đen thâm thúy của anh dường như có thể nhìn thấu cô, cô căn bản không cách nào nói ra khỏi miệng. “Hạ Lâm Đế, chúng ta đã chia tay, không phải đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay sao?”

“Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay? Nói ra thật nhẹ nhõm.” Anh nâng môi lên cười chua chát, ở bên tai cô than nhẹ, “Anh tuyệt không nghĩ thả em ra.”

Sự chấp nhất của anh khiến Đào Khuynh đau lòng, không đành lòng nhắm mắt lại.

“Tôi thật sự không còn cảm giác với anh.”

Vì sao phải bức bách cô một lần lại một lần nói ra những lời đả thương người? Mỗi lần nói ra, lòng của cô liền đau!

“Xem ra em không có đem lời của anh nghe vào tai.” Hạ Lâm Đế thì thầm, đột ngột che lại đôi môi kiều diễm ướt át của cô.

2. Chương 2

Hạ Lâm Đế quá hấp dẫn, quá mê người, Đào Khuynh biết rõ không nên phóng túng, nhưng không đẩy được anh ra.

Một cái hôn không đủ, bọn họ muốn nhiều hơn!

Đào Khuynh bị anh hôn đầu óc choáng váng, không biết được mình như thế nào đi theo anh về chỗ ở của anh, vừa vào cửa liền bị anh mang đi phòng ngủ.

“Hạ Lâm Đế, chờ một chút . . .” Cô hai tay đẩy lồng ngực anh, ý đồ chống cự.

“Không chờ được.” Hạ Lâm Đế đẩy cô ngã xuống giường, đôi mắt đen nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô. Một dòng khí nóng chui vào trong cơ thể, anh biết rõ đó là dục vọng anh muốn cô.

“Không thể như vậy, em không. Ừm.” Cô lời còn chưa dứt, thân thể cường tráng của anh liền đè lên, tiếp lấy môi chặn lại miệng của cô.

Đáng ghét! Lần nào cũng là một chiêu này, làm cô không có biện pháp cự tuyệt. Đào Khuynh mắt hạnh trợn tròn, dùng tay đánh vào lồng ngực của anh.

“Là em cam tâm tình nguyện theo anh về nhà, anh không ép buộc em.” Hạ Lâm Đế rời khỏi môi cô, bàn tay vuốt ve gò má mềm mại, khẽ cười.

Đào Khuynh ảo não, “Em sai lầm rồi, buông em ra.” Độ ấm trên thân thể anh mê người như vậy, cô bất tri bất giác bị hấp dẫn, mới theo anh, bây giờ hối đã muộn rồi!

“Một câu sai lầm rồi liền muốn anh bỏ qua cho em? Anh nên nghe lời em thả em đi sao?” Anh nheo đôi mắt đen, bàn tay nắm lấy cổ của cô, ép buộc cô nhìn anh. “Anh thật lòng chỉ muốn một đáp án, tại sao em trốn tránh trả lời?”

Lúc ấy cứ như vậy thả cô đi, đối lấy là cái gì? Một câu chia tay không có lý do minh bạch và cả một năm dài nhung nhớ!

Vì để cho cô tỉnh táo lại, anh cố nén đau lòng để cho cô rời đi, nhưng cô đến tận cùng muốn anh đợi bao lâu? Anh đã không cách nào nhẫn nại nữa!

Khi cô kiên quyết rời đi thì có nghĩ tới cảm nhận của anh sao? Cái cảm giác đó, bị người tùy ý rời bỏ, thật vô cùng khó chịu.

Anh đã nghĩ tiêu sái mà thả cô đi, vấn đề là anh không có biện pháp dứt bỏ tình cảm với cô!

Anh còn muốn hỏi! Cô tại sao có thể như vậy, thật vô tình, nói chia tay liền chia tay? Trong khi cô rõ ràng vẫn để ý anh.

Hôm nay anh xuất hiện trước mặt cô, ngoài muốn một cái đáp án, còn muốn xác nhận tình cảm của cô đối với anh.

Ánh mắt cô tha thiết rõ ràng không muốn xa rời anh, anh có muốn làm như không thấy cũng khó khăn, bảo anh làm sao có thể dễ dàng buông cô ra?

“Em trả lời nhiều lần rồi, là anh không tin.” Đào Khuynh như cũ kiên trì lý do kia.

“Đối với anh không có cảm giác?” Hạ Lâm Đế nhìn chằm chằm vẻ mặt chột dạ của cô, rồi mới mở miệng. “Cần anh cầm gương tới cho em soi không? Em thật không nói dối?”

Đào Khuynh khó chịu quay mặt đi, không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh.” Dù sao em nói cái gì anh đều không tin, lý do gì có quan trọng sao?”

“Lý do kia quá hoang đường, anh làm thế nào tin tưởng được?”

“Vậy anh rốt cuộc muốn em làm thế nào?” Cô rũ mắt, giọng nói thể hiện sự bất đắc dĩ.

Ban đầu cô lựa chọn không chào mà đi, chính là sợ không hạ được quyết tâm cự tuyệt anh, vốn tưởng rằng một năm trôi qua, anh có thể quên đi, không ngờ anh vẫn không buông tha.

Cô từng cho là mình đủ vững vàng để buông xuống đoạn cảm tình này, không ngờ anh vừa xuất hiện, lập tức đem mọi cố gắng của cô hóa thành hư không, không chút khách khí phá vỡ lớp ngụy trang của cô. Lòng cô như cũ mềm nhũn trước anh.

“Quay lại bên anh đi.” Đây mới là mục đích của Hạ Lâm Đế.

Đào Khuynh nhìn anh, môi run rẩy mím lại. Nếu như có thể, cô cũng rất muốn làm như vậy.

“Hiện tại không có lời nào để nói rồi hả ? Em thật quá ác độc.” Anh cười khở, khuôn mặt đột nhiên đánh lại: “Em đã không chịu nói thật, vậy thì cứ theo ý của anh đi.”

Cô thấy anh tức giận, hốt hoảng kêu lên, “Hạ Lâm Đế, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Một năm không gặp, anh có rất nhiều thứ để làm với em.” Anh lột áo sơ mi của cô ra, cô thét lên một tiếng, anh lẳng lặng đưa mắt nhìn da thịt trắng như tuyết trước ngực cô.

“Em...Em không cần.” Khi Đào Khuynh bị ném lên giường thì sớm đã biết rõ anh cần gì, nhưng bây giờ cô hối hận rồi ! Cô lắc lắc đầu, đưa tay che kín ngực.

“Sợ?” Hạ Lâm Đế nhếch môi, kéo hai tay của cô ra, tiếp theo thô lỗ gạt đi nội y của cô.

“Không phải sợ, chỉ là không muốn cùng anh dây dưa không rõ.” Đào Khuynh vội vã kéo cái mền che thân, xoay người đưa lưng về phía anh.

Anh một tay ngăn cái mền, một tay kia giữ chặt hông của cô, mạnh mẽ lật người cô lại.

“Sợ rằng không như em mong muốn.” Hạ Lâm Đế nhìn chăm chú vào cô. Giờ phút này cô bị anh đè ở phía dưới, tóc dài đen nhánh xõa ra, để lộ vẻ mặt diễm đam đáng yêu, thật là mê người.

“Để.” Hạ Lâm Đế hôn môi cô, bắt đầu vuốt ve thân thể trần trụi của cô, bàn tay vuốt ve hai luồng đầy đà trước ngực cô, khiến cô phát ra tiếng rên rỉ.

Đào Khuynh vừa thẹn vừa cáu hờ: “Hạ Lâm Đế, anh dừng lại!”

“Dừng không được.” Anh rời khỏi môi cô, di chuyển tới hai bầu ngực đầy đà mê người, ngậm lấy nụ hoa mềm mại, dùng đầu lưỡi chà sát, trêu chọc.

Hành động của anh mang đến khoái cảm như lũ cuốn làm thân thể cô khẽ run. “Không.”

“Tiểu Khuynh, anh rất nhớ em.” Hạ Lâm Đế trầm thì nói, một tay kia đưa về phía bắp đùi của cô. “Em thì sao?”

“Em. Không.” Đào Khuynh dứt quãng rên rỉ, muốn khép lại hai chân, đã không còn kịp nữa.

Anh đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào của cô, bàn tay vuốt ve u huyết giữa hai chân cô. “Thật quá bước bình.” Khoái cảm từng trận đánh tới, cô không ngừng rên rỉ, không có sức chống cự anh.

Thân thể săn chắc của anh không ngừng ma sát thân thể mềm mại của cô, da thịt nóng bỏng đụng chạm làm cho hai người mê muội trong tình dục.

Hạ Lâm Đế dùng tay mở ra hai chân cô, vật nóng cháy dâng trào theo đầy đủ mật dịch mà cường thể đoạt lấy cô, luật động mãnh liệt làm cho cô nức nở không ngửi.

Cải cọ giằng co được thay thế bởi những nụ hôn nóng bỏng triền miên, từng tiếng rên rỉ mập mờ cùng với tiếng hô hấp gấp gáp vang vọng trong phòng ngủ.

Buổi sáng tinh mơ, Đào Khuynh ở trên giường tỉnh lại, nhớ tới hoang đường đêm qua, không khỏi cảm thấy hối tiếc.

“Mình nhất định là điên rồi, tại sao có thể.” Cô nhìn người đàn ông nằm bên cạnh, than nhẹ ra tiếng.

Hạ Lâm Đế chỉ cần một cái hôn liền câu đi toàn bộ thần hồn của cô, cứ nhiên ngay ngày đầu tiên gặp lại liền leo lên giường của anh lăn lộn!

Đào Khuynh suy sụp hạ bả vai, vẻ mặt tràn đầy thất bại.

Ban đầu cô phải hạ quyết tâm rất lớn mới rời khỏi anh được, theo thời gian trôi qua, thật vất vả mới đem tình cảm phong tỏa ở đáy lòng, không ngờ vừa đụng phải anh, tất cả phòng bị liền nhanh chóng tan rã.

Hồi tưởng lại tình cảnh triền miên đêm qua, cô thật là muốn đào một cái hang chôn mình.

Cô trầm mê trong dịu dàng của anh, bởi vì nụ hôn cùng vuốt ve của anh mà lạc lối, hiện tại mới hiểu được, cô căn bản chưa bao giờ quên anh!

“Đào Khuynh, mày phải tỉnh táo lại. Vì tốt cho anh, rời đi mới đúng.” Cô hít sâu một cái, trấn định tâm tình đang rối loạn.

Chỉ cần không tái phạm là được! Nghĩ đến đây, cô lập tức bước xuống sàn nhà cầm quần áo lên mặc vào.

Khi cô cầm túi xách đặt ở trên bàn bên giường lên, đang muốn rời đi, một giọng nói khàn khàn vang lên khiến cô dừng lại.

“Lén lén lút lút rời đi đã trở thành thói quen của em rồi à?” Đào Khuynh lưng cứng đờ, không xoay người, trả lời.

“Trời sắp sáng, em còn phải đi làm.” Cái này lý do thật là vớ vẩn! Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Không chào một tiếng đã muốn đi rồi, em gấp gấp đến vậy sao?” Hạ Lâm Đế ngồi dậy, miễn cưỡng giương mắt, “Vẫn muốn phủ nhận quan hệ với anh sao?”

Nghe vậy, cô thân thể chấn động.

“Quan hệ cái gì? Chỉ là lên giường thôi.” Cô quay đầu đối mặt anh.

Anh tùy ý lấy chăn che thân thể trần trụi, mơ hồ lộ ra lồng ngực bền chắc, cô không nhận được nuốt một ngụm nước bọt.

“Vẫn còn chưa xác định rõ?” Hạ Lâm Đế ngoắc tay, ý bảo cô tới đây.

Đào Khuynh sợ hãi, hốt hoảng quay ngược lại mấy bước.

Anh nheo mắt lại, lạnh nhạt mở miệng: “Em không tới đây, anh sẽ qua đó.”

Cô trừng lớn tròn mắt, “Có lời gì trực tiếp nói như vậy là tốt rồi.”

“Xem ra là muốn anh tự mình đi qua.” Hạ Lâm Đế nâng lên môi, vén chăn lên chuẩn bị giường.

Cô liếc thấy hạ thân hùng vĩ của anh, lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Để em tới!” Người đàn ông này thật là đáng ghét! Đào Khuynh tâm không cam tình không nguyện đi đến trước người anh.

Hạ Lâm Đế héch mảy lên, tùy ý lấy quần mặc vào, rồi trực tiếp cầm lấy hai tay cô.

“Nói, chúng ta bây giờ là quan hệ như thế nào?” Giọng anh khàn khàn giống như đang dụ hoặc cô, làm tim cô đập cuồng loạn.

“Em. Không có ý định cùng anh hợp lại, xảy ra quan hệ chỉ là một lúc không kìm hãm được, là ngoài ý muốn.” Cô cuối cùng không có văng đầu, vẫn kiên trì lập trường của mình.

“Thế nhưng đêm qua có người kêu yêu anh, còn muốn anh yêu, những thứ kia tất cả không tính toán gì hết rồi hả?” Hạ Lâm Đế kéo cô ngã ngồi trên đùi mình, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô.

Đào Khuynh nhớ lại mình đã cỡ nào phóng đảng hướng anh cầu hoan, xấu hổ không dám nhìn anh. “Chớ nói.”

“Cùng anh lên giường, thật chỉ là ngoài ý muốn?” Anh không quên phản ứng nhiệt tình của cô, nếu không phải yêu, cô sẽ không thể nào để cho anh làm vậy như thế.

Cô cúi đầu, quật cường nói: “Đó là tình dục quá phách, khi đó, cái gì cũng có thể nói.”

“Đó cũng là phản ứng chân thật nhất.” Là không lừa được người.

“Không phải, em đã sớm nói không có yêu anh!” Lần nữa bị anh dò xét, cô thật sự chống đỡ không được, thẹn quá hóa giận hô lên.

“Tiểu Khuynh, em không có yêu cũng sẽ cùng người khác phát sinh quan hệ nam nữ?” Hạ Lâm Đế mặt không chút thay đổi, nhẹ giọng hỏi như thế.

“Bởi vì bị hấp dẫn, đó là phản ứng sinh lý.” Thừa dịp anh buông tay ra Đào Khuynh thật nhanh từ trên người anh rời đi. “Nếu như không phải anh, cũng . . . là người khác. Đúng, tình một đêm cũng không có gì lạ lắm.”

“Không có gì lạ?” Hạ Lâm Đế neho lại đôi mắt đen, giọng nói trở nên lạnh lùng.

“Dưới loại tình huống này, cho dù là người khác, em cũng sẽ như vậy . . .”

“Câm miệng.” Cô cư nhiên ở trước mặt anh nhắc tới người khác! Anh liền giận dữ kêu lên.

Đào Khuynh sợ hết hồn, nhìn vào cặp mắt đen đang tức giận kia, ngực căng thẳng.

“Hạ Lâm Đế.” Cực ít thấy bộ dạng tức giận như vậy của anh, đột nhiên, cô cảm thấy lỗ mũi đau xót.

“Em không phải người như vậy, đừng có lừa anh, Đào Khuynh.” Hạ Lâm Đế hoàn toàn bị cô ngoan cố chọc giận, tâm tình vô cùng phức tạp.

Cô không phải là người tùy tiện, hôm nay vì muốn thoát khỏi anh, lại thà tự chê bai mình. . . Cô làm như vậy, là muốn cho lòng anh khó chịu sao?

Rõ ràng là người dịu dàng luôn biết suy nghĩ cho người khác, vì sao lại phải nói chuyện hại người hại mình như vậy? Đây không phải là Đào Khuynh mà anh biết!

Đào Khuynh biết mình nói ra lời hoang đường cỡ nào, đáy mắt hiện lên một tia áy náy, nhưng không có dũng khí mở miệng. Giờ khắc này, cô chỉ muốn chạy trốn thật xa!

Khi cô mở cửa phòng thì Hạ Lâm Đế mở miệng lần nữa.

“Vì tốt cho anh mới rời khỏi là có ý gì?”

Nghe vậy, Đào Khuynh nổi lên một cơn giận, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt.

Công ty áo cưới Tô Nhã nằm ở một khu phố náo nhiệt trong nội thành, bên trong những cánh cửa tủ trong suốt lộ ra từng bộ từng bộ váy cưới màu trắng xinh đẹp, làm người đi đường không nhịn được phải nhìn lại mấy lần.

Đào Khuynh đi vào công ty áo cưới, đầu tiên là liếc mắt nhìn ma nơ canh mặc áo cưới mẫu mới nhất, rồi mới đi vào bên trong. Đây là nơi cô làm việc, cô là một nhà thiết kế áo cưới, trong tủ kính phía cửa đang trưng bày ba bộ áo cưới đều là cô thiết kế.

Tiến vào phòng làm việc, cô lập tức ngồi vào chỗ, uống cà phê vừa mới mua.

“Ai, bao giờ mới kết thúc chuyện này đây?” Đào Khuynh nỉ non, nghĩ đến buổi sáng cùng Hạ Lâm Đế tranh cãi âm ỉ một trận, tâm tình cảm thấy buồn bực.

Cô không ngờ khi đó lâu bầu lại bị anh nghe được, khi anh chất vấn ý tứ của câu nói kia, đầu cô hoàn toàn trống rỗng, cuối cùng lại qua loa lấy lý do gia thế hai người khác biệt để lấp liếm rồi rời đi.

Bởi vì trong quá khứ thật sự bọn họ đã từng vì chuyện này mà tranh chấp, vì vậy Hạ Lâm Đế không tiếp tục hỏi nữa.

Lúc ấy cô thở phào nhẹ nhõm, nếu anh nắm lấy điểm này để truy vấn, có lẽ cô sẽ không chống đỡ được đem bí mật nói cho anh biết.

“Thật may là không có mất trí.” Đào Khuynh thở dài, may mắn mình không có nhất thời tâm tình kích động mà nói ra.

Tình huống tranh chấp sáng sớm hôm nay cùng tình huống ban đầu trong quá khứ rất giống nhau. Khi đó, cô vì muốn rời khỏi anh, mỗi ngày dùng chuyện vụn vặt cãi cọ với anh, có một lần tranh cãi âm ỉ cô thừa dịp đòi chia tay, không chờ anh đáp lại liền tự tiện trốn ra nước ngoài.

Bị cô cư xử như vậy, cô chắc chắn anh sẽ không từ bỏ, nhưng đã qua một năm Hạ Lâm Đế hành động gì cũng không có, cô còn tưởng rằng anh đã bỏ đi đoạn cảm tình này rồi.

Tất cả đều là cô quá ngây thơ, một năm này cũng chỉ là anh tốt bụng cho cô thời gian, chuyện cần đổi mặt đúng là vẫn còn phải đổi mặt.

Nhưng là, làm như thế nào đổi mặt đây?

Hạ Lâm Đế quá rõ ràng cá tính của cô, cô trên miệng nói đối với anh không có cảm giác, lại bị anh liếc một cái đã nhìn thấu cô nói láo, hai người nếu tiếp tục chạm mặt, anh sớm muộn cũng sẽ biết nguyên nhân cô muốn chia tay.

Anh dịu dàng như thế, nếu biết lý do chân chính khiến cô rời đi, anh tuyệt đối sẽ không buông tay, nhưng cô không muốn trói chặt anh nha!

Cô tại sao lại vô dụng như vậy đây? Anh vừa bộc lộ một chút nhu tình cô liền đầu hàng, còn hăm sâu trong sự hấp dẫn của anh, không cách nào tự kiềm chế.

Cho tới nay, cô luôn ngưỡng mộ, lại lệ thuộc vào anh, đi theo bước chân anh, chưa bao giờ là người phụ nữ độc lập, cá tính, vậy nên hôm nay cô mới có thể bị anh nắm mũi dẫn đi.

Cô có nên chạy trốn tiếp hay không đây? Vấn đề là anh sẽ thả cô đi sao? Đào Khuynh nhớ tới ánh mắt kiên định của Hạ Lâm Đế khi đó, bất đắc dĩ thở dài.

“Sớm biết thế này nên nói rõ mọi chuyện cho Ngũ Yến, như vậy anh cũng sẽ không tìm được cô.” Nếu ban đầu cô đem nỗi khổ tâm nói cho Ngũ Yến, Ngũ Yến quyết định không giúp anh, duyên phận bọn họ có phải hay không một năm trước đã chấm dứt?

Không, Hạ Lâm Đế không phải là người dễ dàng buông tha.

Vô luận cô trốn đi đâu, anh đều có biện pháp tìm được cô. Cô nên đổi mặt với anh, nhưng cô sợ hãi phải nói ra lý do chân chính, không thể làm gì khác hơn là nói ra những lời hại người hại mình.

“Mình nên như thế nào đây?” Đào Khuynh nắm chặt ly cà phê trong tay, vẻ mặt mờ mịt.

Lúc này, một cô gái mặc đồ công sở đi tới.

“Đào Khuynh, có một vị khách muốn tìm chị thảo luận về mẫu áo cưới.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhân viên lễ tân Vương tiểu thư.

“Là khách hàng hẹn trước à?” Cô vội vã lên tinh thần, cầm lên tư liệu trên bàn hỏi.

“Không phải vậy. Tình huống của anh ta có chút đặc biệt.” Vương tiểu thư nói xong, liền nhìn về phía cửa.

Đào Khuynh theo tầm mắt của cô nhìn lại, khi nhìn thấy người đang đi tới, nhất thời sửng sốt.

“Anh” Trời ạ!

“Xin chào, tôi là Hạ Lâm Đế.” Anh tới trước mặt hai cô gái, lộ ra nụ cười ưu nhã.

Wang Xiao Shu lấy khuỷu tay đẩy Đào Khuynh một cái, nhỏ giọng nói: “Hạ tiên sinh thật đặc biệt có sức quyến rũ!” Khi Anh đi tới thì trong công ty tất cả các nữ nhân viên đều bị hấp dẫn!

Anh mặc một bộ tây trang rất vừa người màu tối, khuôn mặt đẹp mang theo nét cười nhẹ, giống như phát ra tia sáng chói mắt. Anh vừa mở miệng, giọng nói càng thêm trầm ấm hấp dẫn, trong lòng của các nữ nhân viên chính xác là một hoàng tử hoàn mỹ. Đáng tiếc là hoàng tử đã có chủ!

Đào Khuynh không phát hiện Vương tiểu thư đang nắm cổ tay mình, ánh mắt cô khiếp sợ nhìn Hạ Lâm Đế.

“Đây là chuyện gì?” Cô thật sự không hiểu tại sao anh lại xuất hiện .

“Hạ tiên sinh nói muốn thay vị hôn thê chọn lựa áo cưới, có một số yêu cầu đặc biệt, hi vọng chúng ta có thể phối hợp, ngài ấy muốn cho vị hôn thê một kinh hỉ!” Thật là khiến người ta thâm mộ a! Vương tiểu thư thở dài, đưa tay vỗ vỗ bả vai Đào Khuynh.

“Hạ tiên sinh chỉ định chị thực hiện, cho nên việc này liền giao cho chị a!” Nghe Vương tiểu thư nói xong, Đào Khuynh càng không hiểu.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người bọn họ thì cô lập tức mở miệng hỏi: “Hạ Lâm Đế, anh lại muốn làm cái gì?”

“Mới vừa rồi Vương tiểu thư không phải đã nói rất rõ ràng mục đích của anh sao? Anh tới thay vị hôn thê chọn lựa áo cưới.” Anh kéo cái ghế ngồi xuống, thông thả ung dung trả lời.

“Vị hôn thê?” Giống như bị sét đánh trúng, Đào Khuynh nhất thời không phản ứng kịp.

“Đúng vậy, vị hôn thê.” Hạ Lâm Đế nhẹ nhàng gật đầu, lạnh nhạt nói. Chương 2 -3

“Vị hôn thê?” Giống như bị sét đánh trúng, Đào Khuynh nhất thời không phản ứng kịp.

“Đúng vậy, vị hôn thê.” Hạ Lâm Đế nhẹ nhàng gật đầu, lạnh nhạt nói.

Anh có vị hôn thê? Đào Khuynh cảm giác trong lòng đau đớn, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn anh.

“Anh đã có vị hôn thê, đem qua tại sao lại làm vậy?” Một loại đau đớn không cách nào nói rõ lan tràn toàn thân cô, cô phải nắm chặt nắm tay mới có thể tiếp tục nói chuyện.

Hạ Lâm Đế nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, hạ lỏng mày xuống, lạnh lùng nói: “Không phải em nói tình một đêm không có gì quan trọng sao?”

Nếu cô có thể đem quan hệ giữa họ làm thành không có chuyện gì, anh có hay không vị hôn thê đối với cô mà nói thế nào lại là vấn đề đây?

Đào Khuynh cắn chặt môi, “Làm sao anh có thể.”

Hạ Lâm Đế không cho cô cơ hội chất vấn, thật nhanh ngắt lời cô, “Muốn giả bộ tự nhiên thì hãy giả bộ tới cùng. Anh là khách hàng, chúng ta nên nói chuyện chính sự rồi.”

Cô hạ thấp giọng điệu, nhìn về mặt lạnh lùng của anh, nụ cười trầm xuống. Anh đã có vị hôn thê, còn luôn miệng nói muốn cô quay lại?

“Tôi không rõ anh có ý gì?” Đem qua anh chất vấn, tức giận là có nghĩa gì? Là muốn lưu cô ở bên người làm tiểu Tam, muốn dùng loại phương thức này trả thù cô?

“Công việc của em không phải là thiết kế áo cưới sao? Thực hiện yêu cầu của khách hàng, sao lại còn không hiểu rõ?” Anh lộ ra một bộ khó hiểu.

“Anh biết rõ tôi không nói công việc.” Đào Khuynh cảm thấy căm tức, có rất nhiều nghi vấn muốn biết.

“Anh rõ ràng đã nói chỉ muốn nói chuyện công việc với em.” Hạ Lâm Đế thu hồi nụ cười, vẻ mặt trở nên xa cách.

Cô biết Hạ Lâm Đế là một người dịu dàng lại khô khan, sự hiện hữu của anh tựa như ánh mặt trời, những người xung quanh luôn không nhận được bị anh hấp dẫn. Anh cười rất hấp dẫn, khóe môi nâng lên, nụ cười giống như cơn gió mát, vô cùng mê người.

Nhưng giờ phút này anh chẳng những thu hồi nụ cười, còn đối với cô lạnh lùng như vậy, làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

“Xem ra là tôi tự mình đa tình.” Ngày hôm qua anh biểu hiện quan tâm cô như vậy, làm lòng cô giãy giụa có hay không kháng cự lại anh, lúc này lại nghe anh nói có vị hôn thê bảo cô làm sao mà chịu nổi?

Anh nói cô là tự tiện chia tay rất tàn nhẫn, vậy anh thì sao? Chính miệng nói cho cô biết đã có vị hôn thê, còn không tàn nhẫn!

“Em có sao?” Cô không phải rất kiên định muốn rời khỏi anh sao? Đáy mắt Hạ Lâm Đế xẹt qua một tia hứng thú.

Đào Khuynh ngẩn ngơ. Đúng, cô nhất định là điên rồi mới có thể suy nghĩ lung tung! Là cô muốn chia tay, là cô lựa chọn sau khi xảy ra quan hệ liên trở mặt, hôm nay anh nguyện ý buông tay, cô còn suy nghĩ lung tung cái gì?

“Hạ tiên sinh muốn chọn áo cưới loại nào?” Cô hít sâu một cái, không để ý vì lời nói của anh mà dao động.

Trong đầu Hạ Lâm Đế hiện lên dáng ngồi của cô mỗi khi thức đêm thiết kế, khẽ giọng nói: “Còn nhớ em đã nói, trở thành nhà thiết kế áo cưới là mơ ước của em. Hiện giờ đã trở thành nhà thiết kế rồi, thực lực cũng không có gì đáng hoài nghi, trước tiên hãy nói một chút về các thiết kế hiện tại của em đi.”

“Tôi nói cũng được, nhưng phải cho tôi phương hướng, tránh để lãng phí thời gian.” Đào Khuynh tiện tay mở ra các mẫu chụp áo cưới trên bàn, không mang theo bất kỳ tâm tình gì mà nói.

“Cùng anh bàn công việc là lãng phí thời gian sao?” Hạ Lâm Đế nhún mày, ung dung hỏi ngược lại.

“Tôi không có ý này.” Đào Khuynh ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt anh cười như không cười, cắn môi một cái: “Hạ tiên sinh phải nói cho tôi biết vị hôn thê của ngài thích kiểu áo cưới như thế nào, tôi mới có thể từ đó tìm ra kiểu dáng thích hợp cho ngài lựa chọn, dù sao các mẫu áo cưới vô cùng nhiều, nếu không sàng lọc trước, ngài sẽ tốn rất nhiều thời gian cho bước đầu chọn lựa. Tôi biết rõ ngài là người bận rộn, chỉ muốn giúp ngài tiết kiệm thời gian.”

Tin tức anh có vị hôn thê thực giống như một quả bom nổ trong đầu cô, bị đả kích nặng nề như vậy, cô đều có thể chịu đựng, còn có chuyện gì mà cô không qua được đây?

Cho dù là anh cố ý chọc giận cô, cô cũng sẽ không thể hiện ra. Cô đã chịu đủ rồi, không muốn bị anh ảnh hưởng nữa!

“Ừ, em thật là quan tâm săn sóc anh.” Hạ Lâm Đế tay vuốt cằm, cười cười nói: “Đúng là Đào Khuynh mà anh biết.”

Thấy anh khôi phục vẻ mặt tươi cười, Đào Khuynh càng thêm bối rối.

“Anh cũng đã có vị hôn thê, vậy đừng làm nhiễu loạn tâm người khác.” Tầm mắt của cô không cách nào từ trên người anh dời đi, không thể làm gì khác đành phiền não nói.

“Tâm của em bị anh nhiễu loạn?”

“Không có.” Đào Khuynh khó chịu, lập tức sững mặt lên.

“Cũng đúng, nếu là có, sáng nay sẽ không nói ra những lời vô tình như vậy.” Hạ Lâm Đế gạt đầu một cái, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

“Anh không phải muốn tôi dừng nhắc tới sao? Vì sao không tuân thủ?” Anh lần nữa nói tới chuyện đã phát sinh, làm cô muốn tỉnh táo cũng làm không được.

“Đúng, đúng lỗi của anh.” Anh thu hồi không chút để ý, chuyển sang thần tình nghiêm túc. “Nói chuyện chính sự thôi.”

“Cô ấy có đặc biệt thích kiểu dáng nào không?” Đào Khuynh lần nữa lật xem các bản thiết kế.

“Váy đuôi cá.”

Nghe vậy, cô không tự chủ nắm chặt bản thiết kế.

“Váy đuôi cá. Hừ, đúng là kiểu dáng đang thịnh hành, còn về màu sắc thì sao?” Cư nhiên còn có cùng kiểu áo cưới ưa thích với cô.

Hạ Lâm Đế nghiêng đầu, suy nghĩ một chút mới mở miệng: “Cô ấy là không có nói về màu sắc, chỉ là, cô ấy muốn cử hành hôn lễ tại bờ biển, thích cảm giác làn váy trắng lãng mạn, tung bay theo gió. . . .”

Không sai, áo cưới đuôi cá rất có sức quyến rũ. Đào Khuynh không tự chủ được nói tiếp, “Không phải là váy đuôi cá truyền thống, đuôi váy dài hơn, trông như phiêu dạt trong gió.” Khi gió vừa thổi, làn váy phấp phới mềm mại như vậy càng xinh đẹp.

Hạ Lâm Đế nhìn chăm chăm cô đang chìm đắm trong tưởng tượng, nâng lên khóe môi.

“Cô ấy còn nói, áo cưới phải có sắc thái rực rỡ. Cô ấy có vẽ bản thiết kế cho anh xem qua, anh thật sự không thể giải thích áo cưới có nhiều màu sắc rực rỡ đẹp chỗ nào, nhưng cô ấy chính là thích.” Bản thiết kế đó khiến anh có ấn tượng sâu sắc.

“Chưa từng có cô dâu nào ăn mặc như vậy, các trưởng bối khẳng định sẽ không tán thành, nhưng mà nếu cô ấy thích, anh sẽ không phản đối. Cho đến bây giờ em vẫn giữ ý tưởng như vậy sao? Tiểu Khuynh.” Khi Hạ Lâm Đế nói đến những lời quen thuộc này, sắc mặt Đào Khuynh dần đỏ lên.

Những lời này đều là cô do cô nói ra, hơn nữa, cô vĩnh viễn không quên khi anh nhìn thấy bản thiết kế áo cưới màu sắc rực rỡ đó có bao nhiêu kinh ngạc. . . Anh rõ ràng là đang nói về vị hôn thê của anh, tại sao nhắc tới thiết kế áo cưới của cô? Mới vừa rồi cô không phản ứng kịp, còn ngu xuẩn tiếp lời, quá buồn cười!

“Anh rốt cuộc đang nói cái gì?”

“Thảo luận về áo cưới mong muốn của vị hôn thê.” Anh không phải vẫn cường điệu như vậy sao?

“Anh Vị hôn thê của anh. . . .” Cô bị anh làm ơ hồ, mặt mờ mịt.

“Cô ấy là Đào Khuynh.” Nói xong, Hạ Lâm Đế nắm chặt tay cô.

Sau khi nghe anh có vị hôn thê, ánh mắt của cô kinh ngạc như vậy, từng câu từng chữ để lộ ra ghen tỵ, lần này còn muốn phủ nhận cảm tình đối với anh sao?

Mặc dù phương pháp thử của anh rất ác liệt, nhưng kết quả làm cho anh rất hài lòng. Anh muốn cô hiểu rằng, người mà anh muốn kết hôn chỉ có cô mà thôi!

Đào Khuynh chưa tỉnh táo lại sau cơn chấn kinh, mà các đồng nghiệp đi vào phòng làm việc của cô đã vui mừng hét chói tai ra tiếng.

“Cô quả nhiên là bà xã trốn nhà của Tổng giám đốc Hạ!”

3. Chương 3

Tôi mới không phải là bà xã trốn nhà của Hạ Lâm Đế!

Kể từ sau ngày Hạ Lâm Đế tới công ty áo cưới, những lời này luôn treo ở bên miệng Đào Khuynh, nhưng vô luận cô giải thích cùng phủ nhận thế nào, cũng không có người tin tưởng lời nói của cô.

“Tôi thật sự là không có, đừng có mà lèo bèo.” Đào Khuynh vừa sửa sang lại bản thiết kế, vừa giải thích với các đồng nghiệp vây ở bên cạnh.

“Không thể phủ nhận á..., chuyện anh ấy xuất hiện tại buổi gặp gỡ của hội độc thân đã truyền ra, mọi người đều biết cô là bà xã của anh ấy.” Những đồng nghiệp khác rồi rít gặt đầu, ánh mắt nhìn cô càng thêm hâm mộ.

Đào Khuynh thở dài, nhả nài nói: “Đó là anh ta nói hươu nói vượn, là cố ý để cho tôi mất mặt.” Chuyện cô lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, hiện tại tất cả mọi người đều xem cô là vợ của Hạ Lâm Đế!

“Anh ấy tại sao cố ý muốn để cho cô mất mặt?” Đối mặt với ánh mắt tò mò của mọi người, sắc mặt Đào Khuynh càng ngày càng khó coi.

“Bởi vì. . . . trước đó chúng tôi từng có mấy lần cãi vã, tôi mới có thể bị anh ta ghi hận.” Cô cắn môi một cái, nhắm mắt nói.

Dưới tình huống này, nếu nói là ra hai người từng là người yêu, mọi chuyện sợ rằng sẽ càng ngày càng phức tạp.

“Là cái gì thâm thù đại hận, sao anh ấy lại còn tìm công ty áo cưới của chúng ta nói muốn thay vị hôn thê chọn áo cưới? Ha ha ha!” Nghe tiếng cười của các đồng nghiệp, cảm giác vô lực thật sâu bao phủ Đào Khuynh.

“Các cô hãy nghe tôi nói, tôi với anh ta thật sự không có quan hệ gì.” Nói xong lời cuối cùng, có người bỏ lại một câu: “Cô chính là nhanh lắm lành cùng Hạ Lâm Đế tiên sinh đi!”

Sau khi ác đồng nghiệp rời đi, Đào Khuynh ngồi trở lại chỗ ngồi, mệt mỏi gục xuống bàn.

“Làm lành cái gì a?” Cô nhắm mắt lại, đối với tình huống trước mắt cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Cô sắp điên rồi! Tại sao không có ai tin tưởng lời cô nói? Những người khác coi như thôi, ngay cả đồng nghiệp của cô cũng đứng về phía anh, đây là cái chuyện gì?

“Ai, sao lại có người độc ác như vậy chứ!” Ở trước mặt mọi người anh tựa như hoàn mỹ vô khuyết, bạch mã hoàng tử, cho nên mới không có ai hoài nghi lời của anh!

Bởi vì các đồng nghiệp ồn ào, cô mỗi ngày đều được nghe tên tuổi Hạ Lâm Đế.

Bọn họ muốn biết nhất chính là cô và anh làm thế nào quen biết, vô cùng hiếu kỳ tổng giám đốc công ty Hách Luân nổi tiếng như thế nào lại cùng cô có quan hệ dính líu.

Bọn họ đã bắt đầu như thế nào? Ngày ngày bị đuổi theo hỏi, Đào Khuynh dần dần nhớ lại.

Một ngày kia cùng Hạ Lâm Đế quen biết, cho đến nay mỗi khi nghĩ lại cô vẫn có cảm giác không thể tin được.

Lúc ấy cô vừa mới từ tốt nghiệp đại học, đối với phương hướng cho tương lai còn vô cùng mờ mịt, vừa tìm công việc chính chức vừa làm việc ở quán cà phê.

Thật ra thì cô cá tính vốn hướng nội, rất sợ người lạ, nên cô chọn nghề phục vụ muốn học tập cách giao tiếp, nhưng liên tục mấy ngày cô đều xảy ra chuyện, luôn bị quản lý trách cứ, dưới tình huống đó cô càng ngày càng không có tự tin.

Hôm đó, cô lại không cẩn thận đánh đổ cà phê lên người khách hàng, mà người khách hàng gặp xui xẻo kia chính là Hạ Lâm Đế.

Khi đó cô tay chân luống cuống, nhưng anh không có một câu trách cứ, hơn nữa còn ung dung thay cô dọn dẹp cái ly bể tan tành trên mặt đất, trên môi còn nở nụ cười.

Anh thấy cô cơ hồ khóc lên, còn nói lời nói trên chọc cô, an ủi cô, quả thật giống như ông bụt trong chuyện cổ tích. Bắt đầu từ ngày đó, bọn họ dính dấp không rời.

Hạ Lâm Đế vẻ bề ngoài hay gia thế đều vô cùng tốt, chỉ là cùng anh đứng chung một chỗ sẽ khiến cho Đào Khuynh cảm thấy áp lực. Hơn nữa cá tính hai người lại hoàn toàn khác biệt, anh trời sinh tính tình sáng sủa lạc quan, tích cực tiến thủ, thứ muốn có tuyệt đối phải có được; mà cô tính tình ôn hòa, luôn thay người khác suy nghĩ mà một mực thuận theo.

Vì vậy, khi cùng anh quen biết, cô từng không chỉ một lần có ý định trốn chạy, chỉ là lần nào anh cũng bắt được tay của cô, cam kết sẽ giải quyết tất cả khó khăn, cô mới cảm thấy an lòng.

Hành động của anh, làm cho cô hiểu rõ anh là cỡ nào nghiêm túc đối với cô và tình cảm của bọn họ.

Cô bình thường như vậy, quen biết anh đã là quá may mắn, lại còn được anh yêu, thật sự là cô nằm mộng cũng không tưởng tượng được.

Đào Khuynh từng hỏi Hạ Lâm Đế tại sao thích cô, anh cười nói, cô rất ngây ngô, đúng là một Tiểu Bạch Thỏ, cô gái ngốc này bị anh gặp được, anh đương nhiên muốn giữ ở bên người bảo vệ thật tốt mới được.

Nghe đáp án này, cô vừa bực mình vừa buồn cười, trái tim lại thấy ầm ập.

Có thể ở bên người đàn ông này là chuyện hạnh phúc đường nào, vì vậy Đào Khuynh liền không trốn tránh nữa.

Cô thu hồi tự ti, cố gắng gìn giữ phần cảm tình này, cố gắng thay đổi, vượt qua chênh lệch giữa hai người, cùng anh nắm tay nếm trải những ngọt bùi cay đắng của tình yêu.

Hạ Lâm Đế tựa như ánh mặt trời, bù đắp ầm ập mỗi khi cô thiếu hụt tự tin, dạy cho cô lấy nụ cười đối mặt khó khăn, khiến cho cá tính của cô cũng từ từ sáng sửa.

Mặc dù mới bên nhau ba năm, Đào Khuynh đã thương anh sâu đậm, thường cùng anh nói tới hướng tới cuộc sống hôn nhân sau này, kỳ vọng có thể vĩnh viễn cùng anh bên nhau.

Nhưng là, kỳ vọng cuối cùng chỉ là kỳ vọng.

Sau đó bởi vì thân thể xảy ra vấn đề, cô tới bệnh viện làm kiểm tra, lại ngoài ý muốn biết được chuyện làm cho cô tâm tình rơi xuống đáy biển, cũng hiểu ra mình phải buông tha đoạn cảm tình này.

Đối với cô mà nói, sự khổ sở đó vô cùng khó thừa nhận, cho nên cô vẫn không muốn nhớ lại.

“Lý do chân chính muốn cùng anh chia tay? Em làm sao nói ra được?” Đào Khuynh kéo suy nghĩ đang bay xa trở về, nâng lên một nụ cười khổ.

Hạ Lâm Đế là một chàng trai tốt như vậy, cô làm sao có thể ích kỷ độc chiếm anh? Cô không muốn nhìn anh chịu khổ, vì tốt cho anh, chia tay là con đường duy nhất!

“Đào Khuynh à, còn đang bận sao?” Một người phụ nữ trung niên mặc bộ đồ công sở màu tím đi tới, gọi cô.

Đó là bà chủ. Đào Khuynh vừa thấy, lập tức lên tinh thần, đứng lên. “Mới vừa chỉnh lý xong tài liệu. Có khách mới sao?”

“Cháu ngồi đi, cô có lời nói muốn nói.” Từ CHI UYỄN lộ ra nụ cười thân thiết, kéo cái ghế ngồi xuống.

“Vâng” Đào Khuynh gật đầu một cái, ngồi trở lại trên ghế. “Cô muốn nói chuyện gì ạ?”

Từ Chi Uyển lấy giọng, đưa tay vỗ vỗ tay của cô.

“Gần đây tất cả mọi người đều bận, công việc mệt lắm phải không.” Nguyên tưởng rằng càng ngày càng ít người muốn lập gia đình, mấy năm trước buôn bán không tốt lắm, năm nay lại thay đổi khác thường, công việc phát triển coi như không tệ.

“Hiện tại kinh tế đình trệ, có thể bận rộn như vậy rất đáng vui mừng, không mệt đâu cô ạ.” Ngoài hoàn cảnh kinh tế đình trệ, hiện tại càng ngày càng nhiều người không muốn kết hôn, ngành công nghiệp áo cưới lại cạnh tranh kịch liệt, muốn kiếm tiền cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Cháu nói cũng phải, còn có thể kiếm tiền là may mắn rồi.”

Từ Chi Uyển cảm khái thở dài, lại nói tiếp: “Chỉ là cũng không thể vất vả quá mức, dù sao vẫn là cần nghỉ ngơi hồi phục. Cô mới vừa thông báo với mọi người, thứ hai tuần sau cả công ty sẽ đi nghỉ dưỡng.” Đào Khuynh sưng sờ, có chút kinh ngạc.

“Có thể đi nghỉ dưỡng dĩ nhiên rất tốt, nhưng cháu chưa từng nghe ai nhắc tới chuyện này, thế nào lại quyết định đột ngột như vậy?” Cô mới đi làm ở công ty áo cưới này không bao lâu, chưa từng đi nghỉ dưỡng cùng công ty, nhưng không phải chuyện này nên để cho toàn thể nhân viên thảo luận một chút mới quyết định sao?

“Ha ha ha, có nhà tài trợ . . .” Hồngбет, nói nhỡ miệng! Từ Chi Uyển nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Đào Khuynh, lập tức đổi lời nói, “Ách, là cô có người bạn mời đi làng du lịch mới khánh thành, cô nghĩ, gần đây công ty hoạt động tốt, hơn nữa các cháu vất vả như vậy, liền thuận tiện muốn mọi người cùng đi nghỉ dưỡng.”

“Bà chủ muốn dẫn chúng cháu đi chơi, sao lại không đi chứ? Chỉ là cô tự mình đến nói với cháu, làm cháu tưởng rằng có việc gì nghiêm trọng, tâm tình rất hồi hộp !” Đào Khuynh thoát nhìn hình như không có sinh

nghi? Từ Chi Uyển nhìn chăm chăm nụ cười của cô, thở phào nhẹ nhõm. Ủ, Đào Khuynh hẳn không phát hiện bà nói nhỡ lời.

“Thật xin lỗi, làm cháu sợ, ha ha... Cũng là hoạt động lớn của công ty, cháu nhất định phải tham gia đó!”

“Vâng” Khó thấy được được bà chủ giao phó nghiêm túc như vậy, Đào Khuynh có chút không thích ứng.

“Chính là một người cũng không thể thiếu, như vậy du lịch mới thú vị a.” Đào Khuynh là mục tiêu chủ yếu của nhà tài trợ, nếu cô không xuất hiện, kế hoạch không cách nào tiến hành, du lịch miễn phí cũng thôi đi!

Thì ra là như vậy. Đào Khuynh liền vội vàng gật đầu: “Được ạ, cháu nhất định sẽ đi.”

Đây chính là lần đầu tiên cô đi du lịch cùng công ty!

Thú vị cái quỷ gì!

Đào Khuynh vừa tới làng du lịch, mới sắp xếp xong hành lý, lập tức bị một đám đồng nghiệp lôi kéo du ngoạn khắp nơi.

Khi cô đi tới hồ bơi, nhìn thấy ở cách đó không xa bóng dáng quen thuộc, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Chúng ta là đi nghỉ dưỡng đúng không?” Người đàn ông kia chói mắt như thế, vừa xuất hiện liền trở thành tiêu điểm của mọi người, cô không muốn nhìn thấy cũng rất khó!

“Đúng vậy, là tới làng du lịch nghỉ dưỡng chứ sao.” Từ Chi Uyển cười mấy tiếng, kéo áo khoác trên người, nhìn hồ bơi phía trước.

“Vậy tại sao Hạ Lâm Đế lại xuất hiện tại nơi này?” Đào Khuynh nhìn cô chăm chăm hỏi.

Kể từ cô đồng ý đi nghỉ dưỡng cùng công ty, cứ có cảm giác là lạ ở chỗ nào, bà chủ chậm chạp không cho cô biết địa điểm du lịch cùng tên làng du lịch coi như thôi, nhưng mỗi vị đồng nghiệp nét mặt cũng đều vô cùng cổ quái, vừa tới khách sạn sắp xếp ổn thỏa hành lý, hoàn toàn không để ý tới nghi vấn của cô, trực tiếp lôi kéo cô chạy khắp nơi.

Thì ra là tất cả đều là bởi vì tâm tư!

“Ồ, cô không có nói cho cháu biết địa điểm du lịch là làng du lịch mới xây của công ty Hách Luân sao?” Từ Chi Uyển giả bộ kinh ngạc, ngữ điệu tăng lên.

“Bà chủ . . . Cô nói vị bằng hữu kia, sẽ không phải là Hạ Lâm Đế tiên sinh chứ?” Giả bộ thật là vô tội!

Đào Khuynh lạnh giọng hỏi.

“Khụ, Đào Khuynh nha, đây chính là rất khó mới được cả công ty cùng đi du lịch, vui vẻ lên chút đi!” Từ Chi Uyển ho nhẹ một tiếng, dùng ngón trỏ vuốt vuốt lên mặt.

“Cho nên mới muốn cháu nhất định phải tham gia?”

Lừa gạt không nổi nữa. Từ Chi Uyển thở dài, đành phải nhận tội.

“Đích xác là anh ta nhờ cô giúp một tay chế tạo cơ hội, lần này cả công ty đi du lịch nghỉ dưỡng cũng là anh ấy đề nghị, toàn bộ chi phí được tài trợ, ngu sao mà không . . . Ách, trên thực tế, cô là hi vọng hai người có thể nối lại tình xưa mới đồng ý.”

Mặc dù mới biết mấy tháng, nhưng từ Chi Uyển biết Đào Khuynh là người luôn suy nghĩ cho người khác, lại cô gái ôn nhu, quan tâm tới mọi người, thấy cô cùng một nửa kia huyền ảo như vậy, thân là bà chủ của cô lại có thể không giúp chút việc sao?

“Mặc kệ các người là vì cái gì gây gỗ, Hạ tổng giám đốc nhiều lần tới tìm cháu, không phải bày tỏ cúi đầu trước cháu rồi sao? Cháu cũng đừng bướng bỉnh như vậy nữa. Hiện tại tất cả mọi người đều nói cháu rời nhà trốn đi, không để ý tới chồng, anh ta là người có danh tiếng, cháu muốn đem mặt mũi của anh ta đặt ở nơi nào?”

“Cháu không phải là vợ của anh ta!” Ô ô ô, cô không phải là đứa bé chần chừ. Tại sao không có nửa người tin tưởng cô!

“Tóm lại, thừa dịp này hảo hảo cùng ông xã nói chuyện đi. Cố gắng lên đó, cô đi bơi đây.” Từ Chi Uyển đã không thể chờ đợi muốn xuống nước, lập tức cởi áo khoác, chạy đến hồ bơi.

“Bà chủ. . . .” Bọn họ cứ nhiên liên thủ lừa gạt cô, thật là quá đáng! Đào Khuynh nhìn về phía Hạ Lâm Đế đang cùng người nói chuyện, bả vai sụp xuống. “Tất cả mọi người đều về phía anh ta, đáng ghét.”

Không chỉ có Hà Ngữ Yến giúp anh, ngay cả đồng nghiệp cùng công ty với cô cũng bị anh thu mua, người đàn ông này thật đúng là có bản lĩnh!

Đào Khuynh đầy bụng lửa giận, khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh đi tới, liền vội suy nghĩ hỏi anh cho rõ ràng.

“Hạ. . . .” Cô vừa mới mở miệng, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của anh, trong lòng không khỏi phát rét.

Hạ Lâm Đế không có nhìn lâu cô một cái, càng không có dừng bước lại, trực tiếp lướt qua bên cạnh cô.

“Mới vừa rồi tôi đã kiểm tra lại toàn bộ, thiết bị hoàn toàn không có vấn đề, chỉ có mấy cái nơi còn cần hoàn thiện. . .” Bên cạnh anh một phụ tá trong tay cầm tư liệu đang báo cáo.

Anh là làm việc hay sao? Đào Khuynh dõi theo bóng lưng anh từ từ đi xa, tâm tình có chút phức tạp.

Anh bày cục thế cho cô đi đến đến làng du lịch, không phải là muốn gặp cô sao? Cho dù bận rộn công việc, cũng nên dừng bước lại lên tiếng chào hỏi chứ?

Mà giờ khắc này anh lấy thái độ xa cách đối đãi cô, làm cho cô nhất thời không phản ứng kịp.

“Làm cái gì. . . .” Đào Khuynh vừa đi vừa nỉ non, không có thói quen bị anh lạnh nhạt, lại càng không thói quen cô đơn một mình.” Minh thật sự vô dụng, luôn bị anh nhiễu loạn tâm ý!”

“Vị khách này, ở bên cạnh bể bơi mất hồn không phải là thói quen tốt.” Thành linh một giọng nói vàng làm Đào Khuynh hoảng sợ, cô vội vàng hồi hồn, mới phát hiện ra mình đã sắp muốn ngã vào trong hồ bơi.

“Trời ạ!” Cô thét chói tai ra tiếng, lúc này, cánh tay cường tráng kịp thời ôm hông của cô, dẫn cô cách xa hồ bơi.

“Dùng cái này loại phương thức này hấp dẫn chú ý của anh, thật khiến cho anh trong lòng run sợ.” Hạ Lâm Đế ôm cô, hồi tưởng lại mới tình huống vừa rồi cô thiếu chút nữa ngã vào hồ bơi, lòng vẫn còn thấy sợ hãi.

Đào Khuynh cúi đầu, tâm tình cực kỳ phức tạp.

“Đúng, đúng, không hay lắm.” Ghét! Nếu không phải tại anh cô làm sao lại mất hồn? Vừa được anh cứu, câu oán hận nào cô đều nói không ra miệng.

“Em không sao chứ?” Hạ Lâm Đế thu tay lại, xem xét kỹ lưỡng sắc mặt của cô.

“Em không sao.” Đào Khuynh phát hiện anh nghe cô nói xong liền nhanh chóng dời tầm mắt, ngay cả câu an ủi cũng không nói định rời đi, nhất thời không hiểu ra sao, vội vàng kéo tay áo anh lại.

“Đợi chút, anh đây là có ý tứ gì?” Anh lập tức nhiệt tình, lập tức lạnh nhạt, rốt cuộc đang có ý đồ gì? Cô cũng không thông minh, không có biện pháp nhìn ra ý tứ của anh!

“Em không phải là không có chuyện gì sao?” Hạ Lâm Đế liếc cô tay một cái, hếch mày lên hỏi.

“Anh đặc biệt tới nơi này, không phải có lời muốn nói với tôi sao?” Đào Khuynh trừng mắt nhìn con mắt, lúng túng thu tay lại, lấy dũng khí đem lời hỏi ra lời.

“Anh tới nơi này vì công việc, không phải là vì em.” Anh vẻ mặt thản nhiên, giọng nói lạnh nhạt.

Đào Khuynh dĩ nhiên không thể bị anh lừa đơn giản như vậy.

“Nói láo! Rõ ràng là tổn công tổn sức để cho tôi xuất hiện tại trước mặt anh, hiện tại lại giả bộ lạnh lùng nghĩa là sao?” Bà chủ của cô đã khai báo rõ ràng, nhà tài trợ này còn muốn giả bộ ngu sao?

“Em không phải muốn hai chúng ta là người xa lạ sao? Anh chỉ làm như em mong muốn.” Hạ Lâm Đế lộ ra vẻ mặt vô tội, đem vấn đề ném cho cô.

“Ở trước mặt mọi người anh nói tôi là người vợ trốn nhà, còn thu mua đồng nghiệp lừa tôi tới nơi này, hôm nay lại muốn thành người xa lạ?” Bị bộ dáng đứng đưng như không của anh chọc giận, Đào Khuynh thở phà nói.

“Em rất quan tâm tới suy nghĩ của anh sao?” Không kìm nén được sao? Khóe môi anh khẽ nhếch, có ý xấu hổ.

“Không có!” Cô thật nhanh phủ nhận, càng lộ ra vẻ chột dạ.

Anh thật sự là muốn thấy cô, mới lung lạc những người bên cạnh cô, nhưng cô không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, bộ dáng thật là làm cho người ta ảo não, vì vậy anh mới cố tỏ ra lạnh lùng với cô.

Có thể thấy bộ dạng lo được lo mất của cô như thế cũng coi là có thu hoạch. Hạ Lâm Đế neho lại trông mắt đen, nhàn nhạt nói: “Em luôn không để anh ở trong lòng, vậy anh cần gì phải ngoan ngoãn trả lời vấn đề của em?”

“Anh. Được, tôi thừa nhận, tôi để ý anh!” Đào Khuynh nhìn không thấu tâm tính của anh, dưới tình huống bị dồn tới chân tường chỉ có thể đối mặt.” Anh có vẻ ngoài xuất chúng, điều kiện lại tốt, là người đàn ông hoàn mỹ, một lần nữa xuất hiện trước mắt, sao lại không để ý? Đối lại những người khác có điều kiện tốt, lại đối tốt với tôi, tôi cũng sẽ có để ý như vậy, thích hay không thích không có liên quan.”

Thủ đoạn ép hỏi của anh rất inh, nhưng cô cũng sẽ không ngoan ngoãn chịu thua!

“Anh không muốn quản em đối với anh là cảm giác gì, dù anh nói thế nào, làm thế nào, em đều không muốn thừa nhận tâm ý của mình.” Một lần nữa lại nhắc tới người khác để kích thích anh, cô thật đúng là không nhận thua. Hạ Lâm Đế trong sự ghen tuông đang bốc lên, quyết định nhẫn nại với cô thêm lần nữa.

“Ta nói, để ý cùng thích không liên quan.” Cô lòng như lửa đốt mở miệng.

Anh lạnh giọng ngắt lời cô, “Anh còn chưa nói hết.”

Đào Khuynh nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy của anh, đột nhiên cảm thấy khẩn trương, không khỏi liếm liếm làn môi khô, chờ đợi anh nói tiếp.

“Tiểu Khuynh, anh tin rằng để ý lâu rồi sẽ thích.” Hạ Lâm Đế thả lỏng những căng thẳng trên khuôn mặt. Nhẹ giọng dụ dỗ: “Không nên chống cự loại cảm giác đó, anh sẽ làm em một lần nữa lại yêu anh.”

Nếu cô không chịu nói ra nguyên nhân chia tay, thì tiếp tục ép buộc cô cũng không có chút ý nghĩa nào, anh sẽ tự mình tìm được đáp án.

Cô đối với anh không có cảm giác, anh sẽ lại theo đuổi cô; cô không thương anh nữa, anh sẽ cố gắng để cho cô lần nữa yêu anh. Tóm lại, anh muốn cô cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh anh.

“Không thể nào!” Đào Khuynh nhìn ánh mắt kiên định của anh, không khỏi tâm hoảng ý loạn, liền vội vàng lắc đầu.

“Có thật không?” Cô không phải là người rõ ràng nhất, cái anh muốn anh luôn luôn sẽ có được? Hạ Lâm Đế chậm rãi tiến lên, cầm tay của cô.

“Anh, đợi chút, anh đừng tới đây.” Cô bước lui về phía sau, vẻ mặt hết hoảng.

“Tiểu Khuynh, em sợ đến gần anh sao?” Bàn tay dùng sức kéo lại, Hạ Lâm Đế ôm cô vào trong ngực, ngửi mùi thơm trên người cô, trong lòng tràn đầy cảm khái.

Đây là cô gái mà anh yêu, vì sao hôm nay kháng cự đưng chạm của anh như vậy? Cho dù anh có rất nhiều quyết tâm muốn đoạt cô về, nhưng mùi vị bị cô cự tuyệt hoàn toàn không dễ chịu.

Hạ Lâm Đế không khỏi vì cự tuyệt của cô sinh cảm giác đau đớn mờ ảo.

“Không nên như vậy, anh biết rõ là em không cách nào chống cự.” Đào Khuynh túm lấy áo sơ mi của anh, hốc mắt ửng hồng. Giọng nói anh tràn đầy tình cảm lại có vẻ đau xót, bất lực như vậy, cô làm sao có thể cứng rắn được nữa?

Hạ Lâm Đế nhắm mắt lại, bàn tay khẽ vuốt lưng của cô.

“Tại sao không chịu thừa nhận vẫn còn thích anh?” Anh khổ sở than nhẹ, “Anh thật không hiểu vì sao em nhất định phải chia tay với anh.” Cô có tài đức gì mà bức anh đến nước này? Đào Khuynh đau lòng không dứt, đôi tay khẽ run.

“... Em nói, em nói.” Mặt của cô vùi sâu vào trong ngực anh, nghẹn ngào mà nói: “Em thật sự vẫn thích anh, nhưng em không nắm chắc có thể cùng anh tiếp tục.” Ở bên anh rất vui vẻ, nhưng có quá nhiều lo lắng.

Trước kia, anh luôn che chở cho cô, thấy anh khổ cực như vậy, cô không muốn những vấn đề của cô trở thành gánh nặng cho anh, thế nên cô chưa bao giờ nói ra khỏi miệng.

“Tại sao?”

“Yêu anh mệt chết đi.” Phát hiện thân thể anh cứng đờ, cổ họng Đào Khuynh xông lên một tia khổ sở. “Anh luôn là tiêu điểm của mọi người, em và anh không giống nhau. Em phải vô cùng cố gắng mới có thể miễn cưỡng đuổi theo bước chân anh, ở bên cạnh anh làm em rất tự ti.”

“Anh chưa từng muốn em phải đuổi theo anh, anh chỉ cần em ở đây bên cạnh anh là tốt rồi.” Anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh là tốt rồi, thương anh là đủ rồi.

“Cái này sao có thể được, em là người yêu của anh, em đương nhiên muốn được xứng đôi anh, nhưng em càng cố gắng, càng thấy chúng ta có chênh lệch quá lớn.” Mặc dù không nói ra nguyên nhân chia tay, nhưng sự chênh lệch giữa hai người xác thực mang cho cô không ít áp lực.

“Vấn đề này không phải chúng ta đã nói rồi sao? Lúc ấy ngay cả hai bên cha mẹ đều phản đối hai ta ở chung một chỗ, nhưng cuối cùng chúng ta cũng đã thuyết phục được bọn họ, chứng minh chúng ta thật yêu nhau a.”

Hạ Lâm Đế buông cô ra, đau lòng đưa mắt nhìn cô.” Cha mẹ đều đã thuyết phục được, còn có chuyện gì không làm được?”

“Anh không phát hiện đều là do anh sao?” Đào Khuynh lắc đầu, chỉ ra vấn đề giữa bọn họ.

“Cái gì?” Anh sững sờ, không hiểu ý tứ những lời này của cô.

“Là anh trấn an em, là anh giúp em mỗi khi em không chịu nổi những ánh mắt khác thường quá nhiều, là anh ra mặt thuyết phục cha mẹ hai bên, tất cả tất cả đều là anh làm. Em ư? Chỉ biết tiếp nhận sự bảo vệ, săn sóc của anh, chưa từng làm được điều gì.” Cô thống hận sự bất lực của mình!

Nghe vậy, Hạ Lâm Đế như bị đánh phải một cú, hít sâu một hơi mới mở miệng: “Không phải em từng nói, chỉ cần có thể ở chung một chỗ, sẽ nguyện ý nghe anh, bước theo bước chân của anh sao?”

“Nghe lời anh, đi theo bước chân của anh, xác thực bất cứ chuyện gì cũng có thể thuận lợi tiến hành, nhưng là, em trở nên rất vô dụng, trở thành chỉ biết lệ thuộc vào anh.” Điều đó quả thật làm Đào Khuynh khổ sở, nếu không phải vì tình yêu của anh, cô căn bản chống đỡ không nổi.

Bởi vì anh thâm tình, cô không thể buông anh ra, cho là chỉ cần anh yêu cô, bao nhiêu áp lực cô đều có thể chịu đựng, nhưng, nếu cô ở lại bên anh lại mang tới cho anh không phải là hạnh phúc mà là khổ sở thì sao? Nếu cô chỉ mang lại cho anh bất hạnh cùng gánh nặng, đoạn cảm tình này sẽ kéo dài được nữa sao?

“Tiểu Khuynh. . . .” Nhìn theo nước mắt của cô, ngực Hạ Lâm Đế căng thẳng.

“Anh quá hoàn mỹ, làm cho em cảm thấy áp lực rất lớn, chỉ có thể tiếp nhận bảo vệ của anh, càng làm cho em không có tự tin.” Đào Khuynh lui về phía sau một bước, nhẹ giọng nói: “Em rất bình thường, một chút cũng không xứng với anh... anh thích hợp với một cô gái tốt hơn em.”

Cô sẽ mang lại cho anh nhiều phiền toái, không có tư cách được anh yêu, anh xứng đáng với một người tốt hơn làm bầu bạn!

Hạ Lâm Đế nhú mày, thật không ngờ nghe được đáp án này, sắc mặt trầm xuống.

“Anh cho là làm là như vậy sẽ bảo vệ được em, không ngờ mang lại cho em áp lực. Em khó chịu như vậy sao?” Anh chỉ là muốn đem cô giữ ở bên người, nhưng không ra phát hiện nỗi khổ sở của cô, anh quá tự cho là đúng.

“Quá khó chịu, không thể hô hấp.”

Không thể hô hấp? Những lời này giống như con dao sắc đâm vào tim Hạ Lâm Đế, Anh im lặng, đưa mắt lạnh lùng nhìn cô, một câu đều không nói ra miệng.

Đào Khuynh đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, vì để cho anh chết tâm, dứt khoát mở miệng: “Chúng ta tốt nhất chớ gặp mặt.”

4. Chương 4

Công ty Hách Luân mới xây làng du lịch này ở vùng núi, ngoài phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp, làm người khác chú ý nhất ở đây chính là khu vực công viên trò chơi. Phần lớn du khách đều là sáng sớm liền tiến vào khu vui chơi, cho đến gần tối mới rời khỏi, trở về khách sạn ăn bữa ăn tối.

“Đến giờ ăn tối rồi, đi ăn thôi!” Từ Chi Uyển dẫn các nhân viên đi vào phòng ăn.

Nhà hàng cao cấp năm sao có phòng ăn hết sức rộng rãi, nhân viên phục vụ lập tức lễ độ tiến lên tiếp đón.

“Oa, cảm giác thật không tệ.” Đi ở phía sau cùng, Đào Khuynh ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, nhìn về phía bàn thức ăn được xếp ngay ngắn theo phong cách tiệc đứng, mắt liền sáng lên, lộ ra vẻ mặt kích động.

Nơi này hoa lệ lại thoải mái, ánh đèn nhu hòa, thức ăn mỹ vị càng làm cho cô cấp tốc chảy nước miếng, bụng bắt đầu kêu rừ... ừ... ừ....

Cô tìm kiếm các đồng nghiệp, biết bọn họ ngồi ở nơi đó, liền tự mình đi lấy thức ăn trước.

Khi cô cầm đĩa thức ăn muốn đến chỗ các đồng nghiệp tìm chỗ ngồi xuống thì phát hiện bọn họ rời rít tránh khỏi tầm mắt cô, cũng không để chỗ ngồi cho cô.

“Lại đang làm cái gì vậy?” Đào Khuynh nhăn mày lại, không tự chủ quay đầu, vừa nhìn thấy cửa xuất hiện bóng dáng quen thuộc, một loại cảm giác vô lực tràn ra từ tim.

“Nơi này hết chỗ rồi nha!” Từ Chi Uyển hướng cô khoát khoát tay.

Đám người kia thật là thật là quá đáng! Đến cùng có phải đồng nghiệp của cô hay không? Đào Khuynh trầm mặt, ở cạnh đó tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Nhìn thấy Hạ Lâm Đế trong chốc lát liền đi theo đi tới, cô không khỏi trừng mắt nhìn anh.

“Tôi cho là hôm qua đã nói thẳng với anh rồi.” Cô tức giận nói. Hừ, anh ngồi xuống, tư thái rất tự nhiên.

Hạ Lâm Đế đặt đĩa thức ăn đang cầm trong tay lên bàn, nhướn mày lên.

“Anh phụ trách nơi này, muốn chúng ta không gặp mặt nhau có chút khó khăn, huống chi đây là đang trong phòng ăn, em cũng không thể muốn anh vì tránh em mà không ăn cơm đi?” Anh cầm lên dao nĩa, giọng mang uất ức.

“Em không phải có ý này.” Đào Khuynh thở dài, “Nơi này chỗ ngồi nhiều như vậy, anh tại sao cố tình muốn ngồi cùng bàn với em?”

Hạ Lâm Đế nghiêng đầu quan sát cô một lát sau mới nhàn nhạt mở miệng: “Nhìn em ngồi một mình rất cô đơn.”

Nghe vậy, sắc mặt cô đỏ lên, không khỏi thầm oán nói: “Đều là người nào làm hại? Bởi vì anh, em mới phải một mình ngồi ở chỗ này ăn cơm.”

Cái tên đầu sỏ gây nên việc này còn dám cười nhạo cô!

“Tại sao?” Anh giả bộ không hiểu, tò mò hỏi ngược lại.

“Là ai khắp nơi nói với người khác em là bà xã của anh? Tất cả mọi người hi vọng chúng ta hòa hảo, đang cố gắng thay chúng ta chế tạo cơ hội.”

“Thật là các đồng nghiệp tốt.” Hạ Lâm Đế vỗ vỗ cằm, hướng về phía các nhân viên công ty áo cười Tô Nhã ngồi ở cách đó không xa mỉm cười nói.

Bộ dáng không đứng đắn này của anh chọc tức Đào Khuynh, cô tức giận mở miệng: “Anh nhanh lên một chút xóa bỏ hiểu lầm này đi, tự đứng bị hiểu lầm thành người có vợ không phải chuyện tốt.”

“Anh không có vấn đề, cam tâm tình nguyện bị hiểu lầm thành đàn ông có vợ.”

“ Thần kinh.” Đào Khuynh nhìn thấy đôi mắt thâm tình kia, trong ngực có cảm giác nóng nực, thốn thốn.

“Nơi này đầu bếp làm cá rất ngon, anh gỡ hết xương rồi, đây là cho em.” Anh đem phần cá trong đĩa mình trực tiếp bỏ vào đĩa của cô!

“Em.” Cô sững sờ nhìn miếng cá trắng nõn tỏa ra mùi hương hấp dẫn, nhất thời nói không nên lời.

“Em không thích ăn cá nữa sao?” Hạ Lâm Đế nhớ cô thích ăn cá, nhưng gỡ xương rất vụng về, mỗi lần đều là anh thay cô đem xương cá bỏ hết.

“Không, vẫn còn là thích.” Đào Khuynh lắc đầu một cái. Cô là nhìn động tác quen thuộc của anh mà cảm động.

“Vây. anh xin lỗi, anh chưa từng hỏi ý của em là liền tự tiện làm như vậy.” Anh phát hiện sắc mặt cô có cái gì không đúng, ảo não nói xin lỗi.” Anh chỉ là biết em thích, muốn em ăn nhiều hơn một chút, không hỏi em có muốn ăn hay không, lại tự cho là đúng.”

Anh quá quen làm những việc này, thậm chí quên mất trước khi làm hỏi qua ý nguyện của cô, vì vậy mới mang đến cho cô áp lực. Hạ Lâm Đế âm thầm cười khổ.

“Em không có ý đó, anh đừng nghĩ như vậy.” Anh muốn đối tốt với cô, còn phải xem sắc mặt cô, điều này làm cô băn khoăn.” Là em rất vui mừng vì anh còn nhớ rõ em thích ăn cá, còn gỡ xương cho em, em rất cảm kích.”

“Tiểu Khuynh, anh không phải người theo chủ nghĩa nam quyền, càng không phải là chỉ vì mình mà bắt em thuận theo, mà anh cho rằng làm như vậy là tốt cho cả hai chúng ta.”

Hôm qua khi nghe cô nói ra uất ức, anh đã ngẫm lại hành động của chính mình vài năm nay, khẽ nói: “Là em luôn yên lặng đợi bên cạnh anh, anh quá quen thói ra lệnh, mà quên hỏi ý kiến của em, làm cho em cảm thấy khó chịu, anh rất xin lỗi.”

Anh vốn là suy nghĩ muốn cô hạnh phúc, chứ không muốn mang cho cô khổ sở.

“Hạ Lâm Đế anh không sai. Anh bảo vệ em, còn giải quyết những vấn đề khó khăn ngăn trở giữa chúng ta, là em chưa đủ tốt, mới không có khả năng đảm nhận loại áp lực này, không có tư cách trở thành bạn đời của anh.” Anh không nên trách tội của mình! Đào Khuynh lắc đầu một cái, khó chịu nói.

“Không phát hiện áp lực của em, không để ý cảm nhận của em, anh làm sao không có lỗi đây?” Anh quả thật làm sai, nhưng về sau này sẽ không tái phạm.”Tiểu Khuynh, anh sẽ thay đổi.”

“Cái gì?”

“Lần này, anh sẽ học cách lắng nghe em, sẽ không tự cho là đúng nữa, cho anh thêm một cơ hội được không?”

“Không phải đã nói là chia tay sao? Tại sao anh.” Ai, điều này thật là cách mong muốn ban đầu của cô càng ngày càng xa, rõ ràng muốn cùng anh vạch rõ giới tuyến, thế nhưng anh ngược lại dây dưa không rõ?

“Nếu đã biết vấn đề ở chỗ nào, anh liền thay đổi, không muốn buông em ra?”

“Em chính là không muốn anh thay đổi mới rời khỏi anh a!” Đào Khuynh hai mắt đầm lệ, dùng sức lắc đầu. Anh không có bất cứ vấn đề gì, không nên bởi vì cô oán trách mà thay đổi mình!

“Tiểu Khuynh.” Hạ Lâm Đế nhìn cô mắt đầm lệ, tim như bị dây xéo vô cùng khó chịu.

”Em đã nói rất nhiều lần, anh không sai, là em quá vô dụng, mới không chịu nổi chút áp lực như vậy!

“Anh tại sao muốn vì em mà thay đổi? Thay đổi thì không còn là Hạ Lâm Đế rồi. Vì người khác mà thay đổi mình, thật vui không?”

“Anh vẫn là anh, chỉ là muốn chúng ta hòa hợp hơn, cho nên nguyện ý điều chỉnh bản thân.” Nếu có thể không làm cô khó chịu, thay đổi thì có là gì? “Từ trước tới nay đều là anh chỉ biết làm theo ý mình, chưa từng nghĩ tới em phải đuổi theo anh rất khổ cực, từ giờ anh sẽ đi chậm lại cùng em bước về phía trước.”

“Trên đời này các cô gái tốt hơn em có rất nhiều, anh nên đi tìm người xứng với mình, đừng vì nhân nhượng em mà dừng bước lại.”

Đào Khuynh lắc đầu. Anh điều kiện tốt như vậy, có một đồng lớn các cô gái muốn được cùng anh, anh vì sao kiên trì phải thích cô?

“Những cô gái kia đều không phải là Đào Khuynh.” Đáy mắt Hạ Lâm Đế xẹt qua một tia thương cảm, “Nếu có thể dễ dàng như vậy thay thế em thì tốt rồi.”

Cô không biết, anh đối với cô là nhất kiến chung tình, lần đầu tiên nhìn thấy cô anh đã chắc chắn rằng cô gái này nhất định người phụ nữ duy nhất của cả đời anh. Anh yêu cô, yêu rất sâu, rất sâu đậm.

“Thời gian có thể mang đi tất cả, anh rồi sẽ lại gặp cô gái mà anh thích.”

“Rõ ràng em là cô gái mà anh muốn, tại sao phải buông tha?” Thái độ của anh vẫn rất kiên định.

“Hạ Lâm Đế.” Đào Khuynh than nhẹ, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

“Tiểu Khuynh, cho anh thêm một cơ hội.”

“Tại sao chấp nhất như vậy? Vô luận em nói cái gì, làm cái gì, anh đều không muốn buông tha sao?” Cô thật sự vô lực chống đỡ, tiếp tục đối mặt với anh, cô nhất định sẽ luân hồi.

Hạ Lâm Đế thấy cô đã có chút dao động, nâng lên khóe môi.

“Nếu muốn buông tha, cũng sẽ không tới tìm em.” Anh đứng dậy đi tới trước mặt cô ngồi xuống, cầm đôi tay cô đang run rẩy.

Đào Khuynh đưa mắt nhìn bộ dáng thâm tình của anh, nhấp môi một cái mới mở miệng: “. Nhưng nếu là em đã yêu người khác mới quyết định rời đi, anh vẫn còn muốn em sao?”

“Yêu người khác?” Hạ Lâm Đế nheo lại trông mắt đen, âm thanh nhẹ vô cùng.

“Đúng, đúng a, em đã yêu người khác.” Cô trừng mắt nhìn anh rồi chột dạ cúi đầu.

“Người kia đối với em rất tốt sao?” Câu hỏi ngoài dự đoán của anh khiến Đào Khuynh cứng đờ, vẻ mặt khẩn trương, nhất thời không mở miệng được.

Đôi mắt đen của Hạ Lâm Đế lúc này giống như thâm trầm không thấy đáy, anh chậm rãi nâng lên môi, “Không cách nào trả lời, là đối phương không tốt hay căn bản là không có nhân vật như thế?”

“Đương nhiên là có, anh... anh. . . .” Đào Khuynh ấp úng, ngay sau đó lộ ra bộ dáng thất bại, tức giận mình đến nói láo cũng không làm nổi.

Thật là một cô gái vụng về a! Hạ Lâm Đế đứng lên, đưa tay nâng lên cằm của cô, nhìn ánh mắt cô hốt hoảng: “Tiểu Khuynh, nếu anh ta đối tốt với em, anh tuyệt đối sẽ không lại xuất hiện ra trước mặt em, chỉ cần em hạnh phúc, anh liền vui vẻ.”

“Chỉ cần chúng ta chia tay, em liền có thể gặp người cực kì.”

Hạ Lâm Đế ngay lập tức ngắt lời cô, “Em rõ ràng có tình cảm với anh, lại một mực né tránh anh còn nói ra loại lý do vô vẩn này, toàn là lời nói dối.”

“Đúng, là em nói vậy, nhưng tìm người yêu rất khó khăn sao? Anh không khỏi quá xem thường em rồi.” Đào Khuynh cắn cắn môi, quặt cường lên tiếng.

“Không phải xem thường em, là chỉ cần anh còn ở đây một ngày, tuyệt không để cho người khác đến gần em.” Cô chống lại ánh mắt anh, trong nháy mắt, tình cảm mãnh liệt trong mắt anh ùn ùn kéo đến xâm nhập lòng cô.

Hiện tại, Đào Khuynh không chỉ hoảng hốt, mà cả người còn phát run. Gương mặt của cô không tự chủ được đỏ lên, tay nhỏ bé cảm thụ bàn tay Hạ Lâm Đế ấm áp, trái tim trong ngực khó có thể khắc chế đập cuồng loạn. Thảm, cô căn bản không cự tuyệt được anh!

“Cô làm thiết kế, không cần phải theo tới địa điểm chụp ảnh đâu.” Một nam thanh niên trẻ tuổi vừa đem dụng cụ chụp ảnh vác lên vai, vừa cùng cô gái bên cạnh nói chuyện.

Đào Khuynh giúp mang một ít công cụ, cùng người đó bước lên cầu thang trên sườn núi.

“Dù sao tại trong khách sạn vắng vẻ rồi không có việc làm, hướng chi tất cả mọi người đều đến giúp đỡ, tôi cũng không thể lười biếng được.” Cô đi vài bước, phát giác bụng bắt đầu có cảm giác đau đớn nhẹ, không khỏi nhăn mày lại.

GHÉT! Đại di mục mỗi lần đều đến không đúng lúc.

“Đây không phải là công việc của cô a, không làm cũng không có ai nói cô.” Anh ta phát hiện bước chân cô chậm dần, sẵn sàng dừng lại chờ đợi.

Bà chủ ngày hôm trước nói Hạ Lâm Đế đồng ý cho bọn họ mượn làng du lịch để chụp ảnh áo cưới. Địa điểm xinh đẹp như vậy lại miễn phí, đối với công ty mà nói là một cơ hội hiếm có. Vì vậy ngày nghỉ dưỡng cuối cùng, mọi người đều lên núi tìm cảnh chụp ảnh.

“Không được, cứ để tôi giúp.” Tất cả mọi người đều bận rộn, nếu chỉ có mình cô lười biếng, thật sự là không thoải mái. “Nơi này phong cảnh rất đẹp, coi như là tới giải sầu đi.”

“Là bởi vì quan hệ của cô chúng ta mới có được lần du lịch này, Hạ tiên sinh đối với cô thật rất tốt. Hai người vẫn còn giận dỗi sao?” Khi cô đi tới trước mặt thì Ajay không nhịn được hỏi thăm về chuyện này.

“Cả anh cũng cho là tôi với anh ấy là vợ chồng sao?” Đào Khuynh cười khổ, đưa tay lau đi mồ hôi trên mặt.

“Tất cả mọi người đều nói như vậy.” Anh cũng không muốn tin a!

“Tôi đã phủ nhận, nhưng không có ai tin.” Bụng càng ngày càng đau hơn! Cô hít sâu một cái, ắn nhẫn lấy tay xoa bụng.

“Thật không phải thế à?”

“Ừ.” Cô gật đầu một cái.

Đáp án của cô khiến Ajay tâm tình phức tạp, tỏ vẻ không hiểu: “Vậy sao Hạ tiên sinh phải nói như vậy?”

Đào Khuynh thở dài, trầm mặc một hồi mới mở miệng: “Tôi cùng anh ấy. . . không phải là vợ chồng, nhưng là anh ấy muốn thế.”

Ajay là nhiếp ảnh gia, thường xuyên đi chụp ảnh bên ngoài, không thường có mặt ở công ty, nhưng chỉ cần có cơ hội, anh sẽ đặc biệt tìm Đào Khuynh hàn huyên một chút, đối với cô vô cùng hiền hòa.

Vì cô coi Ajay là bạn bè, cho nên không muốn ngay cả anh cũng hiểu lầm cô, mới nói chuyện này với anh.

“Ex. Boyfriend?” *(Bạn trai cũ)

“Trước đã chia tay, nhưng anh ấy hi vọng hợp lại.”

“Cho nên, anh ấy hiện tại làm tất cả chính là hi vọng cô trở lại bên cạnh?” Ajay nhẹ giọng hỏi.

Đào Khuynh trầm mặc gật đầu một cái.

Cô không phải là vợ Hạ Lâm Đế, thật sự là quá tốt! Mặc kệ cô và Hạ Lâm Đế quan hệ như thế nào, chỉ cần biết rằng cô là độc thân là được!

“Tôi vốn cho là cô đã kết hôn, thời gian này tâm tình cảm thấy rất tệ, cũng không biết nên làm sao đối mặt với cô.” Ajay khó nén vui sướng, giơ tay lên gỡ đầu.

“Cái gì?” Đào Khuynh nhất thời không phản ứng kịp.

Anh vội vã phất tay một cái, xấu hổ mở to mắt. “A, tôi muốn nói là Hạ tiên sinh làm như vậy thật là quá khoa trương, dù hi vọng hai người hợp lại cũng không nên nói lời tùy tiện, đây không phải là gây phiền nhiễu cho cô sao?”

Ajay chưa bao giờ phủ nhận chuyện mình muối theo đuổi Đào Khuynh, đáng tiếc là cô quá tri độn, chỉ đem những hành động lấy lòng của anh làm thành biểu hiện của bạn bè.

Anh đã từng nổi giận, nhưng cô lại quá đáng yêu làm anh không buông tha được, nguyên tưởng rằng từ từ rồi cô tự nhiên sẽ hiểu tâm ý của anh, kết quả lại xuất hiện một Hạ Lâm Đế như thế.

Lúc biết được cô đã kết hôn thì anh đã bị đả kích rất mạnh.

Hạ Lâm Đế đối với Đào Khuynh rất tốt, không chỉ có vẻ ngoài xuất chúng, khí thế càng thêm làm người ta rung động, anh đành phải buông tha tình cảm của mình. Hôm nay nghe được Đào Khuynh chính miệng phủ nhận tin đồn đã kết hôn, trong lòng anh lại dấy lên hi vọng.

“Có người nguyện ý tin tưởng lời mình nói? Cảm giác thật thần kỳ.” Đào Khuynh vẻ mặt thật ngạc nhiên.

“Bà chủ cũng thật là, không biết rõ ràng tình huống lại bảo mọi người giúp các người tạo cơ hội.” Nhớ tới bà chủ cũng có phần trong việc này, Ajay nhún mày.

“Bà chủ nói như vậy?”

“Đúng vậy, cứ nhiên chỉ tin tưởng Hạ tiên sinh. Tôi cũng là ngu ngốc, không tìm cô hỏi rõ ràng liền hiểu lầm, thật sự là xin lỗi.” Trên mặt anh tràn đầy áy náy.

“Không quan trọng, anh đừng để ở trong lòng.” Đào Khuynh cười lắc lắc đầu.

Ajay nhìn chăm chú cô, vẻ mặt cô hơi tái nhợt, lấy dũng khí hỏi: “Tiểu Khuynh, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

“Dĩ nhiên có thể.”

“Hạ tiên sinh không phải đã làm gì sai chứ, hai người vì cái gì mà chia tay?”

Đào Khuynh rũ mắt, nhẹ giọng mở miệng: “Anh ấy đối với tôi rất tốt, thật sự là người đàn ông rất tốt, là tôi không xứng với anh ấy.”

“Cô có gì không tốt? Ở trong mắt tôi cô là là người phụ nữ vô cùng tốt!”

Lời nói kích động của anh làm cô sợ hết hồn.

“Ajay.”

Anh giơ tay thay đổi sắc mặt, then thùng giải thích, “Ách, là tôi ... tôi thật tâm cảm thấy cô rất tốt.”

“Cám ơn.” Đào Khuynh có chút cảm thấy cổ quái, nhưng thấy anh dáng vẻ một bộ lúng túng, cô cũng ngưng ngừng hỏi tiếp. “Tóm lại anh ấy rất tốt, không phải là vấn đề ở anh ấy, là tôi cảm thấy không thích hợp, mới nói chia tay.”

“Hoá ra là như vậy. Nhưng Hạ tiên sinh hình như còn không chịu buông tha, có cần tôi giúp một tay không?” Vừa nghĩ tới có cơ hội có thể đến gần cô gái mình yêu mến, ánh mắt Ajay sáng lên.

“Anh muốn giúp thế nào?”

“Khụ! Ví dụ như giả làm người yêu...” Anh rõ ràng hạ cổ họng, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, nhỏ giọng nói. *(Nguyên văn là: Hộ hoa sứ giả)

Bộ dáng xấu hổ của anh khiến Đào Khuynh cười. “Nghe cũng không tồi, cảm ơn anh trước.”

“Tôi rất nghiêm túc.” Cô sao lại dừng dừng như vậy? Ajay có chút gấp gáp.

“Được, lời này của đại nhiếp ảnh gia làm cho tôi rất cảm động.”

“Tiểu Khuynh, cô cho rằng tôi nói giỡn sao?” Đó là anh là phải lấy hết dũng khí mới nói ra những lời này đấy!

“Tôi biết là không phải.” Đào Khuynh nói xong, đau bụng kịch liệt hơn, nụ cười vo thành một nắm.

“Cô làm sao vậy?” Ajay cuối cùng cũng chú ý tới cô có vẻ gì không đúng, khẩn trương hỏi.

“Không có, không có việc gì, có thể là buổi sáng ăn quá nhiều, dạ dày có chút không thoải mái.” Cô lắc đầu một cái, một tay che bụng.

“Vậy có cần nghỉ ngơi một lát không?”

“Không cần, chúng ta sắp bị bỏ lại đằng sau rồi.” Cô nhìn các đồng nghiệp đang đi ở phía trước, không muốn trở thành gánh nặng, vội vàng đi tiếp.

Lúc này, một giọng nói khàn khàn từ đằng sau truyền đến. “Đào Khuynh, em đứng lại đó cho anh.” Nghe giọng nói, cô hơi nhếch môi, không cần xoay người cũng biết đó là ai.

“Hạ Lâm Đế.” Anh làm sao biết cô ở chỗ này?

Ajay quay đầu, nhìn người đang xông tới, vội vàng đứng cản ở phía trước Đào Khuynh.

“Hạ tiên sinh, tiểu Khuynh đang làm việc, anh.” Hạ Lâm Đế nhìn như ôn hòa, nhưng kì thực ánh mắt rất bén nhọn, chính là một người vô cùng quyết liệt! Ajay không tự chủ hít sâu một cái.

Hạ Lâm Đế quay đầu, đôi mắt đen nhìn Đào Khuynh sau lưng Ajay, lạnh lùng mở miệng.

“Không nhìn thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt sao? Bộ dạng ốm bệnh như thế làm sao làm việc được?”

“Tiểu Khuynh?” Ajay quay lại nhìn về phía cô, ảo não nhận ra mình bây giờ mới chú ý tới điểm này.

Thật sự cô rất không thoải mái, nhưng không có suy yếu đến mức không hoạt động được. “Tôi không sao, không cần phải.”

“Im miệng.” Hạ Lâm Đế Lệ ngắt lời cô, lập tức đẩy ra kẻ chướng mắt Ajay, ôm lấy eo cô. “Không được anh cho phép, không được lên núi.”

Sáng sớm ở phòng ăn anh nhìn sắc mặt của cô đã cảm thấy không bình thường, nhưng lúc đó anh đang bận công việc, không cách nào quan tâm cô ngay được. Sau khi hết bận trở lại khách sạn thì anh mới biết cô cứ nhiên đi theo các đồng nghiệp lên núi tìm địa điểm chụp ảnh.

Anh nhớ tình trạng của cô, thế là một đường chạy tới, khi nhìn thấy cô tay ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, lửa giận nhanh chóng bốc lên.

“Anh... anh thả em xuống.” Người đàn ông này thật quá bá đạo! Đào Khuynh muốn giãy giụa, nhưng bởi vì đau bụng mà cả người vô lực.

Hạ Lâm Đế nhìn chằm chằm vẻ mặt cô, nhỏ giọng hỏi: “Đau bụng đến kỳ đúng không?”

Đào Khuynh cắn môi, chột dạ rũ mắt. Ai! Cô có thể lừa gạt được mọi người, chính là không thể gạt được anh, bởi vì trước đây mỗi lần đau đớn đều là anh ở bên cạnh giúp cô. . .

“Mỗi lần đều đau đến muốn ngất, tại sao còn kiên trì muốn làm việc? Là em muốn ai lo lắng đây?” Hạ Lâm Đế rất rõ ràng, cô đến kỳ sinh lý luôn đau đến sắc mặt trắng bệch. Cô ở tình trạng này còn dám đi theo các đồng nghiệp lên núi?

“Thật xin lỗi.” Đào Khuynh biết mình có lỗi, ngoan ngoãn nói xin lỗi.

Ajay không cách nào nghe rõ đối thoại của bọn họ, nhưng anh không muốn đem Đào Khuynh giao cho Hạ Lâm Đế.

“Tôi sẽ chăm sóc tiểu Khuynh, Hạ tiên sinh không cần lo lắng!” Anh tiến lên, lòng như lửa đốt nói.

“Cô ấy để tôi chăm sóc.” Hạ Lâm Đế dò xét nhìn Ajay một cái, ôm chặt ở Đào Khuynh.

Thấy Hạ Lâm Đế muốn dẫn Đào Khuynh đi, Ajay vội vàng đuổi theo, hét lớn: “Tôi... tôi đã nghe tiểu Khuynh nói rồi, anh căn bản không phải là chồng của cô ấy! Nếu cô ấy không muốn, tôi sẽ không giao cô ấy đưa cho anh.”

Hạ Lâm Đế hừ lạnh một tiếng, “Bàn về tư cách, anh còn kém xa lắm.”

Ajay còn chưa kịp đáp lại, Đào Khuynh liền mở miệng trước.

“Tôi vốn là muốn giúp đỡ mọi người, lại không nghĩ rằng tạo thành gánh nặng cho anh, thật xin lỗi. Ajay, anh nhanh đuổi theo mọi người thôi.”

“Nghe chứ?” Hạ Lâm Đế nhàn nhạt ném xuống những lời này.

Khi nghe thấy Đào Khuynh giúp Hạ Lâm Đế nói chuyện, Ajay đã hiểu tâm ý của cô, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, anh mất mát thở dài. Phần tình cảm này nên kết thúc rồi.

Lên tới phòng nghỉ, Hạ Lâm Đế lập tức đem người trong ngực thả xuống giường đệm mềm mại, còn mình thì ngồi ở mép giường.

“Tại sao không chăm sóc thân thể mình cho tốt?” Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của Đào Khuynh, tay anh cầm bàn tay nhỏ bé, lạnh lẽo của cô, giọng chất chứa thương xót.

Ánh mắt của anh quá nóng bỏng, Đào Khuynh mắc cỡ không dám nhìn thẳng.

“Em từ trước tới nay đều sẽ đau bụng khi đến kỳ, sớm đã thành thói quen rồi.”

“Thói quen? Em rõ ràng đau đến đổ mồ hôi lạnh.” Một tay anh vuốt ve gương mặt cô, đầu lông mày nhăn lại.

“Trước kia không phải đã đi khám rồi sao, hay lại quên uống thuốc rồi?”

“Em có uống.” Hạ Lâm Đế biết đặc điểm của cô khi có đến kỳ sinh lý, trước đây anh thường dặn dò cô đi khám, bắt cô uống thuốc, còn tưởng rằng cô đã biết tự lo ình.

“Vậy làm sao vẫn đau? Hôm nào đi khám lại xem.” Thấy cô đau đớn như vậy, anh không thể không quan, lần này sẽ phải tự mình theo cô đi!

Nghe vậy, Đào Khuynh hoảng sợ, lập tức lắc đầu.

“Không cần!” Cô phát hiện anh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng giả bộ trấn định nói: “Chuyện này cần uống thuốc điều dưỡng lâu dài, lần nào đi khám bác sỹ cũng nói như vậy.”

Phản ứng của cô quá mức kích động, rất không thích hợp. Hạ Lâm Đế khẽ nheo lại đôi mắt đen, bàn tay khẽ vuốt cái trán của cô, “Nói không chừng tìm bác sỹ khác sẽ có phương thức trị liệu tốt hơn.”

Đào Khuynh sợ anh tiếp tục chủ đề đi khám, vội vàng đẩy tay anh ra, căng thẳng nở nụ cười.” Đang đau, anh đừng có mà cảm râm.”

Nghe cô nũng nịu, Hạ Lâm Đế bật cười. “Chê anh nói nhiều sao?”

“Dạ, nói thật nhiều.”

Xem ra cô rất sợ gặp bác sỹ. Nguyên nhân sẽ hỏi lại rõ ràng sau, giờ phút này nên để cho cô nghỉ ngơi mới đúng.

“Ai bảo em còn cố tình làm việc?” Anh nhàn nhạt nói.

“Em tưởng là có thể chịu được, hơn nữa tất cả mọi người đều bận, một mình em nghỉ sẽ thấy rất ngại.”

“Anh cho công ty em mượn địa điểm không phải là muốn nhìn thấy em bận rộn đến ngất đi.”

“Em mới không có yếu đuối như vậy.” Đào Khuynh chu môi lên, không vui kháng nghị.

“Còn muốn nổi cáu với anh sao?” Hạ Lâm Đế hếch mày lên. Nếu cô không nghe lời như vậy, anh liền thu hồi việc mượn địa điểm này.

Cô biết anh tức giận, thức thời đầu hàng. “Em không phải ngoan ngoãn theo anh trở về rồi sao?”

“Em có mang thuốc đi không?” Anh hừ nhẹ một tiếng, nhìn túi cô đang đặt ở bên giường.

” Kỳ sinh lý của em luôn luôn không chính xác.”

“Xem ra là không mang, để anh tìm bác sỹ tới một chuyến.” Thấy cô đối với sức khỏe của mình không thêm để ý chút nào, anh không khỏi tức giận.

Sắc mặt Đào Khuynh lần nữa suy sụp, vội vàng bắt lấy ống tay áo anh, diềm đậm đáng yêu cầu khẩn, “Em không cần đâu. . . . Làm ơn đừng phiền toái như vậy, em chỉ cần nghỉ ngơi một lúc sẽ hết đau.”

“Thật?” Thấy cô biết điều như vậy, lửa giận của Hạ Lâm Đế nhanh chóng biến mất.

“Ừ.”

“Vậy em nghỉ ngơi đi, anh ở đây với em.” Anh lần nữa ngồi trở lại mép giường, bàn tay khẽ vuốt tóc cô.

Mùi hương nhẹ nhàng trên người anh xông vào mũi cô, Đào Khuynh bởi vì dịu dàng của anh mà cảm động, không thể không thừa nhận cô bị sức quyến rũ của anh hấp dẫn, bị anh ảnh hưởng.

“Anh ở đây em làm sao nghỉ ngơi được?” Ánh mắt của cô rất không tự chủ.

“Nhắm mắt lại là được.” Anh mỉm cười nói.

Không phải cái vấn đề này! “Hạ Lâm Đế! Em.”

“Em chán ghét anh ở đây như vậy?”

Đào Khuynh hơi nhếch môi, kéo chăn che kín khuôn mặt.

“Đúng, rất đáng ghét.” Anh đang nơi này, cô làm sao có thể ngủ? Nhịp tim căn bản không nghe cô lời nói a!

“Thật là vô tình.” Hạ Lâm Đế giọng nói chua xót, kéo cái chăn đang che kín khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xuống, cúi đầu lại gần cô, “Nhưng anh vẫn là ưa thích em, dù thế nào cũng muốn ở lại cùng em.”

Hơi thở của anh thổi lất phất ở trên mặt làm cho cô cả người nóng lên. Cô đang không biết phải làm sao thì anh chợt vén chăn lên nằm ở bên cạnh cô, bàn tay ôm eo cô.

“Tiểu bảo bối, mau mau ngủ. Trong mộng sẽ có anh cùng em. Cùng em cười, cùng em mệt mỏi.” Hạ Lâm Đế mặc kệ vẻ kinh ngạc của cô, cúi đầu vào cổ cô hát lên.

“Anh điên rồi sao?” Đào Khuynh nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười vô lại của anh, vội vã muốn đẩy anh ra.

“Anh đang hát ru em đấy, mau ngủ.”

Bị anh ôm như vậy, cô làm sao có thể không rung động? Má cô đỏ bừng, cao giọng, “Anh. . . . Hát thì cứ hát, sao phải bò lên giường?”

“Ôm em ngủ a.”

“Hạ Lâm Đế!” Đào Khuynh thở phì phò: “Em không đồng ý quay lại với anh, anh không thể loạn ôm người ta.”

Kháng nghị của cô luôn luôn không có hiệu quả, Hạ Lâm Đế không để ý tới cô, đưa tay êm ái xoa bụng cô, “Như vậy sẽ đỡ đau chứ?”

Giọng nói trầm thấp của anh giống như có ma lực, vừa cất lên là có thể làm cảm xúc nóng nảy của cô dịu lại, cô không tự chủ buông lỏng thân thể.

“Phải không đau nữa, nhưng rất không thoải mái.” Bàn tay anh ấm áp mang đến bao nhiêu thoải mái, Đào Khuynh từ từ không đề kháng được, âm thanh càng ngày càng nhỏ.

“Ngủ rồi liền không khó chịu nữa.” Hạ Lâm Đế ngửi được mùi thơm trên người cô, ôm cô càng chặt hơn, hoàn toàn không tính buông tay.

“Anh. Thật sự là được voi đòi tiên.” Vô luận như thế nào cũng không đẩy ra được cổ thân thể này, cô bỏ qua. Ai, cô nhất định là bị anh ăn gạt gao!

“Cám ơn.”

Cái gì a, cô cũng không phải là khen ngợi anh! Mặt Đào Khuynh dán lên lồng ngực ấm áp của anh, nghe giọng khàn khàn của anh hát khúc hát ru, không khỏi cười ra tiếng.

5. Chương 5

Nằm trong một ngõ hẻm, quán ăn Zehder diện tích không lớn nhưng không gian mang lại cảm giác ấm áp, gần gũi, tiếng người nói chuyện huyền ảo, rõ ràng là một quán ăn buôn bán rất tốt.

“Tiểu Khuynh, thật xin lỗi, bạn đừng tức giận được không?” Hà Ngữ Yến kéo kéo cô gái bên cạnh, nhẹ giọng cầu khẩn.

Đào Khuynh đẩy tay của cô ra, tìm chỗ ngồi xuống, hừ một tiếng.

“Bị bạn tốt phản bội, làm sao có thể không tức giận?” Lúc sắp tan làm, Hà Ngữ Yến gửi tin nhắn đến, muốn rủ cô đi ăn tối. Cô vốn là đã từ chối, kết quả vừa ra khỏi công ty đã nhìn thấy bạn tốt mang bộ mặt áy náy đứng chờ, bảo cô làm sao cũng rắn được đây?

“Làm sao được gọi là phản bội? Bạn nói quá nghiêm trọng. Mình chỉ hy vọng bạn có thể cùng Hạ Lâm Đế nói chuyện cho rõ ràng, là muốn tốt cho bạn á!” Hà Ngữ Yến theo cô ngồi xuống, trừng hai con mắt tỏ vẻ vô tội, thanh minh cho bản thân.

“Mình chính là không muốn gặp anh ấy mới đi nước ngoài, còn tưởng rằng từ đó sẽ không cùng anh ấy qua lại, kết quả bạn. . . . Ai, Hà Ngữ Yến, bạn muốn mình làm sao với bạn bây giờ?” Đào Khuynh cho đến bây giờ vẫn không có cách nào tin tưởng bạn tốt rốt cuộc lại phản bội cô, thở dài thật sâu.

“Mình là bạn tốt của bạn, trừ tha thứ ỉn, bạn còn có thể làm sao?” Hà Ngữ Yến cầm tay cô, nịnh hót cười.

“Đương nhiên là từ giờ không nhìn mặt bạn nữa.” Đào Khuynh liếc mắt, tức giận nói.

Nghe vậy, mặt Hà Ngữ Yến biến sắc, “Tiểu Khuynh. . . . Bạn đừng như vậy, cũng không đến mức như vậy chứ!”

Cô thừa nhận lần này cô có chút quá đáng, nhưng là không nghiêm trọng đến mức từ mặt nhau đi!

“Ai bảo bạn chọc giận mình?” Nhìn cô khấn trương như vậy, cơn tức của Đào Khuynh tiêu đi quá nửa.

“Mình biết mình sai rồi, về sau. . . . Về sau mình tuyệt không nhúng tay vào chuyện giữa hai người, tha thứ ỉn đi mà!”

Hà Ngữ Yến khốn khổ cầu khẩn, chấp tay hành lễ, “Vì hướng chị em tốt bồi tội, hôm nay mình mời khách! Bạn không phải rất thích ăn mỳ Ý sao? Có muốn gọi mỗi loại một suất không, ha ha?”

“Thần kinh nha, mình chỉ có một cái mồm, gọi nhiều như vậy làm thế nào ăn hết?” Hà Ngữ Yến thấy cô cười, cuối cùng cũng thở nhẹ một hơi.

“Nói cũng phải, tóm lại bạn muốn ăn cái gì?” Cô lật xem trong tay thực đơn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. “Đúng rồi, vậy bạn cùng Hạ Lâm Đế tiến triển thế nào rồi?”

“Hà Ngữ Yến, không phải bạn nói là sẽ không nhúng tay sao?” Đào Khuynh trầm mặt xuống. Người bạn tốt này thật vẫn không sợ cô !

Hà Ngữ Yến mở to mắt, đường đường chính chính nói: “Mình nói là không nhúng tay, nhưng chưa từng nói không hỏi nha! Mình mạo hiểm chấp nhận bị bạn tốt chửi rửa giúp anh ấy, thế nên mình có quyền lợi được hỏi nha.” Cô vô cùng tò mò bọn họ phát triển ra sao!

“Thật là, cái gì mà quyền lợi, tất cả đều tại bạn.” Đào Khuynh bó tay với cô, lắc đầu thở dài.

“Hai người rốt cuộc đã nói rõ ràng chưa?”

“Không có lời nào để nói, mình vẫn là muốn chia tay.” Nhắc tới Hạ Lâm Đế, Đào Khuynh che giấu nụ cười, vẫn là nhắc lại câu nói kia.

“Vậy anh ấy nói thế nào?”

Lúc này, điện thoại đang để trên bàn rung lên, Đào Khuynh cầm lên nhìn, thở dài.

“Vô luận là đi làm hay về nhà cũng đều nhận được tin nhắn quan tâm, bạn nói xem?” Khi còn yêu nhau cuồng nhiệt cô cũng chưa từng thấy anh canh giữ cô sát sao thế này a!

Ai yêu, lấy tin nhắn đưa tình, không tệ đó!” Hắc hắc, anh ấy nói gì?”

“Hỏi mình có phải hay không đi ăn với bạn, còn nói thay anh ấy hỏi thăm bạn Cái người ghê tởm này, căn bản là cố ý kích thích mình đây!”

Từ sau lần du lịch đó trở về, quan hệ của bọn họ trở nên mập mờ, rõ ràng nên ngừng lại, triệt để đoạn tuyệt, cô lại nhất thời bị sự dịu dàng của anh mê hoặc, có lẽ là cô sơ suất quá rồi!

Hà Ngữ Yến nhìn cô vẻ mặt tức giận còn lập tức che đi tin nhắn, khẽ mỉm cười.

“Lần trước mình đã nói rồi sẽ hỏi không nguyên nhân bạn và anh ấy chia tay, nhưng mà anh ấy nguyện ý chờ bạn, không phải chứng tỏ anh ấy rất thích bạn sao? Thật không thể dành cho anh ấy một cơ hội sao?” Theo cô nghĩ, Đào Khuynh vẫn là đối với Hạ Lâm Đế có tình cảm a!

“Lần trước mở miệng nói chia tay mình đã dùng hết cả dũng khí, bây giờ lần nữa đối mặt, mình thật sự không biết nên làm sao . . .”

“Liên nói với anh ấy hai người quay lại a! Tiểu Khuynh, anh ấy là người tốt, bạn nên giữ chặt anh ấy mới đúng.”

“Mình cũng rất muốn làm như vậy, nhưng anh ấy chính là quá tốt, mình nào có tư cách xứng với anh ấy?”

Hà Ngữ Yến thấy cô tiêu cực như vậy, không khỏi thay cô nóng lòng: “Làm sao bạn vẫn còn ở rồi rắm ở điểm này? Chỉ cần anh ấy cảm thấy bạn có tư cách là đủ không phải sao?”

“Chuyện nếu như đơn giản như vậy đã tốt.” Bạn tốt căn bản không hiểu giấy giũa trong lòng cô! Đào Khuynh không nói gì.

“Ai nha, rõ ràng là bạn nghĩ quá nhiều.”

Hà Ngữ Yến trong lúc vô tình liếc về hướng TV, lập tức trừng lớn mắt con mắt, “Ah, người phụ nữ trên ti vi nhìn quen quen. A, là chị gái Hạ Lâm Đế sao!”

Hạ Lâm Ngọc vốn định cư lâu dài ở Mỹ, thân là một thành viên trong gia tộc nổi danh, cô thường xuyên xuất hiện trong các sự kiện công khai, lần này cô được mời tham gia hoạt động công ích, mới xuất hiện trên phương tiện truyền thông.

“Oa, người đẹp tâm cũng đẹp. Chị Lâm Ngọc giống như càng ngày càng đẹp!” Hà Ngữ Yến thở dài nói.

Nghe được tên Hạ Lâm Ngọc, Đào Khuynh mặt cứng đờ, tay theo bản năng nắm lại.

“Ừ, chị ấy vốn là rất đẹp.” Cô không ngẩng đầu lên, mắt nhìn chằm chằm thực đơn.

“Hai người tình cảm không phải rất tốt sao? Sau khi bạn và Hạ Lâm Đế chia tay cũng không liên lạc với chị ấy sao?” Hà Ngữ Yến đem tầm mắt trở lại trên người bạn tốt, tò mò hỏi.

Đào Khuynh hơi nhếch môi, miễn cưỡng cười. “Chia tay rồi liên lạc cùng người nhà của anh ấy làm gì.”

Hà Ngữ Yến phát hiện sắc mặt cô khó coi, không khỏi cảm thấy nghi hoặc. “Ban đầu chị Lâm Ngọc không phải là người đầu tiên đồng ý hai người lui tới sao? Hạ Lâm Đế không chịu chia tay, mình còn tưởng rằng chị ấy sẽ đến tìm bạn.”

“Mình cùng chị ấy không có quan hệ.” Đào Khuynh lắc đầu một cái, hốt hoảng mở miệng.

Cảm giác của cô đối với Hạ Lâm Ngọc rất phức tạp, cô ấy từng là người mà cô thích nhất, còn là người chị mà cô kính trọng, hiện giờ lại là người phụ nữ làm cô cảm thấy sợ hãi.

Đào Khuynh ngẩng đầu nhìn TV một cái, gương mặt Hạ Lâm Ngọc lập tức đập vào mắt. Bên tai dường như còn văng lại giọng nói lạnh lùng của Hạ Lâm Ngọc, sắc mặt của cô trong nháy mắt trắng xanh.

Cô và Hạ Lâm Ngọc từng có ước định, nhưng hiện giờ cô không có biện pháp tuân thủ, cô nên làm thế nào đây? Trong đầu Đào Khuynh hiện lên gương mặt của Hạ Lâm Đế, tâm ẩn ẩn đau.

Hà Ngữ Yến cảm thấy về mặt Đào Khuynh rất không tự nhiên, đang muốn mở miệng hỏi thì lại nghe trên TV tin tức truyền đến.

“Cái gì? Chị ấy nói Hạ Lâm Đế có vị hôn thê ư!” Đào Khuynh sững sờ, nhất thời không phản ứng kịp.

Hà Ngữ Yến dán mắt vào TV.

“Đợi chút, giống như không phải. Ký giả hỏi chị ấy, Hạ Lâm Đế có phải hay không có bạn gái, chị ấy nói trước mắt không có, chỉ là nhắc tới một vị thiên kim tiểu thư. . .”

Thật là tin tức lớn! “Công ty Hiện Vần không phải mấy ngày trước mới tuyên bố muốn cùng công ty Hách Luân hợp tác sao? Thì ra là mục đích thực sự là muốn cùng Hạ Lâm Đế kết thân a!”

Kết thân? Lần này Đào Khuynh cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, một cổ chua xót khó nói nên lời xông lên cổ họng.

Hà Ngữ Yến lập tức hỏi: “Bạn không có nghe Hạ Lâm Đế nói qua chuyện này sao?”

“Anh ấy cùng mình không có quan hệ.” Anh muốn cùng người khác kết thân thì sao? Cô căn bản không có tư cách để ý!

“Rõ ràng có quan hệ!” Hà Ngữ Yến cũng không phải mới biết Đào Khuynh, cô rõ ràng rất khổ sở.

“Tiểu Khuynh, đây chắc không phải chuyện đùa, đối phương là con gái của tổng giám đốc một công ty nổi danh a!”

“Vậy rất tốt a, anh ấy có đối tượng rồi sẽ không tới tìm mình nữa.” Đào Khuynh cúi đầu, kìm nén ghen tỵ, giả bộ không quan tâm nói.

Hà Ngữ Yến cũng chỉ là người ngoài, người trong cuộc không vội, cô có thể làm thế nào? “Bạn thật vẫn có ý định chia tay với anh ấy sao?”

Hạ Lâm Đế có đối tượng là chuyện tốt, cô ghen tỵ cái gì? Đào Khuynh hít sâu một hơi, chỉnh đốn lại suy nghĩ rối loạn, khi cô lần nữa ngẩng đầu lên, thái độ đã trở nên kiên định.

“Đã sớm chia tay rồi.” Cô cuối cùng cũng có thể kết thúc đoạn cảm tình này rồi. . . .

Đào Khuynh vừa ra khỏi công ty áo cưới Tô Nhã, lập tức thấy một chiếc xe quen thuộc dừng ở bên ngoài, tiếp đó, một bóng người cao lớn mở cửa xuống xe.

“Anh tới đây làm gì?”

“Thời điểm này ở bên ngoài công ty của bạn gái đợi, đương nhiên là tới đón bạn gái tan làm.” Hạ Lâm Đế lộ ra nụ cười dịu dàng, thay cô mở cửa xe.

Kể từ hai người gặp lại tới nay, anh như không thấy kháng cự của cô, liên tục xuất hiện trước mặt cô.

“Hạ tiên sinh có phải hay không lầm rồi? Tôi không phải bạn gái của anh.” Đào Khuynh sững mặt lên chăm chọc, hoàn toàn không nề mặt anh.

“Ừ, đích xác là anh nói nhầm rồi, là đối tượng đang theo đuổi.” Hạ Lâm Đế đã quen với cự tuyệt của cô, đã sớm luyện da mặt thành dây không xuyên thủng, nụ cười chưa từng biến mất. “Lên xe đi, anh dẫn em đi ăn ngon.”

“Đường đường Hạ tổng giám đốc sao lại giống như không có việc gì làm? Ngày ngày tới đón phụ nữ hẹn hò, thật là ưu nhân.” Đào Khuynh đứng tại chỗ, giả vờ cười nói.

“Muốn theo đuổi bạn gái cũ, thì phải làm vậy thôi.”

“Để cho ngài bỏ lỡ công việc, lương tâm tôi thật lo lắng !”

“Yên tâm, anh đã làm hết việc rồi, sẽ không có ai trách em.” Để hẹn hò cùng cô, thời gian này Hạ Lâm Đế cơ hồ ngày ngày thức đêm làm việc, cuối cùng đem vài dự án lớn kết thúc.

Đào Khuynh cuối cùng không địch lại sự kiên trì của anh, suy sụp hạ bả vai, vô lực nói: “Vô luận em cự tuyệt thế nào, anh đều không chịu buông tay sao?” Trong từ điển của anh có phải là không có từ “Buông tha” hay không?

“Tiểu Khuynh, cái vấn đề này anh đã trả lời rất nhiều lần rồi.” Hạ Lâm Đế nâng lên khóe môi, chậm rãi tiến lên, giơ tay về phía cô. “Nếu không muốn anh ở trên đường làm ra chuyện khiến người ta xấu hổ, thì em mau lên xe thôi.”

Mặc dù anh vô cùng vui lòng cùng người yêu thân thiết, chỉ là lo lắng da mặt của cô mỏng nha!

“Anh . . . không nên quá phận!” Đào Khuynh nhìn lên cặp mắt đen đang lóe sáng kia, gương mặt đỏ lên.

“Xem ra em rõ ràng muốn anh làm cái gì đó, thật không muốn lên xe?” Hạ Lâm Đế lần nữa nhẹ giọng hỏi.

Tay anh trực tiếp vuốt ve đôi môi, cô sao lại không hiểu ý tứ của anh!

“Dùng loại phương thức uy hiếp này, thật là vô sỉ lại hèn hạ!” Đào Khuynh trừng mắt nhìn anh, tránh bàn tay anh đang hướng tới, trực tiếp ngồi lên xe.

Hạ Lâm Đế thay cô đóng cửa xe, đi vòng qua bên kia, ngồi lên ghế lái.

“Hôn người yêu của mình như thế nào là vô sỉ lại hèn hạ đây? Lời này quá nghiêm trọng.” Anh héch lên mày, giọng nói tràn đầy vô tội.

“Em cũng không phải là. Thôi, dù sao anh căn bản cũng không để lời của em vào tai. ” Đào Khuynh hừ một tiếng, thắt dây an toàn.

“Sớm một chút nhận thua, nghe lời lên xe không phải rất tốt sao?” Rõ ràng đâu không lại anh, tại sao vẫn kiên trì cùng anh giằng dỗi đây? Anh cũng không hiểu cô nghĩ gì nữa.

“Đều là anh bắt nạt em!”

Hạ Lâm Đế nhìn bộ dáng tức giận, ảo não của cô, ôn tồn nói: “Anh chỉ là muốn cùng em hẹn hò, đừng tức giận nữa.”

Đào Khuynh nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của anh, cắn môi dưới, không cam lòng nói: “Đừng có tỏ vẻ đáng thương.”

“Anh cho là giả bộ đáng thương có thể làm em mềm lòng, chiều này không công hiệu sao?”

Vô cùng hữu hiệu, cho nên cô rất tức giận! Hơn nữa khóe miệng anh giờ lên biểu hiện rõ anh đang cao hứng!

“Hạ Lâm Đế, anh đừng được voi đòi tiên!”

Ừ, cũng không thể quá kiêu ngạo, tránh cho thật sự chọc giận cô. Anh lập tức thu hồi vẻ mặt không đứng đắn.“Dạ dạ dạ, anh đang chuyên tâm lái xe nha.”

Đều do mình quá vô dụng, lần nào cũng bị lời nói của anh nhiễu loạn, thật là người đàn ông khó đối phó. Đào Khuynh thở dài, trên cửa sổ xe nhìn hình bóng Hạ Lâm Đế đang chuyên tâm lái xe.

“Tổn tâm tư cùng bạn gái cũ ước hẹn, để mặc bạn gái cho ai đây?” Cô bất tri bất giác đem nghi vấn trong lòng bật thốt lên.

“Em nguyện ý làm bạn gái hiện tại của anh rồi hả ?”

Đào Khuynh cắn môi, ảo não tự trấn định mình.

“Không cần phải giả bộ đâu, em biết rõ anh có đối tượng.” Cô muốn làm bộ không quan tâm, giọng nói lại không giấu được vẻ ghen tỵ.

Kể từ xem bản tin biết được Hạ Lâm Ngọc tiết lộ anh có đối tượng kết thân, cô không thể tỉnh táo, lúc nào cũng nhớ tới chuyện này.

Cô để ý cô gái kia, quan tâm chân tướng sự việc, Hạ Lâm Đế nghĩ thế nào? Nhưng là, cô bây giờ nào có tư cách chất vấn anh?

Đào Khuynh tâm loạn như ma, suy nghĩ rối loạn, giờ phút này đối mặt với anh, đầy bụng nghi vấn liên không thể chờ đợi muốn được giải đáp.

“Ngay cả bản thân anh cũng không rõ ràng, em biết ư?” Hạ Lâm Đế hếch lên mày, giọng mang hứng thú.

“Con gái của tổng giám đốc công ty Hiện Vần.” Đào Khuynh mắt hạnh trợn tròn, không vui mở miệng: “Chị Lâm Ngọc nói hai người ở chung một chỗ, anh còn giả bộ?”

Hạ Lâm Đế gật đầu một cái, bưng tỉnh hiểu ra.” Thì ra là em xem bản tin đó. . . . Chị ấy cũng không nói anh cùng cô gái kia ở chung một chỗ, chỉ nói là có cơ hội mà thôi.”

“Có cơ hội?” Anh không phủ nhận? Đào Khuynh mặt trầm xuống, lạnh lùng cười một tiếng. “A, vị tiểu thư kia gia thế bối cảnh thật tốt, nghe nói dung mạo rất xinh đẹp, nhất định cùng Hạ tổng giám đốc vô cùng xứng đôi, cho nên không phải có cơ hội, là nhất định phải kết thân chứ?”

“Theo báo chí, xác thực có chuyện kết thân này.” Anh là người trong cuộc cũng còn không nói gì, chị anh trái lại rất vui lòng thay anh chế tạo xì căng đan? Ừ, nên tìm thời gian cùng chị nói chuyện một chút.

Nghe vậy, Đào Khuynh cảm thấy bốc hỏa. “A, đều muốn kết thân còn làm bộ không rõ ràng lắm? Anh tưởng tôi ngu ngốc lắm sao?” Anh không có nửa câu giải thích, còn trực tiếp thừa nhận có chuyện kết thân này, hoàn toàn không đem cô để ở trong lòng à? Vậy thì vì sao phải cùng cô hợp lại!

“Tin tức anh sẽ cùng cô gái kia kết hôn làm em rất tức giận?”

“Nếu đã chuẩn bị kết hôn, anh còn luôn miệng nói muốn đoạt tôi về, đây coi tôi là cái gì?” Đào Khuynh càng nghĩ càng uất ức, cất cao giọng nói: “Tôi muốn xuống xe!”

“Em thật rất tức giận đấy.”

Đào Khuynh tức giận trợn trừng mắt nhìn anh bộ dáng cười như không cười, càng thêm căm tức, lần nữa rống giận ra tiếng, “Hạ Lâm Đế, anh không nghe thấy tôi nói sao? Tôi, muốn, xuống , xe!” Cô kêu chói tai làm anh nhăn đầu lông mày, xoay tay lái một cái, dừng xe ở bên đường.

“Em đã không muốn hợp lại, như vậy anh cùng người khác ở chung một chỗ, không phải tất cả đều vui vẻ sao?” Đôi mắt đen nhìn về mặt tức giận của cô, Hạ Lâm Đế nhẹ giọng nói.

“Anh thật quá đáng! Tôi cố gắng như vậy muốn anh buông tay, nhưng anh vẫn cứ xuất hiện trước mặt tôi, hiện giờ rõ ràng có đối tượng chuẩn bị kết hôn, còn nói muốn cùng tôi hợp lại, đem tôi ra làm trò tiêu khiển trong lúc nhàn chán sao?” Anh đem cuộc sống của cô làm cho rối tung rối mù, thế nhưng lúc này nói cho cô biết, anh sắp sửa cùng người khác kết thân, chẳng phải thật quá đáng sao?

“Tiểu Khuynh, chuyện cho tới bây giờ em vẫn còn mạnh miệng, em đối với anh không có cảm giác sao?” Hôm nay anh mới biết, cô nổi giận rất dọa người . “Sức ghen thật là lớn.”

Đào Khuynh sững sờ, không được tự nhiên quay mặt. “Tôi...tôi không phải ghen, tôi là cảm giác mình bị chơi xỏ, rất không vui vẻ!”

“Ừ, ừ, anh đã biết”

“Tôi thật sự không phải ghen, tôi tuyệt không quan tâm. Làm gì?” Cô lòng như lửa đốt giải thích, nhưng anh đột nhiên tiến gần lại làm cô cả kinh.

“Đó là chị anh nói lung tung, anh bởi vì quan hệ công việc thường xuyên phải gặp gỡ cô gái kia nên mới có tin tức truyền ra như vậy. Anh đối với cô ấy nửa điểm ý tứ cũng không có, càng không có chuyện kết thân.” Hạ Lâm Đế ngưng mắt nhìn về giận dữ của Đào Khuynh, bàn tay vuốt ve gương mặt cô, trầm giọng nói.

“Vậy anh vừa mới rời tại sao. Dò xét em?” Đào Khuynh lập tức hiểu đó là anh cố tình, lửa giận khó tiêu, đẩy tay anh ra. “Đáng ghét, không nên đụng vào em!”

Bàn tay anh tóm lấy hông của cô, ôm cô vào trong ngực, Hạ Lâm Đế nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy em vì anh ghen tức, anh rất cảm động, em chính là rất quan tâm anh.”

“Em mới không có. . . .” Anh ôm rất chặt, cô không giãy thoát được, không thể làm gì khác hơn là để yên cho anh ôm.

“Tiểu Khuynh, em bỏ xuống những thất vọng đối với anh trong quá khứ, một lần nữa lại yêu anh nhé.” Hạ Lâm Đế cúi đầu, thâm tình, khẩn thiết dụ dỗ cô, “Đồng ý với anh, được không?”

“Dễ dàng như vậy đồng ý, vậy những chống cự trước đây của em chẳng phải là chuyện cười sao?” Đào Khuynh hừ một tiếng.

“Yên tâm, anh không cười em, ghé đầu vào ngực anh này.”

Cô phát giác mình bị anh ôm chặt hơn, chỉ có thể mắng: “Kẻ điên.”

“Chỉ cần có thể ôm em như vậy, bị em mắng là kẻ điên cũng không sao.” Trước mũi Hạ Lâm Đế tràn đầy mùi thơm của cô, anh không khỏi hít sâu một cái. Lần này, anh tuyệt đối sẽ không buông cô ra.

Một cô gái trẻ mặc áo đầm màu trắng đi vào công ty áo cưới Tô Nhã, nhìn thấy hai người đang đi tới, liền nhắc lên đôi mày thanh tú hỏi:

“Ai là Đào Khuynh?”

Người bên trái là một phụ nữ trung niên, tuyệt đối không phải người cô ta muốn tìm, người bên phải liền trả lời:

“Tôi đây.” Đào Khuynh chống lại ánh mắt mắt không thân thiện của cô gái, cảm giác cô gái này có chút quen mặt.

Cô gái trước mắt dung mạo rất xinh đẹp, mặc áo đầm đơn giản nhưng không che giấu được phong thái tự tin trời sinh.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, nếu từng gặp qua, cô sẽ không quên mới phải, tại sao lại không nghĩ ra là đã gặp ở nơi nào nhỉ?

“Cô chính là Đào Khuynh?” Cô gái không ngừng quan sát cô, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Đào Khuynh này quả thật diện mạo thanh lệ, phong cách ưu nhã, chỉ là cũng không có đẹp đến mức khiến cho đàn ông mê luyến nha! Tình địch kém như vậy, cô sao có thể thua đây?

“Đúng vậy” Đào Khuynh trong đầu liền chết tìm kiếm trí nhớ liên quan đến cô gái trước mặt. “Tiểu thư là muốn thiết kế áo cưới sao? Bây giờ đã sắp hết giờ làm việc rồi, không bằng chúng ta hẹn ngày mai đi. . .”

“Cô xem tôi giống như tới tìm cô bàn công việc sao?” Lâm Đình Tính hừ một tiếng, rõ ràng không vui.

Từ Chi Uyển ở một bên phát hiện cô gái này có thái độ không tốt, lập tức lên tiếng hỏi: “Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có chuyện gì?”

Lâm Đình Tính liếc Từ Chi Uyển một cái, nói thẳng ra trọng điểm.

“Hạ Lâm Đế là người mà tôi thích, tôi hôm nay tới là muốn xem mặt bạn gái cũ của Hạ Lâm Đế, bà cùng chuyện này không có liên quan, tốt nhất không nên nhúng tay.”

Từ Chi Uyển kinh ngạc, nhìn sắc mặt khó coi của Đào Khuynh, trầm mặc không nói.

Đào Khuynh hít sâu một cái, cuối cùng cũng hiểu địch ý trong mắt đối phương là hướng về cô.

“Cô là. . . .” Lâm Đình Tính tiểu thư?” Đào Khuynh mới chỉ thấy ảnh Lâm Đình Tính trên báo, khó trách cảm thấy cô ta nhìn quen mặt, lại nhớ không nổi là người nào.

“Cô biết tôi? Vậy chắc cô cũng biết chuyện kết thân giữa công ty Hiện Vãn và công ty Hách Luân a?” Rất tốt, như vậy cũng bớt đi thời gian tự giới thiệu mình.

“Chuyện này mọi người đều có nghe nói qua.” Không ngờ tình địch sẽ tìm tới cửa, Đào Khuynh thở dài.

Từ Chi Uyển ghét vẻ mặt khinh người của Lâm Đình Tính, lạnh lùng lên tiếng, “Hạ tiên sinh cũng chưa từng thừa nhận chuyện này.”

“Bà là ai?” Lâm Đình Tính nhăn mày, tay chống nạnh.

“Tôi là bà chủ ở đây, bảo vệ nhân viên là một trong những chức trách của tôi.”

“Chẳng lẽ tôi sẽ ăn luôn cô ta sao? Nói bảo vệ không khỏi quá buồn cười.”

Thấy hai người sắp cãi vã, Đào Khuynh không muốn gây lớn chuyện, vội vàng kéo tay Từ Chi Uyển. “Bà chủ, cảm ơn ý tốt của cô, cô cứ để cháu nói chuyện cùng cô ấy đi.”

“Thật có thể?” Cô gái kia kiêu ngạo, phách lối, Tiểu Khuynh có thể đối phó sao? Từ Chi Uyển vô cùng lo lắng.

Đào Khuynh gạt đầu một cái, nhìn về phía Lâm Đình Tính.

“Lâm tiểu thư là tới tìm tôi, không bằng vào phòng làm việc của tôi nói chuyện được chứ?” Đối phương tìm tới cửa cũng tốt, hôm nay cô liền đem chuyện này nói cho rõ ràng.

“Tôi không phải tới tìm cô nói chuyện phiếm, chỉ muốn tới nhìn bạn gái cũ của Lâm Đế một chút, xem là cái dạng gì, hiện tại xem rồi thấy cũng chẳng có gì ghê gớm.”

“Thật sự tôi không gì đáng xem, cô xem xong có thể rời đi được rồi chứ?” Đào Khuynh không thèm để ý khiêu khích của cô ta, nhàn nhạt đáp lời.

Lâm Đình Tính cá tính thẳng thắn, từ trước đến giờ có lời đều nói thẳng. Khi biết người đàn ông cô thích cư nhiên quan tâm bạn gái cũ, thật sốt ruột muốn nhìn thấy tình địch, vậy mà gặp mặt xong lại cảm thấy không ổn.

“Tôi thật sự không hiểu tại sao Lâm Đế lại thích cô.” Cô thật sự không thể giải thích ánh mắt Hạ Lâm Đế.

Cô đối với Hạ Lâm Đế là nhất kiến chung tình, theo kinh nghiệm trước kia, chỉ cần cô muốn, đàn ông liền quỳ gối trước cô.

Vậy mà Hạ Lâm Đế lại làm cho cô cảm thấy đang đâm đầu vào đá! Anh đối với những hành động lấy lòng của cô không hề cảm động, còn bày tỏ với cô rằng anh sớm có người mà anh muốn kết hôn. Cho dù cô ngỗ lời muốn gả cho anh, cũng không lấy được chú ý của anh, quả thật tức chết cô!

“Tôi cũng không hiểu, cô trực tiếp đi mà hỏi anh ấy.” Đào Khuynh cũng rất muốn hỏi Hạ Lâm Đế nguyên nhân gì khiến anh cố chấp như thế.

“Tôi đương nhiên sẽ hỏi, nhưng trước phải giải quyết tình địch đã.” Lâm Đình Tính nâng cao cằm, lạnh lùng nhìn cô. “Tôi đối với Lâm Đế có ý tứ, hai đại công ty kết thân cũng là chuyện tốt hai bên cha mẹ mong muốn. Hai người cũng đã chia tay, cô có phải hay không không nên dây dưa nữa?”

Đào Khuynh rũ mắt, không muốn bị lời nói của cô ta chọc giận, trấn định trả lời, “Theo tôi được biết thì Hạ Lâm Đế cũng không đồng ý kết thân.”

“Người sáng suốt đều nhìn ra sự chênh lệch giữa cô với tôi, anh ấy nên lựa chọn ai không phải rất rõ ràng sao? Hơn nữa chị gái anh ấy nói sẽ giúp tôi, Lâm Đế sớm muộn gì cũng sẽ thích tôi thôi.”

“Nếu Lâm tiểu thư có tự tin như vậy, cần gì phải tới tìm tôi?”

“Chỉ là tới cảnh cáo cô đừng vọng tưởng cùng anh ấy hợp lại, anh ấy không phải người cô có thể với cao.”

Đào Khuynh cười khổ, khó khăn mở miệng: “Điểm này tôi sớm đã biết, nên lúc trước mới chia tay với anh ấy.”

“Vậy vì sao đến tận giờ cô còn dây dưa không rõ? Thời gian trước còn nghe người ta nói cô là bà xã trốn nhà của anh ấy. Nếu không phải là hỏi qua chị gái anh ấy, tôi sợ rằng cứ thế từ bỏ!”

Hạ Lâm Ngọc nói với Lâm Đình Tính sao? Đào Khuynh hít sâu một cái, đè nén nội tâm chua xót.

Lâm Đình Tính xuất hiện làm cho cô hiểu không nên tham luyến sự dịu dàng của Hạ Lâm Đế nữa, hai người quả thật nên dứt khoát chấm dứt.

“Đó chỉ là tin đồn, cô đã biết rõ chân tướng, còn cần để ý nữa sao? Tình cảm của tôi và anh ấy đã sớm là quá khứ, tôi không có ý cạnh tranh với cô, tặng anh ta cho cô đấy.”

Đào Khuynh vừa nói hết, không chỉ Từ Chi Uyển kinh ngạc, ngay cả Lâm Đình Tính cũng có chút không thể tin được.

Lâm Đình Tính đang định mở miệng, lại nghe một giọng nói bén nhọn vang lên.

“Đào Khuynh, em nói lại lần nữa xem!” Một bóng người cao lớn đột nhiên xuất hiện.

6. Chương 6

“Đào Khuynh, em đem những lời vừa rồi nói một lần.” Hạ Lâm Đế mặt mày căng thẳng, lên giọng chất vấn. Những lời đó là do người phụ nữ anh yêu thương nói ra sao?

“Trời ạ, nam chính xuất hiện.” Từ Chi Uyển kêu lên một tiếng, nhìn ba người trước mắt, khẩn trương lên.

“Lâm Đế!” Lâm Đình Tính không ngờ anh sẽ xuất hiện, vẻ mặt kinh ngạc, đưa tay kéo ống tay áo của anh.

“Đừng đụng vào tôi.” Hạ Lâm Đế hất tay Lâm Đình Tính ra, nhìn chăm chăm vẻ mặt lạnh lùng của Đào Khuynh, vô cùng đau đớn hỏi: “Đào Khuynh, em nghiêm túc sao?”

“Ngay từ đầu tôi đã nói muốn chia tay.” Nên kết thúc rồi. Đào Khuynh đã quyết cùng anh phủi sạch quan hệ, không thối lui chút nào mà đối diện anh.

Hạ Lâm Đế vẻ mặt chán nản, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Anh như thường ngày tới đón Đào Khuynh tan làm lại ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Đình Tính, vốn là lo lắng Đào Khuynh sẽ bởi vì sự xuất hiện của Lâm Đình Tính mà đau lòng, đang muốn ra mặt, lại nghe thấy Đào Khuynh nói ra những lời như vậy thật làm anh đau lòng.

Cô chẳng những không ngại sự tồn tại của Lâm Đình Tính, còn đáng đánh muốn đem anh tặng cho Lâm Đình Tính!

Mặc kệ bên cạnh anh xuất hiện người phụ nữ nào, cô đều không ăn dấm, một chút tâm tình lo lắng cũng không có, thật sự là không quan tâm anh . . .

“Anh cũng đã nói qua không chấp nhận chia tay.” Dứt lời, Hạ Lâm Đế liền túm lấy cổ tay Đào Khuynh, cứng rắn dẫn cô hướng vào phòng làm việc của cô.

Đào Khuynh sợ hết hồn, lấy ánh mắt hướng Từ Chi Uyển nhờ giúp đỡ, nhưng cả người Hạ Lâm Đế tỏa ra sự giận dữ làm cho người ta sợ hãi, xung quanh căn bản không có ai dám mở miệng.

“Buông tôi ra, anh định làm cái gì. Hạ Lâm Đế!” Đào Khuynh bị bắt ép, vừa đi vừa giận dữ kêu.

Hạ Lâm Đế lôi kéo Đào Khuynh đi vào phòng làm việc, dùng sức đóng sầm cửa lại.

“Hiện tại chỉ còn lại hai chúng ta, đừng giả bộ cũng đừng mạnh miệng, nói em nói tặng anh cho cô ta chỉ là nói lấy.” Anh đem cô đè trên tường, một tay chống lên vách tường bên tai cô, một tay kia giữ chặt hông cô, phòng ngừa cô chạy trốn.

Đào Khuynh rõ ràng nhìn thấy trong đôi mắt đen của anh sự tức giận cùng đau đớn, ngực không khỏi co rút, khó có thể hô hấp.

“Nói đi!” Anh ngưng mắt nhìn cô vẻ mặt phức tạp, giọng nói khàn khàn.

“Biết rõ tôi mở miệng sẽ đa thương người, vì sao nhất định phải nghe đáp án?”

“Anh không tin em tuyệt tình như vậy, anh thà bị em ghen tuông anh cùng lâm Đình Tính, cũng không muốn em tự động rút lui. Tại sao muốn đối với anh tàn nhẫn như vậy? Em thật không chút nào quan tâm tới lòng anh sao?” Anh khổ sở tỏ tình làm lỗ mũi Đào Khuynh đau xót. Bất chợt, môi của anh ngăn lại miệng của cô.

“Lâm Đế.” Cô than nhẹ, phòng bị của cô vì anh mãnh liệt hôn mà tan rã.

Anh nắm phải vị mặn mặn, đó là nước mắt của cô.

“Tiểu Khuynh, em còn phải cự tuyệt anh tới khi nào?” Khi nghe thấy cô nguyện ý đem anh tặng cho người khác thì tự tin của anh hoàn toàn biến mất, đột nhiên anh vô cùng sợ hãi sẽ thực sự đánh mất cô.

Câu hỏi này của anh khiến quyết tâm của Đào Khuynh hoàn toàn hồng mất.

“Đủ rồi, em chịu đủ rồi!” Đào Khuynh lệ rơi đầy mặt, thút thít không nghĩ. “Em làm sao có thể không quan tâm anh? Em yêu anh như vậy, tổn thương anh tuyệt không phải chủ ý của em.”

“Tiểu Khuynh, em đến tận cùng sợ hãi cái gì? Nói cho anh biết đi!” Hạ Lâm Đế nâng khuôn mặt cô lên, tay anh lau đi nước mắt của cô.

Làm ơn không cần đối với cô dịu dàng như thế, cô sẽ quá mê luyến anh mà không bỏ xuống được! Hai tay Đào Khuynh đẩy lồng ngực anh, khóc rống lên, nói ra bí mật đau đớn nhất trong lòng.

“Em có thể không thể . . . Không thể sinh con.”

Không chịu nổi chất vấn của Hạ Lâm Đế nữa, Đào Khuynh đem lý do chia tay nói ra khỏi miệng.

Muốn một người phụ nữ thừa nhận mình vô sinh là chuyện vô cùng khổ sở, huống chi còn là đem sự thật này nói cho người đàn ông mình yêu thích.

Ngày ấy, nhìn thấy nét mặt khiếp sợ của anh, cô không có dũng khí đối mặt với anh, nói xong liền trực tiếp rời đi.

Đào Khuynh cảm thấy quá mệt mỏi, xin nghỉ ở nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Không biết được hai ngày nay anh có hay tới công ty tìm cô không, chỉ là, anh không có liên lạc với cô, xem ra là buông tha cho cô rồi.

Đây là vốn là chuyện thường tình, cô không trách anh.

Chỉ là, một năm trước cô là thật vất vả mới quyết định được rời khỏi anh, hôm nay anh lại xuất hiện lần nữa, lòng của cô làm sao có thể không rung động?

Đây là lần thứ hai chịu đựng nỗi khổ ly biệt, cô đã đau đến không thể chịu đựng.

Đào Khuynh ôm đầu gối vùi ở trên ghế sa lon, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn giữa hai đầu gối, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Hạ Lâm Đế, khóc rống thất thanh.

Chuyện vô sinh, cô sớm nên nói với anh, anh có quyền quyết định có muốn hay không rời khỏi cô. Nhưng tình huống lúc đó, cơ hội để cô nói với anh cũng không có.

Cho tới giờ, kỳ sinh lý của Đào Khuynh đều không đều đặn, lúc trước khám phụ sản, bác sỹ chỉ kê thuốc điều kinh cho cô, sau khi uống thuốc, kỳ sinh lý vẫn thường xuyên không có quy luật, dần dà, cô liền không để ý chuyện này nữa.

Từ khi cùng Hạ Lâm Đế có quan hệ, mặc dù bọn họ có sử dụng biện pháp ngừa thai, nhưng có một lần kỳ sinh lý của cô đến chậm, đúng đợt đó cô lại thường xuyên cảm thấy thân thể khó chịu, vì vậy lo lắng có thể đã mang thai. Lúc ấy Hạ Lâm Đế mới tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc, hết sức bận rộn, Đào Khuynh không muốn làm anh lo lắng, mới nhờ Hạ Lâm Ngọc giúp đỡ.

Cô vốn coi Hạ Lâm Ngọc hơn cô mười tuổi như chị ruột, mà Hạ Lâm Ngọc luôn có thói quen chăm sóc người khác cũng rất thích cô, hai người quan hệ rất tốt.

Khi Hạ Lâm Ngọc biết Đào Khuynh có thể mang thai, cực kỳ cao hứng, lập tức mang cô đi bệnh viện làm kiểm tra.

Vậy mà kết quả lại là không phải, Đào Khuynh thở phào nhẹ nhõm, Hạ Lâm Ngọc lại thấy thất vọng.

Khi đó Hạ Lâm Ngọc cho là, nếu đã tới bệnh viện thì nên tiện thể kiểm tra kỹ càng, tìm ra nguyên nhân khó chịu, sau lại điều dưỡng thân thể cho tốt.

Đào Khuynh cảm kích ý tốt của Hạ Lâm Ngọc, liền đồng ý, không ngờ việc này làm cho cô từ thiên đường rơi xuống thẳng xuống địa ngục.

Kết quả kiểm tra kết luận, ống dẫn trứng của cô quá nhỏ, trứng khó di chuyển, tử cung cũng có vấn đề, tóm lại là thể chất khó có thể thụ thai. Là cô quá mức coi thường, mới có thể trẻ như vậy mới phát hiện thân thể có vấn đề.

Đang lúc Đào Khuynh không biết nên nói thế nào với Hạ Lâm Đế thì Hạ Lâm Ngọc tìm tới cửa. Đào Khuynh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên tình huống khi đó . . . Ngày ấy, Hạ Lâm Ngọc mang thuốc bổ đi tới chỗ ở của cô.

“Tiểu Khuynh, thân thể khá hơn không?”

“Có, sau khi uống thuốc xong tốt hơn nhiều.” Đào Khuynh từ trên giường ngồi dậy.

“Chuyện này em định nói thế nào với Lâm Đế?” Hạ Lâm Ngọc ngồi bên mép giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trước mắt, nhẹ giọng hỏi.

“Em còn chưa biết phải mở miệng thế nào, cho nên. . . .” Đào Khuynh cúi đầu, nghĩ tới tình trạng thân thể của mình, lòng chua xót không dứt.

“Đúng vậy a, chuyện như vậy là rất khó nói ra khỏi miệng, chị có thể hiểu được.” Hạ Lâm Ngọc vỗ vỗ vai của cô, thở dài, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Chị Lâm Ngọc, chị cảm thấy em. . .” Đào Khuynh tâm tình hết sức rối loạn, cần tìm người trò chuyện.

Hạ Lâm Ngọc ngắt lời cô, mở miệng trước: “Tiểu Khuynh a, chị Lâm Ngọc vẫn coi em là em gái mà đối đãi đúng không?”

“Dĩ nhiên, chị Lâm Ngọc đối với em rất tốt, em rất cảm động.” Đào Khuynh lập tức gật đầu, chân thành tha thiết mà nói: “Em là con gái một, có vài phần không biết cảm giác anh chị em ruột là thế nào, từ khi biết chị Lâm Ngọc, em giống có thêm một chị gái vậy.”

“Có thể làm cho Lâm Đế thích như vậy, em đúng là cô gái tốt, từ sau khi quen biết, chị cũng rất yêu thích em, nếu không sẽ không giúp hai đứa thuyết phục ba mẹ. Hiện giờ phải nói với em những lời này, chị cũng rất khổ sở.”

Hạ Lâm Ngọc đã suy nghĩ thật kỹ mới quyết định tới gặp Đào Khuynh, rõ ràng sau khi những lời kể tiếp được nói ra khỏi miệng, quan hệ của hai người sẽ thay đổi.

“Chị có ý tứ gì? !” Đào Khuynh sững sờ, không hiểu cô vì sao lại nói như vậy.

“Chị hơn Lâm Đế tám tuổi, giống như là trưởng bối của Lâm Đế vậy. Lâm Đế là người nối dõi duy nhất của Hạ gia, vừa sinh ra đã là con cưng của cả nhà, em hiểu ý của chị không?”

Nghe vậy, đầu óc hỗn loạn của Đào Khuynh tức trở nên rõ ràng, hơi nhếch môi: “Chị Lâm Ngọc. . .”

“Chị biết rõ em rất khổ sở, nhưng chuyện cần đổi mặt dù không muốn vẫn phải đổi mặt. Nếu chuyện em vô sinh bị cha mẹ chị biết, bọn họ chắn chắn không thể tiếp nhận em, càng không có khả năng để em và Lâm Đế kết hôn.”

Đào Khuynh bị lời nói của Hạ Lâm Ngọc đả kích trầm trọng, vội vàng cầm tay của cô, lòng như lửa đốt nói: “Bác sỹ nói, bác sỹ chỉ nói là tỷ lệ mang thai thấp, chỉ cần em cùng Lâm Đế cố gắng, muốn trẻ con tuyệt đối không thành vấn đề đâu.”

Trừ phi không có tử cung mới hoàn toàn không có cơ hội, cô chỉ là tỷ lệ thụ thai thấp hơn so phụ nữ bình thường, cũng không phải hoàn toàn không thể sinh con!

Nhưng câu nói tiếp theo của Hạ Lâm Ngọc đánh nát hy vọng của cô.

“Vậy em nhẩn tâm nhìn Lâm Đế chịu khổ sao?”

Đào Khuynh sắc mặt trắng xanh, thân thể bắt đầu run rẩy.

“Em. . . . Không phải vậy, em không có ý muốn anh ấy cùng em chịu khổ, em chỉ . . .” Vừa nghĩ tới Hạ Lâm Đế phải chịu khổ sở, cô đã đau lòng không thôi.

“Em chỉ là ích kỷ muốn sở hữu toàn bộ người yêu, không muốn buông nó ra.”

Những lời này giống như con dao sắc hung hăng đâm vào tim Đào Khuynh, nước mắt cô trào ra như vỡ òa.

“Chị Lâm Ngọc, chị đừng nói như vậy. . . . Vô sinh không phải là em muốn, em hiện tại còn không có biện pháp tiếp nhận sự thật, trong đầu rất loạn, em không biết nên làm sao mới phải.” Cô thút thít nói.

“Em là rõ ràng nhất, Lâm Đế luôn thích trẻ con, mà em lại không thể sinh con, em sẽ cho nó hạnh phúc sao? Cái nó muốn em không cách nào cho được, mới đầu nó có lẽ sẽ bởi vì yêu em mà nguyện ý chịu đựng, nhưng sau này thì sao?”

“Em sẽ phối hợp với bác sỹ điều dưỡng thân thể, có một chút cơ hội đều không buông tha, tuyệt sẽ không là gánh nặng cho anh ấy . . .” Đào Khuynh ngẩng đầu lên, lấy ánh mắt cầu xin nhìn cô.

“Làm sao có thể không mang lại gánh nặng!” Hạ Lâm Ngọc không đành lòng nhìn nước mắt của cô, nhưng vì em trai mình, cô ngàn vạn lần không thể mềm lòng. “Tiểu Khuynh, nếu như em thật lòng yêu Lâm Đế, em có thể nhìn nó vì em vô sinh mà khổ sở sao?”

“Em chính là không muốn thấy anh ấy khổ sở, mới chậm chạp không dám nói cho anh ấy biết . . .” Cô như thể nào chịu được anh khổ sở đây?

Đào Khuynh khóc không thành tiếng.

“Buông tay đi, hai đứa em không thích hợp.”

“Buông tay dễ như vậy sao? Em thương anh ấy như vậy . . . thương anh ấy như vậy . . .” Đào Khuynh tay nắm chặt ống tay áo Hạ Lâm Ngọc, khổ sở than nhẹ.

“Thật xin lỗi a, Tiểu Khuynh! Chị cuối cùng vẫn là chị của Lâm Đế.” Hạ Lâm Ngọc kéo tay của cô ra, nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, vô tình nói: “Em biết rõ cá tính của nó cho nên đồng ý với chị, đừng nói chân tướng với nó, dùng một lý do khác rời khỏi nó đi.”

Cái yêu cầu này quá tàn nhẫn, Đào Khuynh ngay lập tức không thể nào tiếp thu được, thậm chí vô cùng oán hận Hạ Lâm Ngọc. Nhưng tỉnh táo lại, cô cũng hiểu rời khỏi anh là biện pháp duy nhất.

Hạ Lâm Đế là người xuất sắc như vậy, bên cạnh có rất nhiều phụ nữ có điều kiện tốt hơn cô ái mộ, anh không cần phải lựa chọn một cô gái khó có thể thụ thai làm vợ a!

Tình trạng thân thể của cô, cũng không nên để anh gánh chịu, anh không cần vì cô khổ cực như vậy. Nếu thật thương anh, cô nên rời khỏi anh, để cho anh gặp người phụ nữ tốt hơn. . .

Nước mắt Đào Khuynh rơi xuống, suy nghĩ lại bay xa.

“Hiện tại anh rõ chuyện cũng tốt, anh đối với mình đã tuyệt vọng rồi chứ?” Cô không quên nét mặt khiếp sợ của anh lúc đó. “Như vậy mới đúng. . . . Đào Khuynh, mày làm rất tốt.”

Nói xong, cô đưa tay lau đi nước mắt trên mặt.

Tại sao nước mắt lau mãi cũng không hết! Đào Khuynh úp mặt vào tay, nước mắt từ đầu ngón tay chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt bàn.

Khi đó giấu giếm anh chân tướng, tự mình rời đi, trong lòng cô cũng rất khó chịu, nhưng hôm nay ngực lại đau đớn như không thể hô hấp, so với lúc trước khổ sở hơn ngàn vạn lần.

“Thật ghét, tâm trạng quá đau khổ. . . Lâm Đế, em yêu anh a. . . Thật xin lỗi. . . .” Không còn có lý do có thể trở lại bên anh, cô vĩnh viễn anh rồi!

Đang lúc Đào Khuynh khóc lóc, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên. Cô ngây người như phỗng nhìn màn hình điện thoại, khóc thút thít.

Thì ra là cô phải chịu đựng khổ sở nặng nề như vậy, anh cứ nhiên đến nay mới biết, hơn nữa cô còn bị anh ép buộc không thể không nói ra điều bí mật này. . . Hạ Lâm Đế vĩnh viễn không quên được hình ảnh Đào Khuynh vừa khóc rống vừa nói ra chuyện vô sinh kia, đau lòng đến muốn tự giết mình mang tới chuộc tội với cô.

Nếu không phải anh ép hỏi, cô cũng sẽ không mất kiểm soát mà nói ra chân tướng, là anh lần nữa đẩy cô vào địa ngục khổ sở!

Hạ Lâm Đế chưa từng nghĩ tới lý do cô nói chia tay chính là do cô vô sinh, khi biết chân tướng thì trong đầu của anh trống rỗng, cảm thấy khiếp sợ sâu sắc.

Anh đã quên lúc đó mình có phản ứng gì, nhưng mà anh biết là anh đã mặc cho cô khóc rồi đi. Anh không giữ Đào Khuynh lại, rất xin lỗi, nhưng anh không phải thánh nhân, anh cũng cần thời gian suy nghĩ.

Sau khi tỉnh táo lại, anh mới nhớ khi cô nói chia tay đã phải cố tỏ ra lạnh lùng với anh, lòng càng thêm đau. Đào Khuynh của anh rất hiền lành, còn có chút nhát gan, đôi lúc sẽ suy nghĩ tiêu cực, cho nên anh luôn dùng tư thái người bảo vệ đứng ở phía trước cô.

Mà cô vì anh, lại lựa chọn một mình ẩn nhẫn khổ sở, cần biết bao nhiêu kiên cường, phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể làm được? Cô gái của anh rất dũng cảm, nhưng cũng làm cho anh đau lòng không dứt.

“Em thật khờ, đoạn cảm tình này không phải chỉ có mình em, còn có anh a!” Hạ Lâm Đế ngửa đầu nhìn căn phòng của Đào Khuynh trên lầu, khàn khàn nói.

Suy nghĩ hai ngày, anh đã hiểu rõ ràng mình muốn gì, sẵn sàng đối mặt với những khó khăn phía trước.

Anh gọi điện thoại cho Đào Khuynh, một lúc sau mới có người nhận. Anh mở miệng câu đầu tiên chính là yêu cầu cùng cô gặp mặt.

Không bao lâu sau, Hạ Lâm Đế nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi ra, liền hít sâu một cái. Anh có rất nhiều lời muốn nói cùng Đào Khuynh, nhưng phải làm cho cô bằng lòng gặp anh trước đã. Vì vậy, giờ phút này có thể nhìn thấy cô, anh cảm thấy hết sức may mắn.

Nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của cô, ngực Hạ Lâm Đế đau đớn co rút lại.

“Tiểu Khuynh, sắc mặt của em rất yếu ớt, có khỏe không?” Anh bước về phía cô, quan tâm hỏi.

“Tôi rất khỏe, đa tạ sự quan tâm của anh.” Đào Khuynh không tự chủ lui về phía sau, mười ngón tay nắm chặt lấy nhau, vẻ mặt rất lo lắng. “Tôi cho là chúng ta không có lý do phải gặp nhau, anh nhất định muốn tôi xuống lầu là có chuyện gì?”

Việc anh muốn gặp làm cô không khỏi cả người phát run, rất nhiều nghi vấn nảy sinh trong đầu. Giữa bọn họ đã sớm kết thúc, anh tại sao lại đến đây tìm cô? Không phải anh muốn tự mình nói chia tay với cô, chính thức kết thúc quan hệ của hai người đấy chứ? Nghĩ đến đây, lỗ mũi Đào Khuynh đau xót, nước mắt lưng tròng.

Thấy ánh mắt sợ hãi của cô, Hạ Lâm Đế không thể chịu được, lập tức ôm cô vào trong ngực.

“Thật xin lỗi, anh bây giờ mới biết chuyện này.” Anh vừa mở miệng, cổ họng liền nghẹn ngào.

Anh luôn nói yêu cô, lại không ngờ mình là người làm tổn thương cô sâu sắc nhất, anh làm sao mà chịu nổi?

“Anh đang nói cái gì? Không nên như vậy. . . .” Cái ôm bất ngờ của anh làm Đào Khuynh sửng sốt, cô hoảng hốt nỉ non ra tiếng.

“Để cho em một mình gánh chịu khổ sở, còn nghi ngờ em vô duyên vô cớ nói chia tay, là lỗi của anh.” Hạ Lâm Đế vui mặt vào cổ cô, khổ sở nói nhỏ.

Đào Khuynh chấn động cả người, tinh thần phục hồi lại.

“Hạ Lâm Đế, anh đừng có tự trách mình nữa. Là em giấu giếm tình trạng thân thể của mình, là em chọn rời khỏi, tất cả đều là tự em quyết định, anh không hề có lỗi gì cả!” Cô kích động hô to, muốn tránh khỏi ngực anh, lại bị anh ôm chặt hơn.

“Anh có lỗi! Rõ ràng đã sớm biết tình trạng thân thể của em, nhưng bởi vì bận rộn mà coi thường, mới có thể để em một mình chịu đựng.”

Nghe những lời nói đầy áy náy của anh, nước mắt Đào Khuynh liền rơi xuống gò má. Cô ghen ngào nói: “Đó là thân thể của em, với anh không có bất cứ quan hệ gì, anh cần gì đem lỗi lầm đổ lên người mình?”

Cô chính là sợ anh tự trách mới chọn rời đi! Cô sao có thể để cho anh cùng cô chịu đựng khổ sở?

“Em thì sao? Thân thể không tốt cũng không phải lỗi của em, thà một mình gánh chịu cũng không chịu nói cho anh biết, chẳng lẽ chuyện sinh con không có quan hệ gì với anh sao?” Hạ Lâm Đế nghĩ đến cô một mình đau lòng rơi lệ, càng thêm ghét bản thân mình không phát hiện sớm.

“Nếu để anh biết, anh sẽ chấp nhận chia tay sao?” Đào Khuynh nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh, cô hiểu trong lòng anh đã từng giãy giụa.

Hạ Lâm Đế thừa nhận lúc mới nghe được tin tức này quả thật anh khó có thể tiếp nhận, phải tốn một ít thời gian điều chỉnh tâm tình. Nhưng thay vì lo lắng cho bản thân tương lai không có con cháu, anh lại đau lòng cô là thân nữ nhi lại phải chịu đựng tiếc nuối không cách nào sinh con.

“Tại sao lại lựa chọn chia tay? Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, em cũng không phải là hoàn toàn không thể có con, chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng, tương lai muốn có con tuyệt đối không phải là vấn đề.” Anh ngưng mắt nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, giọng nói kiên định.

“Nếu cố gắng vẫn không được?” Ban đầu cô cũng ôm hy vọng như thế, nhưng bị Hạ Lâm Ngọc vô tình đánh nát. “Anh thích trẻ con như vậy, nếu là bởi vì em mà không thể có con đối với anh mà nói không phải quá tàn nhẫn sao? Em cũng không muốn thấy anh khổ cực theo em, anh xứng đáng với người phụ nữ tốt hơn.”

Hạ Lâm Ngọc nói đúng, cô không có tư cách yêu cầu anh cùng cô chịu khổ.

“Rõ ràng em mới là người khổ sở nhất, sao lại ngu ngốc chỉ lo lắng anh sẽ khổ cực, người phụ nữ chỉ suy nghĩ cho anh, ngoài em ra còn có ai nữa?” Ai, cô vẫn không rõ trong lòng anh nghĩ gì sao? “Anh xứng đáng với người phụ nữ tốt hơn ư? Người phụ nữ của anh chỉ có thể là em thôi, Đào Khuynh.”

“Lâm Đế, anh không cần vì em mà hy sinh hạnh phúc của mình.” Cô nhìn lên đôi mắt đen thâm thúy của anh, hiểu rõ anh thật chân thành, thật tha thiết, cô càng cảm thấy áy náy.

“Tiểu Khuynh, cái gì là hạnh phúc của anh? Sao em có thể không hỏi ý kiến của anh đã tự tiện cho là rời khỏi anh mới làm anh hạnh phúc?” Anh nâng lên khuôn mặt của cô, trầm giọng hỏi.

Đào Khuynh chớp chớp hai con mắt đầm lệ, “. . . Anh thích trẻ con, nên tìm một cô gái tốt xây dựng gia đình.”

“Em biết anh thích trẻ con như thế nào sao?” Anh tiếp tục hỏi.

“Anh nói thích những đứa trẻ hồn nhiên, rất khát vọng được làm cha . . .”

Hạ Lâm Đế thở dài. Cô thể nào chỉ nhớ rõ những lời nói râu ria kia?

“Đứa ngốc, là bởi vì em, anh mới có loại ý nghĩ này.” Anh lấy ngón tay cái lau đi nước mắt trên mặt cô, thâm tình nói với cô tâm ý của mình. “Anh muốn cùng em kết hôn; muốn thấy em làm mẹ, mới nghĩ tới chuyện sinh con; anh muốn một đứa bé giống em, vì vậy mới nói thích trẻ con . . . Nếu em không có ở bên cạnh anh, ngay cả đứa bé đều không có chút ý nghĩa nào.”

Mọi hi vọng của anh đều là xuất phát từ cô, nếu anh mất cô cũng liền mất đi mơ ước, cô phải hiểu điều này a!

“Đừng nói càn, nếu thật không có con, em sẽ rất áy náy.” Đào Khuynh kéo tay anh xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hạ Lâm Đế giữ chặt tay của cô.

“Em cũng đừng nói càn nữa, tại sao chưa từng cố gắng liền buông tha? Nếu thật không thể sinh con cũng không sao, anh thật sự chỉ khát vọng cùng em cả đời bên nhau.”

“Lâm Đế . . .” Đào Khuynh bởi vì thái độ kiên định của anh mà dao động, ánh mắt lại lâm vào mơ hồ.

“Đổi lại là anh bị vô sinh, em sẽ chọn rời đi chứ?”

Cô mãnh liệt lắc đầu, “Em làm sao có thể. Em.”

“Mình làm không nổi, sao lại có thể bắt anh làm đây? Đào Khuynh, anh không lợi hại như vậy, không có khả năng thả em đi.” Hạ Lâm Đế ghen ngào nói.

Cô lệ rơi đầy mặt, cuối cùng cũng hiểu lựa chọn của mình có bao nhiêu tàn nhẫn. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

“Em không phải hi vọng anh được hạnh phúc sao? Em bỏ đi anh chỉ thấy thật bất hạnh, khổ sở em vẫn muốn buông tay sao?” Hạnh phúc mà anh muốn là cô, cô có thể nào độc ác vứt bỏ anh?

Đào Khuynh khóc đến khàn giọng, tay níu chặt áo sơ mi trước ngực anh.

“Đừng nói những lời như vậy, anh biết rõ em ghét những lời đó. . . Ô ô ô, em thật sự là không biết nên làm sao cho phải đây!” Vốn tưởng rằng chia tay là biện pháp duy nhất, thế nhưng anh lại kiên trì không chịu buông cô ra, còn thâm tình tỏ tình với cô, cô làm sao có thể cự tuyệt.

“Nghiêm túc nói cho anh biết, em vẫn thích anh sao?”

“Em sao có thể không thương anh? Nếu không phải sợ anh đau khổ, em thật hi vọng có thể vĩnh viễn ở bên anh!” Đào Khuynh dùng hết toàn lực gào thét ra câu này, nội tâm vô cùng khát vọng được anh yêu.

“Chỉ cần những lời này là đủ rồi.” Hạ Lâm Đế cuối cùng buông xuống tảng đá lớn trong lòng, nâng lên khóe môi. “Đào Khuynh, anh yêu em, về sau vô luận xảy ra chuyện gì cũng không cho phép em lại đòi chia tay anh.”

“Nhưng.” Đào Khuynh nhìn anh, nhớ tới dáng vẻ lãnh khốc của Hạ Lâm Ngọc khi đó, trong mắt tràn đầy lo lắng, khiếp đảm.

“Không có nhưng gì hết, chỉ khi em ở đây bên cạnh anh, anh mới có thể sống vui vẻ, hiểu không?” Nói xong, anh cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, nhỏ giọng tỏ tình. “Anh yêu em, Đào Khuynh.”

Nghe vậy, cô lần nữa gào khóc.

“Lâm Đế, em cũng yêu anh, em yêu anh, em yêu anh . . .” Cô dùng sức ôm lấy anh. Cảm nhận được tình yêu nồng nàn của anh, cô quyết định buông xuống sợ hãi, thuận theo trái tim mình.

Cho dù phía trước còn có thật nhiều gian nan, nhưng cô đã không còn phải một mình đối mặt, có anh làm bạn, cô sẽ có dũng khí cùng anh vượt qua khó khăn.

7. Chương 7

Hạ Lâm Đế đi theo Đào Khuynh tới chỗ ở của cô, vừa vào cửa liền ôm lấy cô, chạy đến phòng ngủ.

Anh ôm cô té nhào vào chiếc giường đơn, thân thể hai người phải dính sát vào nhau mới không rơi xuống giường.

“Anh làm sao cứ nhìn chăm chăm em vậy?” Đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của anh, Đào Khuynh cảm thấy ngượng ngùng, nhẹ giọng hỏi.

Bàn tay anh vuốt ve gò má hồng hào của cô, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất. “Bởi vì em quá đẹp, mắt anh không thể dời được.” Cô rũ mắt, “Đã nhìn nhiều năm như vậy còn không chán.”

“Anh hơn một năm rồi mới lại được gặp em, làm sao có thể nhìn chán?”

Anh là nghĩ như vậy niệm tình cô à? “Anh nghĩ là, cả đời này anh nhìn cũng sẽ không chán.”

“Ít lời ngon tiếng ngọt, về sau em già già đi, chỉ sợ anh sẽ chê em mặt mũi nhăn nhéo!” Đào Khuynh hừ một tiếng, bật cười.

“Em già rồi, anh cũng biến thành ông lão, lúc đó em cũng sẽ ghét bỏ anh.” Hạ Lâm Đế thì thầm ở bên tai cô.

“Ông lão? Thật rất khó tưởng tượng.” Hạ Lâm Đế Mặt mũi nhăn nhéo? Cô nhìn gương mặt anh tuần trước mặt, lại bật cười.

Hạ Lâm Đế đè cô dưới thân, có thể cảm thụ độ ấm của cô theo cách này làm anh mừng rỡ như điên.

“Khuynh, anh thật sự vô cùng nhớ em, rất nhớ em.” Anh khẽ nói, không thể che giấu tình cảm sâu đậm trong lòng.

“Em cũng vậy.” Rõ ràng thương anh lại phải cự tuyệt anh, lòng của cô thật khó chịu!

“Lúc trước không phải còn nghiêm mặt muốn anh rời đi sao?” Hạ Lâm Đế nheo mắt lại, không quên nhạo báng cô.

“Anh biết rõ đó không phải là điều em muốn.” Đào Khuynh nâng môi, lòng như lửa đốt nói.

“Sau này còn dám tùy tiện nhắc tới chia tay không hả?” Bàn tay anh nắm lấy cằm của cô, lời nói mang theo uy hiếp hời.

“Anh thật là hung dữ đó!” Cô trừng mắt nhìn anh vẻ uất ức.

“Hừ, em có sợ anh sao?”

“Có rồi.” Anh đối với cô tốt như vậy, cô đâu có thể nào sợ anh? Nhưng, lời nói này nói ra sợ rằng sẽ bị anh trừng! Đào Khuynh qua loa nói.

“Sợ như thế này à?” Hạ Lâm Đế nhăn mày lại, liếm da thịt trên mặt cô.

“Hi hi!”

“Cười cái gì?” Anh ngẩng đầu lên, tò mò hỏi.

Đào Khuynh đưa tay vuốt ve râu trên mặt anh, mắt cười cong lên. “Râu mép của anh đâm vào mặt người ta rất nhột.”

“Thật sao?” Anh tiếp tục dán vào mặt cô.

“A, anh đừng cọ mặt em á.”

“Đây chính là tình thú.”

“Ai muốn loại tình thú này. Ngứa chết rồi!” Đào Khuynh gắt, vội vàng né tránh.

“Không thích à? Đây đổi một loại phương thức tán tỉnh khác thế nào?” Hạ Lâm Đế dừng lại cử động ma sát, trực tiếp hôn đôi môi kiều diễm đỏ mọng của cô.

“Ừm.” Cô không còn mở miệng được nữa, cái lưỡi ấm áp của anh đã chui vào trong miệng cô, cùng với lưỡi cô triển miên.

Hơi thở của anh quanh quẩn ở chóp mũi cô, cái hôn này so với ngày trước càng thêm dịu dàng, thâm tình, cô đưa tay ôm lấy gáy của anh, đáp lại tình yêu của anh.

“Thích không?” Rời đi môi của cô, Hạ Lâm Đế nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô, khẽ cười hời.

Dĩ nhiên thích, nhưng cô cũng không thể để cho anh tự mãn. Đào Khuynh xấu hổ mở to mắt, liếm cánh môi một cái mới mở miệng: “Mỗi lần đều đột nhiên hôn người ta, người ta nói không thích, anh sẽ không làm như vậy sao?”

Mặc kệ là ở loại tình huống nào, chỉ cần anh ra một chiêu này, cô sẽ chống đỡ không được, mặc cho anh ta cần ta cứ lấy!

“Làm tiếp, cho đến khi em thích mới thôi.” Anh làm sao có thể bỏ qua cô? Hạ Lâm Đế không chút do dự trả lời.

“Ghét, anh căn bản chỉ làm theo ý mình, còn hỏi em làm gì?” Thật đúng là mặt trời trắng bong* a! Đào Khuynh hừ một tiếng. *(Nguyên văn: lẽ trắng khí hùng)

“Ai bảo em ngon miệng như thế.”

Nghe vậy, cô vừa bực mình vừa buồn cười. “Em là thức ăn của anh sao?”

“Em ở trong mắt anh là thức ăn cực kỳ mỹ vị, hiện tại anh không thể chờ đợi muốn ăn ngấu ăn nghiêng rồi.”

Cùng cô ôm nhau nằm ở trên giường, làm sao có thể chuyện gì đều không làm? Hạ Lâm Đế hôn lên gương mặt của cô, trên lỗ tai, tiếp theo là xương quai xanh trắng như tuyết, bàn tay không nhanh không chậm trượt vào trong áo của cô, đẩy ra áo lót ra, trực tiếp vuốt ve hai luồng đầy đà.

“Anh nghĩ.” Lời còn chưa dứt, Đào Khuynh đã cảm nhận được vuốt ve của anh, một hồi tê dại từ từ lan tràn toàn thân.

Hạ Lâm Đế dùng ngón tay ma sát nụ hoa mềm mại trước ngực cô, xoa nắn, kéo nhẹ, làm cô yêu kiều rên rỉ.

“Anh thật rất muốn em.” Anh đã sớm đem dục vọng to lớn chà sát trên thân thể của cô, nhìn thấy cô bộ dáng xấu hổ, khóe môi nâng lên nụ cười tà. “Em thì sao?”

Khi Hạ Lâm Đế cúi đầu ngậm bộ ngực tuyết nộn của Đào Khuynh, đầu lưỡi treu đùa trái dâu nhạy cảm, khoái cảm lập tức theo cột sống cô tràn ra.

“Em cũng vậy, thật muốn anh!” Cô yêu người đàn ông này, không cách nào kháng cự treu chọc của anh, trong miệng bật ra rên rỉ mê người nhất.

Hạ Lâm Đế hài lòng cười, lần nữa hôn cô, cái lưỡi bá đạo miêu tả môi của cô, mút cánh môi mềm mại.

“Anh thật thích tiểu Khuynh, rất thành thực.” Anh nói nhỏ, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như hoa. Bộ dáng cô xấu hổ làm cho dục hỏa anh thiêu đốt càng kịch liệt.

Bàn tay to của anh dời xuống, vuốt ve đùi cô trắng nõn, kéo vẩy cô lên, trượt vào giữa hai chân cô. Ngón tay dài trượt vào quần lót, chậm rãi vuốt ve u cổ mềm mại kia, làm cho cô không kìm nổi tiếng rên rỉ.

“Thoải mái sao?” Hạ Lâm Đế lần nữa ngậm lấy nụ hoa trước ngực cô liếm láp, cố tình hỏi.

“Ghét.” Đào Khuynh đỏ mặt, lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn, đè nén tiếng rên rỉ.

“Chán ghét anh?” Ngón tay anh vô tình hay cố ý thêm dùng sức ma sát hoa huyệt đã sớm ướt át, treu chọc hoa búi* trong khe. *(tôi cũng không biết là cái gì a, hic... đỏ mặt)

“Không phải như thế.”

Anh lần nữa treu đùa, làm cô cả người nóng lên. Anh quá quen thuộc thân thể của cô, môi lướt qua vành tai nhạy cảm rồi đến xương quai xanh, lại đến trước ngực cô một lần lại một lần treu chọc.

Mỗi khi bàn tay anh đi qua giải đất tư mật của cô, vô luận là vuốt ve êm ái hay cố ý ma sát đều làm cho cô thở gấp liên tiếp, u cổ càng chảy ra nhiều mật dịch.

Hạ Lâm Đế cởi hết quần áo hai người, thân thể anh cường tráng đè lên thân thể cô mềm mại, mảnh khảnh. Hai thân thể nhiệt tình va chạm nhau, cọ sát ra tia lửa khiến cho bọn họ cơ hồ lâm vào điên cuồng.

Anh không treu đùa nữa, ngón tay thon dài thăm dò vào hoa huyệt hẹp chặt của cô, chậm rãi ra vào.

Từng trận sóng khoái tràn lan trong cơ thể, Đào Khuynh không cách nào nhịn được nức nở. Mặt của cô trở nên mặt hồng hào, không ngừng thở gấp.

Ngón tay ra vào trong hoa huyệt cảm thụ được sự chặt chẽ mê người cùng với lửa nóng, Hạ Lâm Đế không nhịn được tăng nhanh tốc độ ra vào.

“Là ghét hay là thích?” Nhìn thấy hai mắt của cô trở nên sưng mù mờ mịt, thân thể khe khẽ run, nóng bỏng to lớn của anh càng thêm kiên cường.

“Anh biết rõ còn hỏi.”

“Anh không biết.” Hạ Lâm Đế nhếch mày lên, ác ý bắt nạt cô.

Đào Khuynh chớp chớp mắt, còn chưa trả lời, ngón tay anh ở trong cơ thể cô ra vào càng kịch liệt, khiến cô cả người run rẩy.

“Không nói?”

Cô không ngừng thở dốc, không chịu nổi anh trêu đùa, yêu kiều ra tiếng, “Thích, em thích!” Anh thật sự rất hư, nhất định nhìn thấy bộ dáng thần phục của cô mới cam tâm!

Nghe được đáp án của cô, Hạ Lâm Đế mới cảm thấy hài lòng.

“Tiểu Khuynh, em thật là đẹp.” Anh khẽ ngâm nói.

Đào Khuynh thở gấp, ưỡn thẳng lưng, ngênh đón một luồng sóng cao triều.

“Lâm Đế.” Cô nhìn thấy vẻ mặt anh căng thẳng, biết là anh đang nhẫn nại dục vọng. “Rất khó chịu sao?”

Anh dùng kiên cường ma sát hoa huyết ướt át của cô, “Muốn anh sao?”

“Em muốn anh.” Đào Khuynh dùng chân nhỏ ôm hông của anh, kéo dục vọng của anh gần sát lại.

Lời mời gọi này thật là hấp dẫn! Anh chống đỡ nơi dính ướt ái dịch của cô, từ từ thăm dò cánh hoa mềm mại rồi mới tiếp tục tiến vào bên trong hoa huyết ẩm áp.

Bị cảm giác thoải mái thỏa mãn xâm chiếm, cô rên rỉ thành tiếng, đôi tay bầu vú bờ vai anh thật chặt.

Hoa kính chặt chẽ ướt át lập tức bao chặt anh to lớn, một hồi sáng khoái nhanh chóng vọt tới, anh dùng sức một cái, đi tới chỗ sâu nhất của hoa huyết.

“Khuynh, em thật chặt.” Hạ Lâm Đế rên lên một tiếng, dâng trào một lần lại một lần, kéo ra đưa vào ở trong cơ thể cô. Vách tường mềm mại không ngừng co rút lại, khoái cảm mãnh liệt cơ hồ đem anh nuốt hết.

Theo anh luật động, Đào Khuynh mềm mại di động vòng eo nhỏ nhắn.

“Lâm Đế.” Cô có thể cảm nhận được dục vọng anh kiên cường ở trong cơ thể cô hung hăng ra vào, kịch liệt ma sát mang đến sáng khoái không nói nên lời.

Bàn tay Hạ Lâm Đế vịn hông của cô, suông sã tứ phía ở u huyết mềm mại của cô ra vào.

“Tiểu Khuynh.” Anh không ngừng thở gấp, khẽ hô tên của cô.

Cô rời đi để cho anh khổ sở, hôm nay có thể lại một lần nữa có cô, anh muốn hoàn toàn đoạt lấy cô!

“Lâm Đế, em thật yêu. Yêu anh.” Đào Khuynh cảm nhận được lo lắng của anh, đôi tay ôm gáy anh, phối hợp với sự tấn công càng lúc càng cường hãn của anh.

Cô nhất định là người phụ nữ của anh, sẽ không bao giờ nữa xa rời tình yêu của anh.

“Nói lại lần nữa.” Anh khẽ nói.

“Em. yêu anh.” Đào Khuynh rên rỉ càng lúc càng lớn, khoái cảm mãnh liệt này sáng khoái đánh thẳng tới, bao phủ cô, thân thể cô chấn động không dứt.

Anh dùng lực đóng đưa mông eo, cô chặt chẽ dừng đạo thật chặt bọc lại dục vọng của anh, cảm giác mất hồn này làm cho anh không dừng lại được, một lần lại một lần đoạt lấy cô.

“Không. Không cần.” Đào Khuynh không chịu nổi anh tiến công mãnh liệt, lắc đầu cầu xin tha thứ.

“Không được.” Hạ Lâm Đế không cách nào buông cô ra, bàn tay vươn qua thân thể của cô, nâng hông đẹp của cô lên, lần nữa hung hăng xâm nhập trong cơ thể cô.

“Thật là nhanh. Chậm một chút, cầu xin anh chậm một chút.” Đào Khuynh nhắm mắt lại, thân thể không ngừng run rẩy, sáng khoái như điện tê dại ở trong người tản ra không đi.

Bàn tay ôm sát hông cô, anh suồng sã tứ phía ở thủy huyết cô ra vào, tiếng va chạm lẫn nhau trong ái dịch vang lên làm người ta xấu hổ.

Cô chỉ có thể đi theo tốc độ của anh, mắt hôn hồ lên tiếng rên rỉ đứt quãng. . . .

“Đã trễ thế này còn chưa ngủ, chẳng lẽ là còn chưa đủ một mẻ?” Hạ Lâm Đế phát hiện Đào Khuynh thỉnh thoảng uốn éo người, mở mắt hỏi.

“Em đánh thức anh à?” Đào Khuynh ngẩng mặt lên, giọng mang áy náy hỏi.

“Đang muốn ngủ, em cứ nhích tới nhích lui, là trêu đùa anh sao?” Anh nâng lên khóe môi, đáy mắt xẹt qua chút tà khí.

Mặt cô đỏ lên, vội vàng mở to mắt.

“Ghét, anh đừng mơ, người ta đau lưng.” Trước đó anh còn rõ muốn cô một lần lại một lần, cô bị anh hành hạ đến kiệt sức, khốn khổ cầu xin tha thứ, anh mới thả cô.

“Ai bảo em cứ dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn chăm chăm vào anh.” Hạ Lâm Đế ra vẻ vô tội, ngón tay đùa bỡn tóc cô.

“Em không có.” Là nhìn anh ngẩn người, mới không phải cố ý hấp dẫn anh.

“Mắt long lanh, lỗ mũi còn hồng hồng, khóc?” Anh chú ý đến nước mắt ở khóe mắt cô, nhăn đầu lông mày.

Bị anh phát hiện, Đào Khuynh hốt hoảng nháy mắt, mím môi không nói.

“Tại sao khóc?”

“Không có việc gì.” Cô tránh tầm mắt anh, thẹn thùng nói.

“Ngay trước mặt anh khóc, còn nói không có việc gì? Làm sao. . . Là anh làm đau em àh?” Nhớ tới bộ dáng đáng thương của cô lúc ấy, Hạ Lâm Đế héch lên mày, quan tâm hỏi.

Anh hoàn toàn phóng túng dục vọng của mình là vì quá khát vọng cô, cậy mạnh mãnh liệt đoạt lấy, xác thực sẽ làm đau cô.

Nghe vậy, trong đầu Đào Khuynh hiện lên sóng cuồng hoan ái mới vừa rồi, gương mặt lại đỏ hồng.

“Không phải, không phải, cái kia không sao. A, thật ra thì cũng có một chút quan hệ.” Cô một cái lắc đầu, một cái gạt đầu, vẻ mặt có chút lo sợ không yên.

“Rốt cuộc là có quan hệ hay không có quan hệ? Em làm anh thật mơ hồ.”

Hạ Lâm Đế thở dài, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhẩn nại hỏi: “Ngoan, nhìn anh, đến tốt cùng là vì cái gì đau lòng?”

“Em không đau lòng, chỉ là nhìn thấy anh ngủ ở bên cạnh em, đột nhiên rất cảm động.” Đào Khuynh ngưng mắt nhìn vẻ mặt tràn đầy lo lắng của anh, trái tim dâng lên một hồi ấm áp. “Thật sự là anh, không phải em đang nằm mộng.”

Rời khỏi anh, mỗi đêm cô đều sẽ nghĩ về khoảng thời gian cùng với anh. Hai người sau đó gặp lại, nhưng cô vì phải cự tuyệt thâm tình của anh mà cảm thấy khổ sở. Hôm nay có thể giống như giờ phút này ôm nhau ngủ, cô thật sự mừng rỡ như điên, càng nghĩ càng cảm động, mới để nước mắt chảy xuống.

Vốn là cô là muốn trộm khóc, lại bị anh phát hiện rồi, thật là mất mặt a.

“Đứa ngốc, thì ra là quá cảm động cho nên cực vui mà khóc a!” Hạ Lâm Đế vui vẻ cười, hôn lên má cô.

“Yêu anh như vậy sao?” Đào Khuynh của anh quả nhiên thật đáng yêu!

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Anh hạ thấp lông mày, biểu hiện ra đáng vẻ khó tin. “Khó có được một lần em không phản bác anh, xem ra là rất cảm động.”

“Bởi vì em cho là. Cho là anh biết em không có biện pháp sanh con nhất định sẽ buông tha em, em sợ không dám đối mặt với cảm giác vĩnh viễn mất đi anh.” Đào Khuynh càng nói, lỗ mũi càng chua.

Thấy cô khó chịu như vậy, Hạ Lâm Đế từ từ che giấu cười, trầm giọng hỏi: “Tại sao lại có cảm giác này?”

“Em vẫn nhớ anh từng nói thích trẻ con, nhưng nếu em không có cách nào thực hiện nguyện vọng của anh, anh có phải hay không sẽ rất thất vọng với em? Nếu anh đau lòng, em cũng sẽ rất khổ sở.”

Thấy cô lo lắng, anh đau lòng không dứt. “Chúng ta không phải đã nói chuyện rõ ràng rồi sao? Người anh muốn chỉ có em... . Em phải có lòng tin với chính mình a!”

“Thật xin lỗi, em không phải cố ý để ý điểm này.” Đưa tay lau đi nước mắt, Đào Khuynh không muốn hại tâm tình của anh theo cô xuống thấp.

“Anh rất ghét em nói thật xin lỗi. Có cái gì mà phải xin lỗi?” Tình trạng thân thể làm cô mất tự tin, luôn lộ ra vẻ mặt sợ hãi, khiến Hạ Lâm Đế nhìn thật khó chịu. “Em không làm sai bất cứ chuyện gì, không cần cần thận để ý anh như vậy.”

Anh chưa bao giờ có ý trách cô, chỉ hy vọng có thể an ủi đau thương của cô, lần nữa nhìn thấy cô lộ ra nụ cười thoải mái!

“Lâm Đế, cảm ơn anh.” Anh là ánh mặt trời ấm áp nhất của cô, luôn khiến cho tinh thần tiêu cực của cô biến mất.

“Cảm ơn nghe lọt tai hơn nhiều.”

“Em nhớ kỹ lời anh nói, sẽ không cảm thấy áy náy nữa.” Như anh đã nói, là người phụ nữ anh yêu, phải có tự tin mới được!

“Tiểu Khuynh, không nên vì chuyện này áy náy, nên suy nghĩ lạc quan hơn.”

Hạ Lâm Đế hôn cái trán của cô, giọng điệu kiên định. “Chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng, không có bất kỳ chuyện không làm được.”

Đào Khuynh gật đầu một cái, thật hâm mộ sự lạc quan của anh. “Anh với em rõ ràng rất khác nhau, anh luôn luôn tích cực, chủ động như vậy, luôn ở phía trước dẫn dắt em.”

Nghe vậy, đáy mắt Hạ Lâm Đế xẹt qua một tia ảo não.

“Xin lỗi, đã nói sẽ tôn trọng ý kiến của em, mà hình như anh lại quá tự cho là đúng rồi.” Anh thiếu chút nữa quên đã tự dặn mình đừng mang cho cô áp lực, trong giọng nói tràn đầy áy náy.

“Đừng nói xin lỗi!” Đào Khuynh vội vàng cao giọng, ánh mắt ngập nước. “Nên nói như thế nào. Thật ra thì em vốn không có chủ kiến, là tán thành ý của anh mới thuận theo, cũng không miễn cưỡng.”

“Lần trước không phải em nói anh làm em áp lực quá lớn sao?”

Cô biết anh đối với những lời đó canh cánh trong lòng, không khỏi thở dài.

“Không phải áp lực, là đau lòng anh mà cảm giác mình vô dụng.” Những gì anh làm đều là vì cô, cô không cảm kích còn oán trách thật là quá đáng.” Lúc ấy nói như vậy là muốn anh hết hy vọng, trên thực tế, em rất cảm kích anh vì em mà làm tất cả.”

Trong quá khứ thật ra có lúc cô từng vì điều kiện quá tốt của anh mà có áp lực, nhưng anh thâm tình trấn an lo lắng của cô, cô đã sớm học được cách điều chỉnh tâm tình, bây giờ đã không thềm để ý.

“Thật?”

“Ừ, lần trước nói chuyện làm tổn thương anh, thật xin lỗi.”

Hạ Lâm Đế thở phào nhẹ nhõm, ôm eo nhỏ của cô, cánh tay dùng sức thu lại.

“Thật tốt quá, thật sự là quá tốt.” Anh rất sợ cô sẽ bởi vì không thể chịu đựng áp lực mà chọn rời đi, lòng luôn lơ lửng giữa không trung, nghe được giải thích của cô, lúc này mới chân chính yên tâm.

“Lâm Đế?” Đào Khuynh vẽ mặt nghi hoặc.

“Khi đó nghe em nói anh làm em áp lực lớn đến không cách nào hô hấp được thì anh thật sự không biết phải làm sao. Nghĩ lại anh thấy mình thật quá đáng, cảm thấy tương đối tự trách.” Anh nhìn cô đôi mắt đen tràn đầy tình ý, “Anh hy vọng em được hạnh phúc mới giữ em ở bên cạnh mình, nhưng lại làm cho em khổ sở.”

Nếu cô không sung sướng, anh cần gì ép ở cô đây? Lúc ấy anh lâm vào giây giụa, buông hay không buông tay đều là lựa chọn khó khăn.

“Không có chuyện này, tất cả khổ sở đều qua rồi, có thể ở lại bên cạnh anh, em rất hạnh phúc.” Đào Khuynh lắc đầu một cái, bị thâm tình của anh dẫn động, “Là quá hạnh phúc, cho nên cực vui mà khóc.”

“Những lời này nghe thật là cảm động.”

Hạ Lâm Đế mỉm cười nói, hôn môi của cô. Nụ hôn nồng nàn làm cho đầu óc cô choáng váng.

” Anh. Anh không phải là lại muốn chứ?” Hai má cô đỏ hồng, không dám nhìn anh.

“Em thử nói xem?” Hạ Lâm Đế đem kiên cường đang dâng trào cọ cọ hai chân của cô, ánh mắt tà ác.

Đào Khuynh lấy tay che mặt, nũng nịu cầu xin tha thứ, “Không được, em mệt lắm. Bỏ qua cho em đi.”

“Này rất khó đấy.” Cô mê người như vậy, anh làm thế nào có biện pháp nhẫn nại? Tay anh vịn mở hai chân của cô, hướng chính giữa đâm tới.

Ngón tay anh xoa nắn tiểu hạch trong u cốc nhạy cảm, cô không khỏi khẽ rên ra tiếng.

“Lâm Đế, em không chịu nổi. . .” Một hồi khoái cảm tê dại xâm nhập cơ thể khiến lời nói của cô hóa thành thổ dốc.

“Anh sẽ làm cho em rất thoải mái.” Ngón tay dài của anh vỗ về chơi đùa u cốc mềm mại, hài lòng nhìn ánh mắt cô trở nên mờ mịt.

“Đừng nói như thế, làm người ta xấu hổ. . .” Anh hôn môi cô, nam to căn lớn đột nhiên tiến vào hoa huyết mềm mại, tiếp theo mãnh liệt xông vào, làm cô nức nở không nghĩ.

Bàn tay Hạ Lâm Đế đi tới mềm mại trước ngực cô, bừa bãi vuốt ve, phía dưới động tác cũng không ngừng nghỉ, dâng trào theo hoa dịch ướt át thật nhanh rút ra lại đâm vào.

Anh thích nghe cô kêu mỵ ngâm ra tiếng, thích xem vẻ mặt cô lúc mất hồn sa vào tình dục, hơn nữa còn yêu phản ứng nhiệt tình của cô. . . Anh thật yêu Đào Khuynh, yêu tất cả.

Người phụ nữ này là duy nhất của anh.

8. Chương 8

Leng keng! Tiếng chuông cửa vang lên.

Đào Khuynh nhìn về phía đồng hồ trên tường, bảy giờ tối.

Hôm nay cô hẹn Hà Ngữ Yến đến nhà ăn cơm, vừa mới chuẩn bị xong một bàn thức ăn, liền nhận được thông báo của nhân viên quản lý tòa nhà có khách tìm.

“Tối thật là nhanh.” Đào Khuynh vội vàng cởi tạp dề, chạy ra mở cửa. “Ngữ Yến. . .”

Khi cô vừa mở cửa, người đến không phải Hà Ngũ Yến quen thuộc, mà là Lâm Đình Tính, cô không khỏi sửng sốt.

“Rất kinh ngạc đúng không?” Lâm Đình Tính hếch mày, cười mỉm nói.

Đào Khuynh hít sâu một cái mới mở miệng: “Ồ, Dĩ nhiên”

“Lâm Đế đang ở đây sao?”

“Không có.” Cô nói với anh, tối nay muốn cùng Hà Ngũ Yến ăn cơm, vì vậy anh không tới.

Nghĩ đến lần trước tìm Đào Khuynh lại bị Hạ Lâm Đế bắt gặp, sắc mặt Lâm Đình Tính hết sức khó coi.

Lúc ấy cô cảm thấy hoảng hốt, nhưng Hạ Lâm Đế đang nổi nóng chỉ để ý Đào Khuynh, căn bản không đặt cô ở trong mắt.

Sau đó hai người có chạm mặt vì công việc, thế nhưng anh lại coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, đối với cô cực kỳ xa cách.

Anh tránh né cha cô nói chuyện kết thân, còn đối với cô lạnh nhạt như vậy, là muốn thế nào?

Hừ, cô là sẽ không dễ dàng buông tha anh!

“À, vào giờ này anh ấy chắc vẫn còn ở công ty.”

“Lâm tiểu thư đặc biệt tìm tới nhà tôi, chắc hẳn có lời muốn nói?” Đào Khuynh biết dụng ý của cô không tốt, đi thẳng vào vấn đề.

“Nói nhảm, thật không nghĩ tới tôi phải làm chuyện như này!” Lâm Đình Tính rên một tiếng, rồi nhìn cô chằm chằm.

“Cô nói rõ cho tôi biết, cô cùng Hạ Lâm Đế rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Tôi không muốn trả lời vấn đề này.”

“Không muốn trả lời cũng phải trả lời!” Lâm Đình Tính nhíu lông mày, mặt mày vằn vẹo. “Hiện tại tất cả mọi người đều biết tôi cùng Hạ Lâm Đế kết thân, kết quả lại nhảy ra một bạn gái cũ, tôi làm sao mà chịu nổi? Hôm nay không cùng cô nói rõ ràng, tôi sẽ không về!”

“Lần trước tôi đã nói rồi người Lâm tiểu thư nên tìm là Hạ Lâm Đế, không phải tôi.”

“Cô còn nhớ rõ lần trước à? Không biết ai đã nói không có ý muốn cạnh tranh, sẽ đem Hạ Lâm Đế nhường cho tôi, nhưng bây giờ còn dây dưa không rõ với anh ấy, đây là chuyện gì?”

“Điều đó, tôi rất xin lỗi.” Đào Khuynh cúi đầu. Lúc ấy cô cũng không hy vọng xa vời có thể cùng anh hợp lại, mới có thể nói ra câu nói kia.

“Xin lỗi là xong sao! Cô đã hào phóng nói nhường anh ấy cho tôi rồi, hôm nay cư nhiên đổi ý, là cố tình trêu chọc tôi sao?” Lâm Đình Tính cất cao giọng nói.

“Lúc ấy có quá nhiều chuyện làm tôi không thể không đối với Lâm Đế buông tay, sau đó chúng tôi đã nói chuyện thẳng thắn với nhau rồi, tôi rất cảm kích anh nguyện ý tiếp nhận tôi, cho nên mới cùng anh hợp lại.” Đào Khuynh muốn giải thích, nhưng thấy bộ dạng tức giận của Lâm Đình Tính, đành thở dài.

“Tôi không muốn nghe cô giải thích, tôi muốn cô và anh ấy chia tay!”

“Thật xin lỗi, tôi không thể làm được.” Bọn họ thật vất vả mới hợp lại, cô làm sao có thể dễ dàng buông tha đoạn tình cảm này?

“Trước không phải cô đã nói rồi sao? Căn bản là không biết giữ lời!” Người này nói không giữ lời, Lâm Đình Tính giận dữ dậm chân.

“Phải, tôi thừa nhận là tôi vụng về, Lâm tiểu thư cảm thấy bị thương tổn, tôi rất xin lỗi.” Đào Khuynh hít sâu một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực đối mặt với cô ta.

“Chỉ là, người Lâm Đế yêu là tôi, tôi cũng thương anh ấy, tuyệt đối không thể xa rời anh ấy.”

“Yêu? Cũng không đi soi gương đi, loại người như cô cũng muốn bước vào Hạ gia sao? Buồn cười.” Cô gái này điểm nào hơn cô? Cứ nhiên không biết xấu hổ như vậy dám cùng cô lớn tiếng! Lâm Đình Tính tay chống nạnh, không khách khí chút nào chê cười.

“Tôi là loại người nào còn chưa tới lượt Lâm tiểu thư đến nhắc nhở, nói chuyện xin chú ý một chút.” Đào Khuynh tái mặt, nắm chặt nắm tay, nhịn cơn giận xuống.

“Tôi không rõ chuyện kết thân của hai người, Lâm Đế đã nói chưa từng đồng ý chuyện này, nếu chỉ là người lớn hai bên nói chuyện làm quà, cần bản không coi là ước định.”

Không có người trong cuộc đồng ý, chuyện kết thân này không thể nào thành, cô tin tưởng Hạ Lâm Đế yêu cô, tuyệt đối sẽ không bởi vì tình địch uy hiếp mà lùi bước.

Lâm Đình Tính trợn mắt, cao giọng.

“Cô là cái quái gì, tôi mà lại không có tư cách tìm cô sao?” Từ nhỏ đến lớn cô đều là bảo bối được mọi người nâng niu trên tay, chưa từng có ai dám đối xử hung dữ với cô, cô gái này lại dám khiêu khích một lần nữa! Buồn cười!

“Nếu Lâm tiểu thư là vị hôn thê của anh ấy, người nên chột dạ là tôi mới phải, coi như không cần Lâm tiểu thư ra mặt, tôi cũng sẽ tự động rút lui.” Đào Khuynh vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói cũng nghiêm túc.

“Được, ừ thì tôi không đủ tư cách. Còn chưa kịp làm anh ấy yêu tôi, liền nghe được chuyện bạn gái cũ của anh ấy, đối mặt tình địch, tôi đương nhiên nóng lòng.”

Lâm Đình Tính tức giận trợn trừng mắt nhìn cô bộ dáng tỉnh táo, cảm thấy không cam lòng. “Chuyện sẽ không như cô mong muốn, bố tôi và bố anh ấy đối với hôn sự của hai chúng tôi đều rất vui vẻ tán thành, vô cùng tích cực tác hợp, vậy còn cô? Nghe nói người Hạ gia đều không tiếp nhận cô.”

Cô ngược lại rất muốn biết không có sự đồng ý của người nhà, hôn nhân còn có thể hạnh phúc!

“Người chung sống cùng với tôi là Hạ Lâm Đế, chỉ cần anh ấy yêu tôi là đủ rồi.” Điểm này thật ra là nỗi buồn lớn nhất của Đào Khuynh, nhưng cô không biểu hiện ra trước mặt anh.

“Mở miệng ngậm miệng đều là yêu! Cô đang cười nhạo tôi không được Hạ Lâm Đế yêu sao? Đáng ghét, nữ nhân hạ tiện!” Lâm Đình Tính trong phút chốc mất trí, đột nhiên giơ tay đánh về hướng cô.

Pằng! Cái tát vang dội vang lên trong phòng khách.

Đào Khuynh má trái cảm thấy đau nhói.

“Cô . . .” động tác của Lâm Đình Tính quá đột ngột, Đào Khuynh không kịp nữa né tránh, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn đón lấy một chưởng này. Bởi vì tiếng vang quá dọa người, ngay cả Lâm Đình Tính cũng sửng sốt, cô còn chưa mở lời liền nghe một tiếng thét truyền đến.

“Trời ạ! Làm cái gì vậy?” Hai người đồng thời quay đầu, nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi đang kinh ngạc đứng ở cửa trước.

“Ngũ Yến.” Đào Khuynh che gò má, thấp giọng gọi một tiếng.

Hà Ngũ Yến thật sự không thể tin được hình ảnh trước mắt, lập tức chạy tới, ngăn ở trước mặt Đào Khuynh.

“Này, làm sao cô dám động thủ đánh người?” Hà Ngũ Yến tay chống nạnh, tức giận chất vấn Lâm Đình Tính.

Lâm Đình Tính không thềm để ý tới, giờ nắm tay về phía Đào Khuynh.

“Đào Khuynh, cô nghe rõ cho tôi! Nếu Hạ Lâm Đế thật sự lựa chọn cô, ba tôi sẽ không bỏ qua cho anh ấy, nói với anh ấy chuẩn bị tâm tư làm kẻ địch của công ty Hiện Vãn đi!” Cô lạnh lùng ném xuống những lời này rồi quay đầu rời đi.

Nghe vậy, Đào Khuynh cả người cứng đờ, nói không ra lời.

“Thật là một kẻ điên.” Hà Ngũ Yến nhìn chằm chằm bóng lưng đối phương đang rời đi, mắng một tiếng, rồi quay lại phía bạn tốt đang trầm mặc. “Cô ta chẳng lẽ chính là đối tượng kết thân trong truyền thuyết?”

Đào Khuynh cười khỏ, để tay xuống. “Đúng vậy a.”

“Thật quá ngang ngược! Cho dù tức giận thế nào cũng không nên động thủ đánh người chứ. Bạn cũng ngu à, sao lại không nhúc nhích mặc cho người đánh?” Hà Ngữ Yến nhìn thấy má trái cô sưng đỏ, càng thêm tức giận.

“Cô ta đánh quá đột ngột, mình không kịp phản ứng.” Đào Khuynh nhún vai một cái, muốn trấn an bạn tốt, giọng nói cố làm ra vẻ nhẹ nhàng.

“Lúc này còn cười được? Thật là phục bạn.” Hà Ngữ Yến hiểu dụng ý của cô, mặt bắt đắc dĩ. “Cô ta tính khí không tốt, thật sẽ trả thù đấy.”

Thật là một cái đáng sợ thiên kim tiểu thư, cư nhiên động thủ đánh người, xem ra tính khí kiêu căng lại tùy hứng. . . . Đào Khuynh thật đúng là xui xẻo, trêu chọc phải cái loại người đó!

Đào Khuynh nghĩ đến lời đe dọa của Lâm Đình Tính, tâm tình càng thêm buồn bực.

“Mình lại mang cho phiền toái đến cho Lâm Đế rồi, lúc này chẳng thể giúp được gì cho anh ấy, thật vô dụng.” Cô thở dài, càng nghĩ càng khổ sở.

“Kết thân là chuyện do người Hạ gia làm, không phải lỗi của bạn, vốn là nên để Hạ Lâm Đế giải quyết.” Hà Ngữ Yến vội vàng an ủi cô. “Ai! Hai người không dễ dàng mới hợp lại, tại sao lại có nhiều phiền toái như vậy chứ?”

Khi cô biết bọn họ cuối cùng cũng hợp lại, tự đáy lòng cảm thấy vui vẻ, hôm nay không thể chờ đợi muốn nghe một chút quá trình bọn họ hợp lại như thế nào, không ngờ vừa mới đến liền bắt gặp cảnh tình địch tìm tới cửa. Ai, xem ra trước mặt bọn họ còn có nhiều cửa ải khó khăn a!

“Thật xin lỗi, mời bạn tới ăn cơm, lại làm để bạn gặp cảnh tượng này.” Đào Khuynh rất xin lỗi vì ngoài ý muốn làm hỏng tâm tình của bạn tốt.

Hà Ngữ Yến nhăn mày lại, tức giận nói: “Ngu ngốc! Nói mấy lời khách khí đó làm cái gì? Mình mới không thêm để ý chuyện đó, là mình lo lắng cho bạn thôi.”

“Mình biết rõ.” Đào Khuynh mặt như đưa đám, khẽ ngâm nói.

Hà Ngữ Yến nhìn chằm chằm gò má sưng đỏ của cô, vội vàng lôi kéo cô đi về phía phòng tắm.

“Mặt của của bạn phải trườm đá ngay mới được. Nếu Hạ Lâm Đế biết cô ta đánh bạn, chuyện sẽ càng ầm ĩ hơn.” Cô ta cũng không chịu tìm hiểu cá tính Hạ Lâm Đế một chút, tổn thương Đào Khuynh chính là hạ chiến thư với anh a!

“Nói cũng phải, thật may là hôm nay có bạn ở đây.” Đào Khuynh gật đầu, thở ra một hơi.

Hà Ngữ Yến dừng bước, mặt kinh ngạc. “Nghe bạn nói như vậy là không định nói với Hạ Lâm Đế chuyện cô ta tới tìm bạn sao?”

“Mình Còn không biết nên làm cái gì.” Đào Khuynh suy nghĩ rối loạn, không có cách nào quyết định ngay được.

“Đương nhiên là nói với anh ấy nhanh giải quyết vấn đề kết thân a!” Thật là đồ ngốc. Hà Ngữ Yến lắc đầu, đôi tay vỗ vỗ bả vai của cô, nghiêm túc nói: “Chuyện đánh người thì thôi, nhưng kết thân chính là chuyện lớn, huống hồ cô ta còn mang quan hệ giữa hai công ty ra uy hiếp bạn. Nhất định phải nói ngay cho Hạ Lâm Đế biết, đừng có một mình chịu đựng, hiểu không?”

Đào Khuynh hiểu cô lo lắng, chậm rãi mở miệng: “Mình biết rồi, cảm ơn bạn, Ngữ Yến.” Chuyện này không phải cô một mình chịu đựng là có thể giải quyết, cô vẫn nên nói với anh thì hơn.

“Không chuyên tâm vẽ thiết kế của em đi, sao cứ liếc trộm anh vậy, có lời muốn nói sao?” Hạ Lâm Đế đang xem xét tài liệu trong tay, nhưng thỉnh thoảng lại phát hiện ánh mắt thiết tha của cô, thật sự không thể không để ý.

“Nhìn bạn trai của mình không được sao?” Bị bắt quả tang! Đào Khuynh dừng bút vẽ, đường đường chính chính nói.

Hôm nay Đào Khuynh tới nhà Hạ Lâm Đế qua đêm, nơi này là khu chung cư cao cấp, chỉ riêng phòng khách so với chỗ ở của cô còn muốn lớn hơn. Chỉ có hai người bọn họ trong phòng khách rộng như vậy, nếu không nói chuyện với nhau, cảm giác có chút trống vắng.

“Muốn nhìn thì cứ quang minh chính đại mà nhìn.” Hạ Lâm Đế đem tài liệu ném lên cái bàn bên cạnh, kéo cô ôm vào trong lòng.

“Ai, chớ áp sát như thế . . .” Đào Khuynh nhìn thấy khuôn mặt anh sát lại gần, thẹn thùng mở to mắt.

Anh dùng tay giữ lấy cằm cô, ép buộc cô nhìn anh.

“Em xem anh là ai chứ, chẳng nhẽ không nhìn ra em có tâm sự? Đang phiên nào chuyện gì, mau nói cho anh biết.” Anh đối với vẻ thấp thỏm của cô rất để ý, không thể không hỏi rõ ràng.

Quả nhiên bất kỳ chuyện gì cô cũng không thể giấu được anh! Đào Khuynh thở dài, đảo tròn mắt, do dự một chút rồi mới mở miệng: “Cũng không tính là tâm sự. . . . Em là muốn hỏi, Lâm Đình Tính tiểu thư còn liên lạc với anh không?” Cô không có quên lời nhắc nhở của bạn tốt, đích xác là nên đối mặt với vấn đề này.

“Có, trong công việc vẫn gặp, đương nhiên vẫn liên lạc. Là em ghen sao?” Hạ Lâm Đế héch mảy lên, làm ra bộ mặt bình tĩnh hiểu ra.

Đào Khuynh đỏ mặt, không phủ nhận trong lòng có ghen tức, nhưng chuyện cô để ý nhất không phải điểm này. “Là em tò mò quan hệ của hai người.”

“Lần trước không phải anh giải thích với em rồi sao? Chỉ là quan hệ trong công việc.” Anh đối với Lâm Đình Tính một chút cảm giác cũng không có, anh có thể thẳng thắn, vô tư mà nói như vậy.

“Nếu chỉ có quan hệ trong công việc, cô ấy sao lại tìm tới công ty em? Cô ấy đề cập tới chuyện hai nhà kết thân.” Đào Khuynh nhăn mày, nhớ tới uy hiếp của Lâm Đình Tính, giọng nói có chút không vui.

Nghe vậy, Hạ Lâm Đế mới nhớ tới tình hình hôm đó ở công ty áo cưới.

“Anh thiếu chút nữa đã quên chuyện này. Cô ấy đi tìm em, là muốn nói cho em biết chuyện đó sao?” Lúc ấy Anh chỉ quan tâm phản ứng của Đào Khuynh, căn bản không để mắt đến Lâm Đình Tính.

“Cô ấy thích anh, còn nói cha anh và cha cô ấy cũng muốn thấy hai người ở chung một chỗ, cho nên chuyện kết thân là chắc chắn rồi.”

“Đích xác là có chuyện này, nhưng anh chưa từng đồng ý.” Hạ Lâm Đế cầm tay của cô, nhỏ giọng hỏi: “Em tin tưởng anh chứ?”

Đào Khuynh ánh mắt phức tạp, giọng nói bất đắc dĩ, “Không tin anh thì còn có thể tin ai? Nhưng là, anh đối với Lâm tiểu thư không có tình cảm, vì sao không rõ nói cho cô ấy biết?”

“Anh sớm đã nói cùng cô ấy rồi, anh cho là cô ấy đã hiểu, không ngờ cô vẫn còn tìm em.”

“Thật?”

Đào Khuynh nhún mày. Phản ứng kích động của Lâm Đình Tính làm cô khó có thể quên được. “Nếu anh đã cùng cô ấy nói rõ, cha cô ấy cũng không thể nói đến chuyện kết thân nữa a!”

“Trước mắt bên anh cùng công ty Hiện Vốn đang hợp tác, có mấy dự án đang thực hiện. Anh gặp Lâm tổng phần lớn đều nói chuyện công việc, chỉ có một lần nghe ông ấy nhắc tới chuyện kết thân, lúc ấy anh cũng đã cự tuyệt rồi.”

Hạ Lâm Đế luôn luôn có thái độ rõ ràng, tuyệt đối không lập lờ nước đôi.

“Vậy tại sao.” Đào Khuynh tâm tình hết sức nặng nề, nụ cười cũng mang vẻ suy sụp. “Lâm tiểu thư vô cùng thích anh phải không?”

Có lẽ Lâm Đình Tính quá kiên quyết, cha cô không cách nào mặc kệ vì vậy mới kiên trì chuyện kết thân.

“Khuynh, anh sẽ tìm Lâm tổng nói rõ chuyện này, em không cần phải lo lắng như vậy.” Anh không muốn thấy cô lo lắng.

“Em biết là anh sẽ giải quyết, nhưng là sợ mang phiền nhiễu cho anh. Thật ra Lâm Đình Tính từng đến nhà tìm em, nói sẽ không chấp nhận chúng ta ở chung một chỗ, còn nói sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Đào Khuynh khó nén lo lắng, bả vai khẽ run, “Em sợ. . . . Cô ấy sẽ dùng chuyện làm ăn để uy hiếp anh. Nếu bởi vì em mà công việc của anh không thuận lợi, em sẽ rất tự trách.”

Vì ở cùng một chỗ với cô, anh phải chịu quá nhiều áp lực, mà cô chỉ có thể trợ mắt nhìn anh chịu khổ, không biết làm thế nào!

Đào Khuynh rất rõ ràng Lâm Đình Tính muốn lung lạc ý chí của cô, cô không nên bị ảnh hưởng, nhưng chuyện dính dáng đến Hạ Lâm Đế, cô làm sao có thể không động tâm?

“Tại sao không sớm một chút nói cho anh biết chuyện này? Lại một thân một mình phiền não?” Hạ Lâm Đế nhíu đôi mày rậm, bàn tay vuốt ve khuôn mặt của cô, trầm giọng hỏi.

Đào Khuynh giữ tay anh trên má, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đó là chuyện xảy ra mấy ngày trước, em chỉ là đang suy nghĩ nói với anh như thế nào, cũng phải là một mình phiền não. Huống chi, chuyện này em cũng không thể giải quyết được. . .” Cô cười khổ.

“Đều tại anh làm em lo lắng, thật xin lỗi.”

“Đừng nói thật xin lỗi.” Anh xin lỗi sẽ chỉ làm cô càng khó chịu. Đào Khuynh nhìn vào mắt anh, “Lâm Đế, bây giờ nên làm gì? Em lo Lâm tổng sẽ làm chuyện bất lợi với anh.”

Để nhìn được nụ cười của cô, anh đã cẩn thận như vậy, thế mà những người khác lại dám làm cô đau lòng! Đáy mắt Hạ Lâm Đế xẹt qua một tia lạnh lùng, ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng cô.

“Em không cần lo lắng, Lâm tổng không dám khinh suất, vọng động với anh đâu.”

“Thật?”

“Cùng Lâm tổng trở mặt đích xác có chút phiền toái, chỉ là người bị tổn thất tuyệt đối không phải là anh.” Hạ Lâm Đế nâng khóe môi lên, “Ban đầu là ông ấy chủ động đưa ra yêu cầu hợp tác, hôm nay thực sẽ vì con gái mà hủy bỏ hợp tác sao?”

Người thông minh sẽ biết nên làm như thế nào, nhưng nếu Lâm tổng đầu óc nhất thời hồ đồ, muốn đối địch với anh, anh sẽ vui vẻ theo cùng!

Nghe vậy, Đào Khuynh vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng cười như không cười của anh. “Anh không lo lắng chút nào à?”

“Oa, để em biết rồi sao?” Anh giả bộ kinh ngạc.

Thì ra là anh đã sớm có biện pháp!

“Ghét! Người ta cho là sẽ làm liên lụy anh, rất lo lắng đấy!” Cô chu môi, đâm đâm vào ngực anh.

“Chuyện không hề nghiêm trọng như trong tưởng tượng của em đâu, cho nên về sau có vấn đề gì đều phải nói cho anh biết, hiểu không?” Hạ Lâm Đế dặn dò, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Đào Khuynh gạt đầu một cái, gánh nặng trong lòng giảm bớt rất nhiều. “Ừ. Biết vậy em yên tâm rồi.”

“Đào Khuynh ngu ngốc.” Hạ Lâm Đế lấy ngón tay điểm vào chóp mũi cô: “Anh muốn sớm một chút giải quyết vấn đề này để cho em an tâm, chỉ không ngờ chị anh lại giúp Lâm Đình Tính. So với Lâm tổng, chị ấy mới là nhân vật phiền toái.”

Chị anh hơn anh tám tuổi, mặc dù thương yêu em trai duy nhất là anh, nhưng tác phong làm việc cực kỳ cường thế, luôn muốn giữ lập trường của mình, có lúc cũng làm anh cảm thấy khó xử.

Anh đối phó người ngoài không cần chần chờ, nhưng đối với chị anh không thể như vậy, phải suy nghĩ kỹ càng mới có thể hành động.

“Chị Lâm Ngọc hình như rất ưa thích cô ấy.” Nhắc tới Hạ Lâm Ngọc, Đào Khuynh vẫn không nhịn được sợ hãi, rũ rứt.

“Lâm Đình Tính tích cực như vậy, nhất định là chị anh sẽ ủng hộ. Tin tức kết thân đó cũng là do chị ấy truyền ra, thật không hiểu nổi chị ấy đang suy nghĩ gì nữa.”

Đào Khuynh mím môi, lấy dũng khí mở miệng: “Chị Lâm Ngọc có nói chuyện này với anh sao?”

“Ừ, chị ấy nói Lâm Đình Tính rất khá, là vì tốt cho anh nên mới giúp một tay . . . Hừ, thật là ăn no rồi việc.” Bởi vì chị anh nhúng tay, chuyện mới trở nên phức tạp hơn.

Đào Khuynh chán nản, không khỏi nắm tay lại, “Vậy anh có nói chuyện chúng ta hợp lại với chị ấy không?”

“Dĩ nhiên.” Mặc dù chị anh mỗi lần cùng anh liên lạc đều sẽ nhắc tới Đào Khuynh, muốn dò xét suy nghĩ của anh, nhưng thái độ anh thủy chung kiên định, chưa bao giờ dao động.

Chị ấy biết! Đào Khuynh đột nhiên sự khó thở, bờ môi run rẩy. “Vậy, vậy sao? Chị Lâm Ngọc nói gì?”

Hạ Lâm Đế trầm mặc một hồi, đôi mắt đen nheo lại.

“Phản ứng của chị ấy rất kỳ quái.” Khi đó anh đắm chìm trong niềm vui cùng cô hợp lại, cũng không hề để ý cách nói chuyện của chị, hôm nay nhớ tới, cảm thấy đúng là có cái gì không đúng.

“Chị ấy không tin?” Đào Khuynh nhịp tim nhanh vài nhịp, khẩn trương nuốt nước bọt.

“Ừ . . . Chị anh thích em như vậy, ban đầu nghe nói chúng ta chia tay cũng rất kinh ngạc. Hiện tại biết chúng ta hợp lại, phải rất cao hứng mới đúng chứ, phản ứng của chị ấy quả là ngoài dự liệu của anh.” Tại sao Đào Khuynh vừa mở miệng đã nói chị anh không tin? Hạ Lâm Đế càng nghĩ càng thấy khả nghi.

Đào Khuynh nghe thấy hồ nghi trong giọng nói của anh, vội vàng mở miệng: “Chị anh luôn luôn thương anh, lúc đó em vô duyên vô cớ nói chia tay, làm anh khổ sở, chị nhất định không tha thứ cho em nên mới tức giận.”

“Xem ra em còn hiểu chị anh hơn anh đấy.” Anh nhìn vẻ mặt kinh hoảng của cô, hếch mày lên.

“Không có, sao có chuyện đó được.” Đào Khuynh mở to mắt, hít sâu một cái trấn định suy nghĩ rối loạn.

Đến nay cô vẫn không quên những lời Hạ Lâm Đế nói lúc đó.

Nhưng nếu để Hạ Lâm Đế biết là chị anh yêu cầu cô chia tay, với cá tính cường thế của hai chị em họ, chắc chắn sẽ gây nên phong ba!

Đào Khuynh cũng biết, Hạ Lâm Đế sớm muộn sẽ tìm tới cô, giờ phút này tâm tình của cô đã đủ rối loạn, thật sự không muốn ưu phiền thêm nữa, trước hết cứ để cho cô trốn tránh đi!

Hạ Lâm Đế một tay nâng cằm Đào Khuynh lên, một tay kia ôm hông của cô. “Sắc mặt của em thật khó coi, biết chị anh muốn giúp Lâm Đình Tính, cho nên em lo lắng à?”

“Ừ, em sợ hai người vì em mà tranh chấp . . .” Đào Khuynh cứng đờ đáp lời.

“Em nói nhưng lời này làm anh rất lo lắng, giống như em lại muốn chạy trốn vậy.” Cánh tay anh trên eo cô siết lại, giọng Hạ Lâm Đế khàn khàn đầy bất đắc dĩ cùng lo lắng. “Đừng như vậy, anh tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai tổn thương em, cho nên không cần có ý định trốn chạy.”

Lời của anh khiến Đào Khuynh cảm động không thôi, lập tức thu hồi lo lắng, cười nhìn anh. “Em chỉ là lo lắng mà thôi, lần này sẽ không chạy trốn nữa.”

“Thật?”

“Em bảo đảm.” Cô tuyệt sẽ không vứt bỏ anh một mình nữa.

“Nghe được câu này, anh mới an tâm.” Hạ Lâm Đế đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của cô, trong con người chớp động ánh sáng cùng lửa nóng, bàn tay khẽ vuốt tóc cô.

“Em buồn ngủ, muốn ngủ rồi.” Đào Khuynh cảm thấy giống như bỏ được cục đá đè ở trong ngực xuống, cảm thấy mệt mỏi rồi muốn sớm nghỉ ngơi.

“Sớm như vậy đã ngủ?”

“Anh còn có chuyện muốn nói sao?” Cô sửng sốt.

“Không có chuyện muốn nói, có chuyện phải làm.”

“Cái gì.” Đào Khuynh nhìn thấy ánh mắt mập mờ, hiểu ý tứ của anh, nhanh chóng đỏ bừng cả hai gò má.

“Anh. . . Anh không biết mệt à?”

“Mệt mỗi, nhưng còn đủ thể lực để “vận động”.” Hạ Lâm Đế lộ ra nụ cười mê người, không chờ cô đáp lại, lập tức hôn lên môi của cô.

“Ừm. Đợi đã nào...!” Đào Khuynh vội vàng đẩy anh ra. “Anh từng nói sẽ tôn trọng ý kiến của em mà?”

“Đúng vậy a, nhưng đáng tiếc là động tác của em quá chậm, anh không thể làm gì khác hơn là thay em quyết định.” Anh ngang ngược làm cô buồn cười, nhưng vẫn không có ý định dung túng anh.

“Không cho anh náo loạn, ngày mai còn phải đi làm, em muốn ngủ!” Thấy anh muốn nhào tới, Đào Khuynh vội vàng né tránh, đứng dậy rời ghế sa lon, thật nhanh trốn vào phòng ngủ.

Vốn là Hạ Lâm Đế cũng chỉ là nghĩ trêu chọc cô, bị cự tuyệt cũng không cảm thấy mất mát.

“Nhóc con này chân ngắn chạy trốn thực vui vẻ.” Anh giẫm cọt đi tới, đang muốn hoàn thành nốt công việc đang dở thì chợt liếc thấy bản thiết kế của cô trên bàn.

Áo cưới a. Anh nheo lại đôi mắt đen, có vẻ như suy nghĩ điều gì.

9. Chương 9

“Lâm Đế, em tới rồi.” Đào Khuynh mở cửa đi vào, nhưng trong phòng tối đen như mực. “Kỳ quái, tại sao lại tối tăm thế này?”

Lúc chiều cô nhận được tin nhắn của Hạ Lâm Đế nói muốn cùng cô gặp mặt, cảm giác anh rất nóng lòng, làm cô tâm thần thấp thỏm, thế là vừa tan tầm liền lập tức chạy tới nhà anh.

Sau khi Lâm Đình Tính buông lời uy hiếp cô không bao lâu, công ty Hiện Vấn liền truyền ra tin tức muốn rút lui khỏi hợp tác, Hạ Lâm Đế sợ cô lo lắng, cũng không nói thêm gì. Vì vậy cô không rõ tình hình thực tế, nhưng thời gian này anh quả thật bận rộn nhiều việc, số lần hai người gặp nhau cũng giảm bớt rất nhiều. Hôm nay anh vội vã muốn gặp cô, không biết là vì cái gì.

Nhớ lúc trước Lâm Đế từng nói, Lâm tổng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chẳng lẽ có biến chuyển gì sao? Sẽ không phải là chuyện kết thân không có biện pháp giải quyết chứ? Đào Khuynh trong đầu đầy nghi hoặc, nhăn mặt nhíu mày.

“Lâm Đế, anh đang ở đâu?” Cô càng ngày càng nóng lòng, đưa tay bật đèn, trong nhà lập tức sáng lên. “Không phải có chuyện muốn nói với em sao?”

Khi Đào Khuynh đi tới phòng khách, một cái áo cưới xinh đẹp đập vào mắt, làm cho cô ngạc nhiên không nói nên lời.

Mặc ở trên người ma-nơ-canh là áo cưới lấy màu trắng làm chủ đạo, cộng thêm rất nhiều trang trí có màu sắc rực rỡ, tươi sáng, thiết kế gọn gàng, chất liệu nhẹ tạo cảm giác phiêu dật.

“Áo cưới này làm sao ở đây. . . Vốn là thiết kế của mình. . .” Đây không chỉ là một thiết kế của cô, còn là mẫu áo cưới trong mơ của cô! Đào Khuynh lập tức chạy tới, đưa tay chạm vào chiếc áo cưới trước mặt, mặt đầy kinh ngạc.

“Là thật đó, không phải nằm mơ đâu . . .” Lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên, “Em có thích không?”

Đào Khuynh xoay người, nhìn thấy Hạ Lâm Đế xuất hiện trước mặt, nghi hoặc hỏi “Lâm Đế . . . Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Đó là giành cho em một ngạc nhiên.” Hạ Lâm Đế cười nhìn cô.

“Anh không phải có chuyện muốn nói sao?” Cô nhất thời không cách nào phản ứng kịp, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đó chẳng qua là lý do để em tới đây thôi, mục đích của anh là muốn cho em xem cái áo cưới này.” Anh đặt tay lên vai cô, không thể chờ đợi muốn biết đáp án của cô. “Đừng chỉ trợn to hai mắt, nói cho anh biết, em có thích không?”

Mới vừa rồi anh chỗ tới quan sát cô, khi cô nhìn thấy áo cưới thì trên mặt tràn đầy vui mừng, nhưng trong mắt còn có lo lắng, anh không hiểu cho nên thật tò mò muốn biết cảm nhận chân chính của cô.

“Em quá kinh ngạc, không biết rõ có cảm giác gì nữa . . .” Đột nhiên nhìn thấy áo cưới trong mơ, Đào Khuynh vẫn không thể tin là sự thật, trong đầu hết sức hỗn loạn.

“Đó là vô cùng thích phải không?” Hạ Lâm Đế cố ý hỏi.

Đào Khuynh không chút do dự gật đầu, ngưng mắt nhìn chiếc áo cưới xinh đẹp, ngữ điệu có chút kích động, “Đây là áo cưới mà em luôn mơ ước, có thể chính mắt thấy được nó, dĩ nhiên thích a!”

Khi nhìn thấy chiếc áo cưới trong mơ, có một loại cảm động tràn đầy trái tim cô, cô cơ hồ nói không ra lời.

“Nhìn bản thiết kế, không thể cảm giác được hết vẻ xinh đẹp của nó . . . A, người yêu của anh thật có tài hoa, lại có thể thiết kế ra áo cưới đẹp như vậy.” Hạ Lâm Đế ánh mắt bám dính vào cô, cất lời ca ngợi.

Đào Khuynh không quên ban đầu cô đem thiết kế đồ cho anh xem, anh đã kinh ngạc cỡ nào, thật rất đả kích cô, hôm nay nghe được anh ca ngợi, cô hài lòng không dứt.

“Bây giờ mới biết sao? Là áo cưới cho em mặc, đương nhiên phải là áo cưới đẹp nhất rồi.” Cô nở nụ cười động lòng người, đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề. “Đợi chút, anh tại sao lại cho em kinh hỉ này?”

“Thời gian trước nhìn thấy bản thiết kế của em, nghĩ đến em từng nói qua đó là áo cưới mà em muốn mặc, anh thật muốn nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của em, cho nên quyết định cho em một ngạc nhiên.”

Hạ Lâm Đế nói liên tục, “Em không có phát hiện thời gian này bà chủ của em có nét mặt rất cổ quái sao? Anh chính là đặc biệt nhờ bà ấy giúp một tay giữ bí mật.”

Nhớ lúc anh lên đem bản thiết kế giao cho Từ Chi Uyển thì Từ Chi Uyển còn không ngừng nhạo báng anh, một bộ muốn chiêu cáo thiên hạ, anh chỉ sợ lộ bí mật, cả ngày lo lắng đề phòng.

“Ra là như vậy, quả thật có chuyện này, gần đây bà chủ vừa nhìn thấy em liền cười rất mập mờ, em hỏi cô cười cái gì, còn nói không có việc gì, thì ra là đang bận may áo cưới này.”

Đào Khuynh nhìn chăm chăm áo cưới, trong lòng càng ngày càng mềm nhũn, hốc mắt không khỏi ửng hồng. “Là thật sao? Thật là đẹp, thật là đẹp . . . Ô ô ô . . .”

Hạ Lâm Đế sững sờ, vội vàng đưa tay nâng mặt của cô, “Thế nào lại khóc?”

“Bởi vì, bởi vì anh gấp như vậy muốn gặp em, em còn tưởng rằng là chuyện kết thân không có biện pháp giải quyết, thật lo lắng . . . Lại bất ngờ thấy áo cưới đẹp như vậy, quá cảm động, mới . . .”

Thời gian này thấy anh cả ngày bận rộn, cô chỉ có thể đứng một bên nóng lòng, tâm tình rất khó chịu a!

“Đứa ngốc, em thật là càng ngày càng thích khóc đấy.” Hạ Lâm Đế ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô. “Anh đã bảo em đừng có lo lắng chuyện đó, anh sẽ giải quyết ổn thỏa, yên tâm đi, được không?”

“Mặc dù em không rõ lắm tình trạng hiện thời, nhưng công ty Hiện Vãn không phải đã quyết định rút khỏi hợp tác rồi sao?” Đào Khuynh hít mũi, cuối cùng cũng không nén nổi tò mò.

“Đây chẳng qua là Lâm tổng truyền ra tin tức giả, dụng ý là muốn anh dao động, nhưng chiêu này đối với anh là vô dụng.” Hạ Lâm Đế thở dài. Anh không muốn làm cô lo lắng mới không nói, ngược lại lại làm cô lo lắng hơn.

“Anh đã ra tới hậu thư, nếu Lâm tổng kiên trì muốn rút khỏi hợp tác, anh sẽ chờ thu tiền phá vỡ hợp đồng.”

“Cho nên sẽ không có chuyện gì đúng không?” Cô không hiểu chuyện thương trường, chỉ quan tâm anh thôi.

“Vì giải quyết vấn đề này, quả thật anh tốn không ít tâm lực, nhưng sẽ không kéo quá lâu, tất cả đều sẽ được giải quyết, em đừng suy nghĩ lung tung, nghe lời anh là tốt rồi, hiểu không?”

“Ừ, biết.” Đào Khuynh dùng sức gật đầu.

“Ai, là anh muốn thấy em vui vẻ, sao cứ khóc mãi hả?”

“Thật xin lỗi.” Đào Khuynh quệt nước mắt trên mặt.

“Không được nói thật xin lỗi.” Anh nhăn mày, chợt chuyển sang giọng dụ dỗ: “Cười một cái cho anh xem.”

“Em vui vì thiết kế áo cưới của em được may thành thành phẩm, càng vui hơn vì đó là do anh làm cho em.” Lo lắng của cô sau khi nghe giải thích của anh đã biến mất tích, giờ phút này nội tâm cô tràn đầy kích động, tươi cười rạng rỡ. “Lâm Đế, cảm ơn anh, em thật thích.”

“Đi mặc thử xem, anh muốn thấy cô dâu xinh đẹp của anh.”

“Ừ.” Đào Khuynh nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh, vội vàng gỡ áo cưới xuống, chạy vào phòng ngủ mặc thử.

Một lát sau, cửa phòng ngủ mở ra.

Khi Đào Khuynh mặc áo cưới xuất hiện, Hạ Lâm Đế trong phút chốc không khỏi nín thở, trái tim đập cuồng loạn.

Mái tóc dài đen nhánh được tùy ý buộc lên, gương mặt thanh lệ mang theo nụ cười ngượng ngùng, bộ áo cưới rực rỡ bộc lộ vóc người thanh thoát, làm cho cô giống như tiên nữ giáng trần, thanh tân thoát tục.

Cô thật sự quá chói mắt mê người, Hạ Lâm Đế đỏ mặt, thẹn thùng nuốt nước miếng.

“Cái đó . . . Áo cưới có vừa người không?”

Đào Khuynh nhấc váy, chậm rãi đi tới trước mặt anh.

“Vừa lắm. Làm sao anh biết được số đo của em?” Cô tò mò.

Chuyện này thì Hạ Lâm Đế rất tự tin. “Mỗi ngày đều nhìn, mỗi ngày đều sờ, có thể không biết không?”

“Ghét.” Thấy bộ dạng không đứng đắn của anh, cô không khỏi nùng nịu.

“Là em hỏi anh chứ, nói thật còn bị mắng, anh thật sự đáng thương.”

“Đáng thương gì mà đáng thương, ai bảo anh toàn đùa bỡn em.” Đào Khuynh chu môi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào anh, nở nụ cười nói: “Anh còn không nói . . . Em mặc có đẹp không?”

“Đương nhiên là đẹp, đẹp đến mức làm anh không thở được.” Anh ngậy đại nhìn cô, nhịp tim không thể khống chế.

Khi mới đi ra thấy anh chỉ nhìn chăm chăm không mở miệng, cô tưởng không đẹp như anh mong đợi, còn cảm thấy kỳ cục, giờ phút này nghe anh khoa trương tán thưởng, không khỏi cười, đôi mắt cong cong.

“Anh chỉ dè miệng . . .” Đào Khuynh che mặt, thẹn thùng nói.

“Đều là nói thật đó.” Hạ Lâm Đế che giấu nụ cười, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc. “So với trong tưởng tượng của anh còn đẹp hơn.”

“Cảm ơn.” Cô nhìn đôi mắt đen chân thành tha thiết của anh, khóe môi khẽ cười.

Tiếp đó, anh chuẩn bị nói ra mục đích thực sự.

“Tiểu Khuynh, chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi chứ?”

“Có ý tứ gì?” Thấy anh quỳ một chân xuống, Đào Khuynh kinh ngạc.

“Em nguyện ý mặc áo cưới này, làm cô dâu xinh đẹp nhất của anh nhé?” Hạ Lâm Đế nắm tay của cô, từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn kim cương.

“Lâm Đế . . .” Nhìn chiếc nhẫn kim cương đang tỏa sáng trên tay anh, Đào Khuynh nháy mắt mấy cái, xác định không phải đang mơ.

“Anh đang cầu hôn em đó, suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.”

“Bất ngờ như vậy, đầu óc của em rất rối loạn . . .” Lòng của cô nhanh chóng cuồng loạn, trái tim giống như muốn nhảy ra khỏi ngực.

“Vậy cũng đừng chỉ nhìn anh, ý em thế nào, nói cho anh biết đáp án đi.” Hạ Lâm Đế mỉm cười, thâm tình khấn thiết nói.

Đào Khuynh đưa mắt nhìn gương mặt anh đang hơi có vẻ khẩn trương, không nhận được nắm chặt tay của anh.

“Nếu theo ý của em, đều không cần suy nghĩ gì cả.” Cô thương anh như vậy, làm sao có thể cự tuyệt? Nhưng mà, người của Hạ gia không tiếp nhận bọn họ ở chung là sự thật, lý trí nói cho cô biết, trước mắt bọn họ không thích hợp kết hôn.

“Vậy thì nói cho anh biết đáp án đi.”

“Lâm Đế, hiện tại. . . .” Anh ngắt lời cô, trầm giọng nói: “Không cần nghĩ đến những người khác, chỉ nghĩ tới anh thôi. Em có nguyện ý cùng anh kết hôn, cùng anh bên nhau cả đời không?”

Cảm động khiến đôi mắt đẹp của cô ngập nước.

“Đáp án chỉ có một.” Đời này, cô có anh như vậy đủ rồi.

“A, anh nghĩ, đó hẳn là một đáp án khiến anh rất hài lòng.” Hạ Lâm Đế vẽ mặt mừng rỡ, tràn đầy tự tin nói.

Đào Khuynh căn bản không có cách đấu với anh. “Anh đã sớm ăn hết em rồi.”

Anh không phủ nhận điều này, nâng lên khóe môi, mở miệng lần nữa hỏi: “Khuynh, em có nguyện ý nhận chiếc nhẫn cưới này không?”

“Em nguyện ý, đời này chỉ muốn làm cô dâu của anh mà thôi.” Đào Khuynh vừa khóc vừa cười, ngồi xuống, ôm chặt gáy anh.

Hạ Lâm Đế ôm lấy cô, thâm tình tỏ tình, “Anh yêu em.”

Không biết như thế nào, tình cảnh chuyển biến khiến người ta mặt đỏ tim đập?

Đào Khuynh bị Hạ Lâm Đế hôn đầu vàng mắt hoa, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị đẩy ngã trên ghế sofa.

“Đợi chút . . . Dừng lại . . .” Cô chống đỡ lồng ngực của anh, nhìn anh, không biết làm sao đành kêu lên.

“Em không yêu anh sao? Không muốn anh hôn em?” Hạ Lâm Đế hôn cánh môi đỏ tươi của cô, lấy giọng đáng thương hỏi.

Anh giả bộ đáng thương, bảo cô làm sao cự tuyệt? Đào Khuynh trừng mắt nhìn anh, ngược ngừng mở miệng: “Hôn có thể, nhưng anh đừng sờ loạn.”

“Sao lại bắt anh làm chuyện khó như vậy, Khuynh.” Bàn tay to của anh vuốt ve xương quai xanh của cô, từ từ hướng tới ngực, cách lần vuốt vuốt ve.

Đào Khuynh lắc đầu một cái, kéo cái tay không an phận của anh.

“Không thể, em còn đang mặc áo cưới đấy, đừng như vậy.” Cô cố gắng trấn định, lên tiếng ngăn lại.

“Khuyh của anh mặc áo cưới quá đẹp, làm anh không thể dừng được.” Hạ Lâm Đế làm sao có thể bỏ qua cho cô, nhanh chóng gạt áo cưới ra, một đôi đũa đà liền đập vào mắt, anh không khỏi than thở ra tiếng.

“Em không mặc áo lót?”

“Bên trong áo cưới chỉ nên đặt miếng lót, tạm thời không có nên em mới không mặc.” Đào Khuyh vội vàng đưa tay che kín ngực, nhìn thấy ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, thân thể khẽ run lên.

“Thật là tiện lợi.” Anh chỉ kịp nói một câu, một tay túm lấy hai tay của cô kéo lên phía trên đỉnh đầu, một tay kia vỗ về chơi đùa bộ ngực sữa của cô.

“Lâm Đế . . .” Cô không giãy thoát được anh, khi anh dùng ngón tay trêu chọc nụ hoa trước ngực cô, một hồi sáng khoái dâng lên trong cơ thể.

Anh đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, nhẹ giọng hỏi: “Thoải mái không?”

“Có.” Đào Khuyh then thừng gạt đầu.

“Vậy có còn muốn anh dừng tay nữa không?” Xem cô còn mạnh miệng được nữa không, Hạ Lâm Đế cười nói, hai ngón tay kẹp lại nụ hoa nhạy cảm, nghe tiếng rên rỉ quặn rũ của cô.

Đào Khuyh nhăn mày lại, lo lắng uốn éo người.

“Nhưng là, những áo cưới sẽ bị hư .” Cô không muốn làm hỏng áo cưới xinh đẹp.

Thì ra là lo lắng cái này. “Anh giúp em cởi ra.”

Hạ Lâm Đế hôn môi cô, động tác gọn gàng cởi bỏ áo cưới trên người cô.

Trong chớp lát, Đào Khuyh đã toàn thân trần truồng.

“Gấp gáp như vậy làm cho người ta xấu hổ.” Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, xoay người đưa lưng về phía anh.

“Đã nhiều lần như vậy rồi, vẫn còn xấu hổ sao?” Hạ Lâm Đế cúi đầu hôn lưng trần bóng loáng của cô, bàn tay giữ chặt hông cô, lật người cô lại.

“Vẫn rất then thừng a, đừng nhìn em như vậy.”

“Em thật đẹp, mỗi một tác da thịt đều làm anh nín thở, làm sao có thể không nhìn em.” Anh tỉ mỉ tuần tra thân thể mềm mại trắng như tuyết của cô, này hai vú đầy đặn, eo nhỏ nhắn mềm mại, đùi dài thon thả, tất cả đều làm anh mê luyến không dứt.

Đào Khuyh phát hiện ánh mắt nóng bỏng của anh, đang không biết phải làm sao thì bàn tay to của anh chợt kéo mở hai chân của cô ra.

“A! Lâm Đế, anh định làm gì?” Thấy anh vùi mặt vào giữa hai chân cô, cô hét lên một tiếng, đưa tay đẩy anh. “Không cần, em không quen.”

“Cũng không phải là lần đầu tiên, còn không quen?” Hạ Lâm Đế không để ý kháng nghị của cô, đưa mắt nhìn hoa huyết mềm mại, cảnh đẹp trước mắt làm huyết mạch anh sôi sục.

Đào Khuyh biết anh muốn làm gì, đỏ mặt then thừng.

“Không. Không được, anh đừng như vậy.” Thân thể của cô cũng đỏ lên, ngồi dậy lui về phía sau, khép hai chân lại.

Hạ Lâm Đế thật nhanh bắt được chân cô, lôi cô gần, nhẹ giọng dụ dỗ: “Khuyh, nghe lời, mở chân ra.”

“Lâm Đế, em . . .” Cô không ngăn cản được sức lực của anh, hai chân lần nữa bị anh kéo ra, chỗ tư mật hoàn toàn phơi bày trước mặt anh.

“Tại sao không cần? Em sẽ rất thoải mái.” Anh lại gần hoa huyết, phát hiện cô bắt đầu run rẩy.

“Đừng liếm nơi đó, cầu xin anh . . .” Đào Khuynh cầu khẩn, cảm nhận được anh lấy tay vạch ra cánh hoa, tiếp theo đầu lưỡi linh hoạt bừa bãi bú liếm hoa hạch nhảy cảm, khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng lan tràn toàn thân cô.

Nghe tiếng rên rỉ kiều mỵ của cô, đầu lưỡi của anh thăm dò hoa kính nhỏ hẹp, chậm rãi đi vào.

“Không cần . . .” Ma sát êm ái mang đến cảm giác tê dại tuyệt diệu, Đào Khuynh thở dốc dần dần nặng nề thêm, kim lòng không được đóng đưa eo mông.

Hạ Lâm Đế mút lấy mật dịch từ u cốc chảy ra, phát ra tiếng chắc chắc, ngón tay cũng không rảnh rỗi trêu chọc hoa hạch đã sớm cứng rắn.

“Muốn anh rời hả?” Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô nóng nảy bất an, khóe môi tà ác nâng lên.

“Lâm Đế . . .” Đào Khuynh mở cặp mắt mờ mịt, chủ động dùng chân ôm lấy hông của anh.

“Anh muốn nghe em nói. Muốn anh sao?”

Cô then thùng, cầu khẩn, “Em muốn anh, cho em . . .”

“Như em muốn.” Hạ Lâm Đế ở bên tai cô nói nhỏ, động eo một cái, kiên cường dâng trào lập tức tiến vào hoa huyết của cô.

Đào Khuynh rên rỉ một tiếng, còn chưa kịp cảm thụ phần phong phú ở trong cô, anh đã triển khai luật động.

“Lâm Đế . . .” Cô theo tiết tấu của anh đóng đưa mông eo, không nén được rên rỉ.

Anh cúi đầu hôn môi cô, vuốt ve cô đầy đặn trắng nõn, không hề dứt đoạn tăng tốc độ, cảm giác hoa huyết mềm mại nóng ẩm thật chặt ngậm lấy to lớn của anh, cùng với sự ma sát mang đến cảm giác mê mị, tê dại.

“Khuynh, em thật giỏi.” Cô thật chặt, thật ẩm nóng! Hạ Lâm Đế không nhận được hung hăng đoạt lấy cô, hưởng thụ tư vị mất hồn.

Đào Khuynh thở gấp không nghĩ, ôm chặt anh.

“Lâm Đế . . . Quá nhanh . . . Em không chịu nổi . . .” Khoái cảm quá mức mãnh liệt ào đến, làm cô mất hồn thét ra tiếng.

Hạ Lâm Đế vuốt ve mông cô đầy đặn mà co dãn, thật nhanh rút lui khỏi thân thể của cô, nâng cao chân trái cô, nghiêng người lại tiến vào.

Nóng bỏng kiên cường to lớn không ngừng ở hoa huyết mềm mại kéo ra đưa vào, vang lên âm thanh khiến người ta ngượng ngùng.

Tiếng thở gấp của nam nhân cùng với tiếng rên rỉ yêu kiều của nữ nhân quấn lấy nhau, thật lâu không ngừng nghỉ . . .

Đào Khuynh ngửa đầu nhìn tòa biệt thự hoa lệ trước mặt, tâm tình hết sức nặng nề.

Mới vừa rồi Hạ Lâm Ngọc gọi điện thoại cho cô, muốn lập tức cùng cô gặp mặt. Cô biết rõ Hạ Lâm Ngọc là vì chuyện của cô và Hạ Lâm Đế, không cách nào trốn tránh.

Cô xin nghỉ phép, không nói cho Hạ Lâm Đế biết, một mình đến biệt thự Hạ gia.

Trước kia cô từng tới nơi này mấy lần, khi gặp gỡ các trưởng bối Hạ gia luôn nơm nớp lo sợ, nếu không có Hạ Lâm Ngọc giúp đỡ, cô chỉ sợ ngay cả một câu cũng không dám nói.

Vậy mà, hôm nay người làm cô sợ hãi lại là Hạ Lâm Ngọc.

Hai năm qua người của Hạ gia đã sang Mĩ định cư, Hạ Lâm Đế có chỗ ở khác. Bởi vì Hạ Lâm Ngọc thỉnh thoảng nghỉ phép trở về, mới giữ căn biệt thự này, bình thường nơi này không có ai ở, chỉ có người định kỳ tới quét dọn.

Đào Khuynh hít sâu một cái, lên tinh thần rồi mới đi vào.

Hạ Lâm Ngọc vừa thấy cô, không khỏi quan sát cô hồi lâu.

“Chị cho là sẽ không gặp lại em nữa.” Giọng nói của cô tương đối phức tạp.

“Chị Lâm Ngọc . . .” Đào Khuynh rũ mắt, khẽ gọi cô một tiếng. Cô không có thay đổi nhiều, vẫn là Hạ Lâm Ngọc diễm lệ, phong thái tràn đầy tự tin.

“Ngồi xuống trước đã.”

Đào Khuynh đi vào phòng khách, ngồi trên ghế sa lon, thủy chung không dám nhìn thẳng cô.

“Biết chị gọi em tới có dụng ý gì không?” Hạ Lâm Ngọc không muốn lãng phí thời gian, nói thẳng vào trọng điểm. “Vốn là chị còn không tin, nhưng Đình Tính nói cho chị biết, cộng thêm Lâm Đế chính miệng thừa nhận . . . Chuyện này thật làm chị bất ngờ.”

Lúc trước qua điện thoại nghe em trai vui mừng nói cùng Đào Khuynh hợp lại, cô thật sự khó tin. Có lẽ lúc ấy phản ứng của cô vô cùng mất tự nhiên, khiến anh nghi ngờ, mấy lần trò chuyện sau đó em trai đều vô tình hay hữu ý nhắc tới Đào Khuynh.

Tóm lại, cô phải giải quyết Đào Khuynh trước khi em trai phát hiện ra chân tướng!

“Chuyện này ngay cả em cũng không ngờ.” Đào Khuynh nhỏ giọng nói.

“Rõ ràng là có thể tránh sao lại để xảy ra, đây rốt cuộc chuyện gì?” Hạ Lâm Ngọc nheo mắt, lạnh giọng hỏi.

“Chị Lâm Ngọc, em thật xin lỗi.” Đào Khuynh lòng tràn đầy áy náy.

Lửa giận của Hạ Lâm Ngọc không phải một câu thật xin lỗi là có thể trở lại bình thường. “Nói xin lỗi có ích lợi gì? Em biết rõ ý chị, nhưng vẫn quyết định làm trái lời hứa!”

“Em đã cố gắng, vì né tránh anh ấy còn trốn ra nước ngoài, nhưng em thật không có biện pháp buông tay anh ấy.” Đối mặt với chất vấn, Đào Khuynh kìm nén lo lắng, chậm rãi mở miệng.

“Em tại sao không ở lại nước ngoài đi? Chỉ cần em không xuất hiện, Lâm Đế sẽ chết tâm.” Hạ Lâm Ngọc cho là mặc dù em trai rất cố chấp, nhưng qua thời gian, tình cảm của hai người tự nhiên sẽ phai nhạt.

“Lúc ấy em không nói lời nào rời đi, cho là anh ấy sẽ tức giận sẽ không thềm để ý đến em nữa, nhưng là em đoán sai.”

“Nó kiên quyết như vậy, làm sao có thể ngăn ngừa mấy tháng liền buông tha? Em không nên trở về mới phải.”

“Dạ, đây là lỗi của em, nhưng chuyện này làm em hiểu rằng anh ấy đối với em là yêu thật lòng. Có thể ở cùng anh ấy là chuyện tốt đẹp nhất đời này của em, em không hối hận.” Đào Khuynh ngẩng đầu lên, quyết định dùng cảm đối mặt.

Hạ Lâm Ngọc vẻ mặt khó tin, cất cao ngữ điệu.

“Khi chị biết Lâm Đế cùng em hợp lại, thật sự cảm thấy khiếp sợ! Chị biết Đào Khuynh trẻ con, mềm yếu, nhưng nếu đã đồng ý với chị rồi, phải làm được mới đúng, tại sao nói không giữ lời?” Cô cũng không phải là tâm địa sắt đá, bức bách Đào Khuynh không phải là điều cô mong muốn, lại một lần nữa chia rẽ bọn họ, cô cũng không dễ chịu a!

“Chuyện tình cảm không phải là chuyện em có thể không chế được, thật xin lỗi . . .” Đào Khuynh hai mắt đầm lệ, thấy cô tức giận như vậy, nhất thời tâm hoảng ý loạn.

Sắc mặt Hạ Lâm Ngọc trầm xuống, dùng sức vỗ bàn.

“Không cần giả bộ đáng thương! Cô có phải đã đem chuyện vô sinh nói cho Lâm Đế biết rồi đúng không?” Hạ Lâm Ngọc chất vấn.

“Chị Lâm Ngọc, chị hãy nghe em nói . . . Lâm Đế truy hỏi em không thể nào giấu giếm được, nói chuyện này ra em rất khổ sở, nhưng cũng cảm thấy như trút được gánh nặng.”

Đào Khuynh nghĩ đến tình cảm của Hạ Lâm Đế, lấy hết dũng khí, “Vô luận em có thể hay không thể sinh con, Lâm Đế còn yêu em, em không thể phụ anh ấy!”

Bọn họ đã qua một phen giằng vò mới hiểu rõ lòng nhau, thật vất vả mới một lần nữa bên nhau, đây là duyên phận khó có được nên quý trọng chứ không nên dễ dàng buông tha.

“Lâm Đế thiện lương như vậy, biết tình trạng thân thể của cô, làm sao có thể mặc kệ cô? Đó tuyệt đối không phải là yêu!” Đây chẳng qua là ý thức trách nhiệm, nếu bọn họ tương lai thật không có con, nhất định sẽ hối hận.

Đào Khuynh không thể tán thành lời của cô, kiên định nói: “Là yêu! Nếu là lúc trước, em sẽ nghe theo lời của chị rời đi, nhưng sau khi nghe anh ấy bày tỏ, em không thể một lần nữa làm như không thấy tình cảm của anh ấy.”

Nếu như cô chỉ vì khó xử của mình, không nhìn đến tình cảm của anh bỏ đi một lần nữa, không thể nghĩ ngờ cô chính là quá ích kỷ với anh.

“Chị Lâm Ngọc, không phải chỉ có mình em cảm thấy khổ sở, anh ấy cũng giống vậy. Không có hỏi ý kiến của anh ấy tự tiện rời đi, tuy luôn miệng nói là vì anh ấy, nhưng thật ra chỉ là em không có dũng khí cùng anh đối mặt với khó khăn.”

Nghe vậy, Hạ Lâm Ngọc sắc mặt càng trầm xuống.

“Cô bây giờ là đang giáo huấn tôi à?” Bởi vì hai người chênh lệch tuổi tác nhiều, Lâm Đế tuy là em trai, cô luôn coi anh như con mình mà đối đãi. Cộng thêm cá tính cường thế, cô thừa nhận mình quả thật can thiệp chuyện riêng của anh, nhưng tất cả những thứ này cũng là vì anh, hi vọng anh được hạnh phúc a.

Đào Khuynh cũng không có ý này, thật nhanh lắc đầu. “Không phải vậy, là bởi vì em rất thích anh ấy, không thể tuân thủ ước định với chị mà rời khỏi anh ấy . . .”

“Lôi kéo Lâm Đế cùng chịu khổ, nói cho cùng cô cũng chỉ là người ích kỷ mà thôi!”

Đào Khuynh thay đổi giọng điệu, cười khổ.

“Không sai, em rất ích kỷ, muốn cùng người mình yêu thích bên nhau cả đời, có cái gì không đúng?” Làm trái với tâm ý của mình rời đi, đối lấy khổ sở của cả hai, cô không bao giờ nguyện ý ném thử lần nữa.

“Kết hôn không phải là chuyện hai người có thể quyết định, gia thế của nó với cô không tương xứng, cưới một người vợ vô sinh, sau này nó phải làm thế nào?” Hạ Lâm Ngọc hạ giọng, thử lấy tình cảm để cảm động cô.

“Em không phải tuyệt đối không thể sinh con, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, chỉ cần có bất cứ cơ hội nào, em đều sẽ thử.” Đào Khuynh không lùi bước nữa, vội vàng cầm tay cô, lòng như lửa đốt mà đảm bảo, “Chị Lâm Ngọc, em sẽ nỗ lực, làm ơn đừng ép em chia tay với anh ấy.”

“Tiểu Khuynh, chị cũng hi vọng em cùng Lâm Đế có thể ở bên nhau, vấn đề là . . . Ai, không phải chỉ mình chị không đồng ý, cha mẹ chị cũng không thể tiếp nhận em.”

Hạ Lâm Ngọc nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, thở dài thật sâu. “Hôn nhân không được chúc phúc thật có thể hạnh phúc sao? Em nhất định phải vì tình yêu của mình, khiến trưởng bối đã lớn tuổi còn phải khổ sở sao?”

Đào Khuynh lắc đầu. Đây không phải là ý của cô, kể cả cô lựa chọn con đường kia cũng sẽ có người khổ sở, cô nên làm thế nào cho phải đây? “Em . . . Em không có . . .”

“Ba mẹ chị đã biết tình trạng thân thể của em, vốn họ muốn tự mình đến gặp em, là chị sợ tâm tình của bọn họ quá kích động không tốt cho thân thể, cho nên chị mới về nước trước tìm em nói chuyện.”

Hạ Lâm Ngọc vỗ bả vai của cô. “Em hiện tại đã hiểu tình huống, vẫn không muốn rời khỏi Lâm Đế à?”

Đào Khuynh khóc cầu xin cô, làm sao cô có thể vô tâm? Thế nhưng chuyện này không phải cô đồng ý là được, cha mẹ phải đồng ý mới được a!

“Em đã rời khỏi anh ấy một lần, nhưng không làm nổi! Tình cảm không do lý trí điều khiển được, em chính là nhớ anh ấy, thương anh ấy, thì biết làm sao?”

Đào Khuynh hai tay che mặt, tha thiết cầu khẩn. “Chị Lâm Ngọc, cầu xin chị đừng đối với em tàn nhẫn như vậy.”

“Ba mẹ chị đã tỏ rõ thái độ tuyệt đối không chấp nhận em vào Hạ gia, không thể nào tiếp nhận em . . .”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng phá vỡ không khí nặng nề.

“Bọn họ không tiếp nhận không sao cả, em muốn cô ấy là đủ rồi!”

10. Chương 10

Hạ Lâm Đế xuất hiện tại cửa trước, đi vào phòng khách, dùng giọng nói kiên quyết khẳng định suy nghĩ của mình.

“Mặc kệ bọn họ có tiếp nhận hay không, anh chính là muốn Đào Khuynh.” Tay anh hướng về bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của Đào Khuynh, nắm thật chặt.

Đào Khuynh kinh ngạc nhìn anh, lỗ mũi đau xót.

“Là anh thật sao?” Anh luôn ở thời điểm khó khăn hiện thân giải cứu cô, cô không khỏi cảm giác mình giống như trong mộng.

“Đứa ngốc, ngay cả người yêu mình cũng không nhận ra?” Hạ Lâm Đế thương tâm nhìn nước mắt của cô, nhăn mày lại.

Hạ Lâm Ngọc nhìn thấy em trai đột ngột xuất hiện, lên tiếng kinh hô.

“Lâm Đế, làm sao em . . . Cô nói cho nó biết?” Đôi mắt quét về phía Đào Khuynh, lạnh giọng hỏi.

Hạ Lâm Đế liền trả lời.

“Chuyện này không liên quan tới Đào Khuynh, là em tự đoán ra, không ngờ lại nghe được sự thật khó tin này.” Lúc trước chỉ cần anh nói tới Đào Khuynh, phản ứng của chị anh không phải lạnh nhạt thì chính là kích động, còn kiên trì không tin bọn họ đã hợp lại, mới làm anh nghi ngờ.

Nhớ lại trước kia Đào Khuynh hành xử kỳ lạ chính là từ khi chị gái anh theo cô đi bệnh viện, như vậy, có lẽ chị biết Đào Khuynh vô sinh. Hạ Lâm Đế nhớ hai người họ mỗi khi nhắc tới đối phương đều có phản ứng cổ quái, lập tức hiểu ra.

Khi anh biết chị gái về nước, đã muốn cho hai người gặp nhau, để tìm hiểu rõ chân tướng. Lúc này, anh nhận được điện thoại của Từ Chi Uyển nói Đào Khuynh nhận một cuộc điện thoại, sau đó sắc mặt trở nên rất khó coi, vội vã xin nghỉ làm về sớm. Bà cảm thấy có gì không đúng, vì vậy vội vàng thông báo cho anh.

Vào lúc này, trừ chị anh ra, Hạ Lâm Đế không nghĩ được ai có thể làm Đào Khuynh hốt hoảng như vậy. Thế là anh lập tức lái xe đến biệt thự. Anh đã đoán đúng, hơn nữa còn biết được sự thật khiến anh kinh ngạc.

“Lâm Đế . . .” Anh nghe hết rồi sao? Đào Khuynh căng thẳng, khẽ gọi anh.

Hạ Lâm Ngọc có vẻ chột dạ, nắm chặt bàn tay, cất cao ngữ điệu nói: “Cái gì mà sự thật khó tin, chị làm tất cả đều là vì muốn tốt cho em.”

“Cho dù tình trạng thân thể có thể làm Đào Khuynh nảy sinh ý định chia tay, nhưng cô ấy tuyệt đối sẽ không nói một câu đã biến mất. Điều này làm em nghĩ mãi không ra tại sao, nhưng lại chưa bao giờ hoài nghi là chị có liên quan. Làm sao chị có thể làm vậy với em?” Biết chuyện này là do một tay chị mình khống chế, Hạ Lâm Đế vẻ mặt âm trầm, tâm tình rất giận dữ.

“Chị đã nói đó là vì em.” Hạ Lâm Ngọc hơi nhếch môi, nhấn mạnh những lời này.

“Như vậy đã đủ chưa? Chị rút cuộc còn dùng lý do này khống chế cuộc sống của em bao lâu?” Anh lạnh lùng cười một tiếng, đã không cách nào chịu được hành xử của chị.

Hạ Lâm Ngọc nhăn mày, trợn mắt nhìn anh. “Cái gì gọi là khổng chế? Chị chỉ hy vọng em được hạnh phúc.”
“Chị luôn là nói là vì em, không hỏi ý kiến em đã tự tiện làm chủ! Bởi vì chị là chị em, cho nên cho dù bất mãn thế nào đi nữa em đều nhẫn nại, nhưng duy chỉ có chuyện này em sẽ không chấp nhận!”

Hạ Lâm Đế rất cường thế khi đối mặt với người ngoài, nhưng đối với người trong nhà luôn kiên nhẫn và rộng lượng, chưa từng tức giận. Hôm nay chị gái được voi đòi tiên làm tổn thương người phụ nữ của anh, anh không thể chịu đựng nữa.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng anh giận tím mặt, Hạ Lâm Ngọc nhất thời có chút sợ hãi.

“Làm sao em có thể nói chuyện với chị như vậy, chị là vì em . . .”

“Em cũng không muốn đối xử với chị như thế, nhưng lần này chị đã can thiệp quá mức rồi. Đào Khuynh là người em yêu, lại phải chịu đựng chuyện khổ sở như vậy, không có cách nào ở bên cạnh bầu bạn với cô ấy đã đủ làm em ảo não rồi, đã vậy còn không hay biết chị đối xử với cô ấy như vậy, chị bảo em phải làm sao?”

Chị gái giấu giếm làm anh không biết chuyện Đào Khuynh phải chịu khổ sở, còn không ngừng chất vấn bắt cô nói nguyên nhân chia tay, biến anh thành kẻ ngu ngốc!

“Nếu nói rõ với em, em sẽ đồng ý chia tay sao?”

“Tại sao phải chia tay? Đào Khuynh là người em yêu, em chỉ muốn cùng cô ấy bên nhau cả đời, buộc cô ấy rời đi, làm sao mà tốt cho em được?”

“Đào Khuynh không thể sinh con, làm sao có thể là vợ của em được?” Hạ Lâm Ngọc bám chặt điểm này, tức giận hỏi.

Hạ Lâm Đế căng thẳng trả lời, “Chị, chuyện này không phải là lỗi của cô ấy, đối với cô ấy mà nói càng là nỗi đau cả đời, không nên nhắc lại điểm này làm tổn thương cô ấy.”

Đào Khuynh thấy chị em bọn họ bắt đầu cãi vã, cảm thấy lòng như lửa đốt.

“Lâm Đế, em không sao đâu . . .” Cô kéo tay anh, nhẹ nhàng nói.

“Anh có sao, anh không muốn người khác dùng chuyện này làm em khổ sở.” Anh nhìn ánh mắt lo lắng của cô, ngực ản ản đau.

“Có anh ở bên em, em không có khổ sở nữa.” Đào Khuynh lắc đầu một cái. Anh cũng phải chịu đau khổ rồi, cô không muốn anh canh cánh chuyện này trong lòng.

Hạ Lâm Ngọc hít sâu một cái, thử hạ giọng nói tiếp, “Lâm Đế, chị không có ý muốn thương tổn Đào Khuynh, là vì chuyện này đối với tương lai của em rất quan trọng . . .”

Anh thật nhanh ngắt lời chị, thái độ kiên định. “Có thể hay không thể có con, em không quan tâm chút nào cả.”

“Cái gì?” Hạ Lâm Ngọc sững sờ, nhăn mày. “Em vốn thích trẻ con, làm sao có thể không quan tâm?”

“Một đứa trẻ còn chưa từng xuất hiện trên đời làm sao so sánh được với Đào Khuynh? Nếu bởi vì muốn có con mà làm cho cô ấy phải chịu đựng nhiều khổ sở như vậy, em thà rằng không có.”

Lâm Đế chính là bị tình yêu làm ù quáng rồi à! Nghĩ vậy, sắc mặt Hạ Lâm Ngọc càng thêm khó coi, trợn mắt nhìn anh.

“Em nói bậy bạ cái gì đó? !”

“Chị không phải là người biết rõ tính tình của em nhất sao? Em nói nghiêm túc.” Đối mặt với lửa giận của chị gái, Hạ Lâm Đế vẻ mặt tỉnh táo, giọng nói lạnh nhạt lại kiên định.

Chị như thế nào lại không hiểu cá tính của anh? Hạ Lâm Ngọc thật sâu thở dài, “Chính là biết rõ tính em, ban đầu mới để cô ấy giấu giếm chân tướng rời đi, em thật là cố chấp!”

“Chị, đây là vấn đề của em và Đào Khuynh, chỉ có chúng em mới biết mình cần gì ở nhau, chị không nên nhúng tay vào.”

Hạ Lâm Đế cầm tay Đào Khuynh thật chặt, giọng nói chân tình, “Em chỉ là một người đàn ông bình thường, khát vọng được cùng người phụ nữ mình yêu ở bên nhau. Em không phải vì ý thức trách nhiệm đáng chết gì đó mới giữ cô ấy lại, cũng không vĩ đại như trong tưởng tượng của chị.”

Không phải bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể có được trái tim anh, bởi vì Đào Khuynh là người anh muốn che chở cả đời, cho dù phải bỏ ra nhiều hơn nữa, anh vẫn sẽ yêu cô.

Chứng kiến bộ dáng thâm tình đó của anh, Hạ Lâm Ngọc từ từ dao động, khẽ nói: “Yêu tính là gì? Một ngày nào đó vì áp lực cuộc sống, hai người sẽ chỉ biết oán hận lẫn nhau.”

Nam nữ lui tới cứ nghĩ chỉ cần yêu nhau là đủ, nhưng hôn nhân không chỉ như thế, cho dù có yêu nhau nhiều hơn nữa, vì thực tế cuộc sống tình yêu sẽ có ngày tiêu tan đến mức hầu như không còn.

“Chị cũng có con đó, kết hôn rồi không hề có oán hận sao? Anh trầm giọng hỏi, nhìn thấy sắc mặt chị gái trong nháy mắt trở nên xanh mét, tâm tình hết sức phức tạp.

Anh vẫn cho là chị cùng anh rẽ tình cảm tốt đẹp, bây giờ nhìn lại, hình như không phải.

Bởi vì biết cuộc sống hôn nhân không đơn giản, chị mới lo lắng tương lai bọn họ sẽ vì chuyện không có con mà cãi vã? Anh cảm kích chị quan tâm, nhưng hoàn toàn không muốn chia tay với Đào Khuynh.

“Lâm Đế, đừng như vậy . . .” Đào Khuynh vội vàng kéo tay áo anh, không muốn nhìn thấy chị em bọn họ tổn thương lẫn nhau, trong lòng cảm thấy đau đớn.

Anh còn chưa nói gì, Hạ Lâm Ngọc đã mở miệng trước, ” . . . Em vừa nói gì?”

“Em muốn nói rằng tình cảm giữa vợ chồng dù có hay không có con cũng không liên quan, tính cách mới là vấn đề. Nếu vợ chồng không thương nhau, thì có con có ích lợi gì?”

Anh không có ý tổn thương chị gái, chỉ hy vọng chị có thể hiểu điều anh thực sự muốn là cái gì. “Nếu cố gắng mà vẫn không có con, em cũng sẽ chấp nhận, chỉ cần có cô ấy ở bên cạnh, hai người yêu thương, thấu hiểu nhau, đó mới là hạnh phúc mà em muốn.”

Đào Khuynh cảm động không thôi, thâm tình nhìn vào mắt anh. “Đó cũng là hạnh phúc mà em mong muốn.”

Hạ Lâm Ngọc thấy bọn họ nhìn nhau cười, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Chị thật sai lầm rồi sao? Chị chỉ hi vọng em không phải chịu khổ . . .” Tâm tình chị rất loạn, không có biện pháp buông xuống thành kiến.

“Chị, em yêu Đào Khuynh.”

“Thái độ của em kiên quyết như vậy, chị có thể nói gì? Coi như chị cổ hủ, không chấp nhận cách nghĩ của em, cho nên chuyện này chị sẽ không nói giúp em với ba mẹ đâu.” Hạ Lâm Ngọc đã sức cùng lực kiệt, không muốn cùng em trai mà chị thương yêu đối nghịch nữa, nhưng cô cũng không muốn làm cha mẹ già tức giận.

“Bọn họ so với chị còn cổ chấp hơn, tuyệt đối sẽ không đồng ý hai người kết hôn.” Cô sẽ không phản đối bọn họ nữa, nhưng cũng đừng hy vọng xa vời cô sẽ giúp.

“Em cũng nói rồi, bọn họ không tiếp nhận Đào Khuynh không sao cả, em yêu cô ấy là đủ rồi.” Được cha mẹ tán thành mặc dù quan trọng, nhưng nếu là bọn họ khẳng khái không tiếp nhận cô, anh cũng không thể tránh được.

“Làm ba mẹ làm phát bực sẽ không có gì chỗ tốt, bọn họ sợ rằng sẽ bắt em từ chức.” Hạ Lâm Ngọc nghiêm giọng nhắc nhở.

Đào hiểu ý chị, không khỏi kinh ngạc. “Không . . .”

“Là chuẩn bị khai trừ em?” Hạ Lâm Đế hếch mày.

“Thật sự của họ có thể làm như vậy.” Nếu chị Lâm Ngọc đồng ý giúp đỡ, có lẽ tránh được tình huống xấu nhất! Đào Khuynh nhìn cô, lòng như lửa đốt mở miệng: “Chị Lâm Ngọc, Lâm Đế không thể vì em mà phải chịu liên lụy, làm ơn . . .”

“Tiểu Khuynh, cứ để anh xử lý.” Giơ tay ôm bả vai Đào Khuynh, Hạ Lâm Đế nở nụ cười trấn an lo lắng của cô.

“Nhưng . . .” Anh không thể bởi vì cô mà bị đuổi ra khỏi công ty nha!

“Tin tưởng anh, sẽ không có chuyện gì.” Anh ôm cô vào lòng, nhẹ giọng bảo đảm.

Mặt Đào Khuynh dán lên lồng ngực anh, kìm nén nước mắt sắp tràn mi.

“Em hiểu rồi, em tin tưởng anh.” Khóc lóc không thể giải quyết vấn đề, còn làm anh phiền lòng, cô phải phần chần tỉnh thần mới được!

Hạ Lâm Ngọc nghe được quyết định không chút do dự của anh, tâm tình phức tạp, nói: “Chỉ cần tình yêu, ngay cả công việc cũng không cần sao?”

“Em cũng không muốn như vậy, nhưng ba mẹ là cổ đông lớn, nếu bọn họ muốn làm như vậy, em cũng không có cách nào.” Hạ Lâm Đế bình tĩnh nhìn về phía chị gái.

“Em thực sự không để ý chút nào?”

“Mất cái ghế tổng giám đốc em xác thực có chút không đành lòng, chỉ là, chuyện mà em muốn làm quá nhiều, thay đổi một con đường mới cũng không tệ.” Hạ Lâm Đế vẻ mặt thản nhiên, giọng nói cũng tự nhiên.

“Em nói, nói gì?” Anh thật vẫn không sợ! Hạ Lâm Ngọc không khỏi có chút hốt hoảng.

“Em nói, ba mẹ muốn làm sao thì làm vậy, em không quan tâm.” Anh khéo môi hơi nhếch lên cười như không cười.

Hạ Lâm Đế vì cô, buông tha cả công việc . . . Đào Khuynh vốn sợ chuyện này sẽ thành sự thật, nhưng thực tế chứng minh, sự lo lắng của cô là vô ích.

Mới đầu, cha mẹ Hạ Lâm Đế đích xác muốn lấy chức vị tổng giám đốc uy hiếp anh, nhưng không chờ bọn họ ra tay, Hạ Lâm Đế đã bãi công trước. Tổng giám đốc không đi làm, công ty Hách Luân lập tức hỗn loạn, tất cả cổ đông đều rối rít quan tâm. Để tránh cho khủng hoảng lan rộng, hai người chỉ có thể thỏa hiệp.

“Anh đã sớm biết cha mẹ không có cách bắt buộc anh có phải hay không?” Đào Khuynh bưng hai chén cà phê từ phòng bếp đi ra phòng khách, tò mò hỏi.

“Cái gì?” Hạ Lâm Đế đang làm việc trên Notebook, ngẩng đầu lên, nhận lấy cà phê trong tay cô uống một ngụm. “Ngon lắm.”

Đây là loại cà phê anh yêu thích, đương nhiên là hợp khẩu vị, Đào Khuynh khẽ mỉm cười.

“Anh biết bác trai không thể thu lại chức vị của anh, mới trấn định như vậy phải không?” Cô ngồi lên ghế sa lon, đầu dựa vào vai anh.

“Là anh tin tưởng thực lực của mình.” Hạ Lâm Đế đặt ly cà phê trong tay xuống, vuốt ve tóc cô, giọng nói bình thản.

“Có ý tứ gì?” Đào Khuynh không hiểu, ngơ ngác nhìn anh.

“Anh không phải là người dễ dàng bị thay thế như vậy.” Anh ấn nhẹ chóp mũi của cô, cười trả lời.

Thì ra là ý này! Cô tán thành gật gật, rồi lấy tay gõ gõ đầu.

“Đúng vậy a, em đã lo lắng quá mức, thậm chí quên mất người yêu em có bao nhiêu lợi hại a.” Một tay anh đem công ty Hách Luân phát triển lớn mạnh như vậy, làm sao sợ uy hiếp?

“Ừ, lời này nghe rất lọt tai.” Nghe cô khen ngợi, Hạ Lâm Đế cười đến híp cả mắt.

Đào Khuynh cười ra tiếng, nhưng nghĩ tới uy hiếp của cha mẹ anh, vẫn còn lo lắng. “Nói thật, nếu như cha mẹ kiên trì muốn khai trừ anh thì sao?”

“Mặc dù cha mẹ anh là cổ đông lớn nhất, nhưng muốn khai trừ anh cũng không phải dễ dàng, còn phải được sự đồng ý của những người khác mới được.” Hạ Lâm Đế thu hồi nụ cười, nghiêm túc giải thích, để cho cô không suy nghĩ lung tung.

“Anh không có nghĩ tới phương thức tự vệ sao?” Đào Khuynh nhăn mày, giọng mang lo lắng.

“Anh là người quản lý, chắc chắn có biện pháp phản kích, nhưng anh không muốn cùng cha mẹ trở mặt, cho nên không làm như vậy.” Mắt anh xẹt qua một tia bất đắc dĩ. Nếu không phải đến bước cuối cùng, anh cũng không muốn làm tổn thương bọn họ.

Đào Khuynh hiểu suy nghĩ của anh, thật sâu thở dài. “Vậy nếu anh thật mất đi công việc, anh sẽ làm gì?”

“Anh không suy nghĩ nhiều về chuyện chưa xảy ra, hơn nữa, với khả năng của anh, có chuyện gì sẽ làm khó được anh?” Hạ Lâm Đế hếch mày, tràn đầy tự tin hỏi ngược lại.

Cô nhìn khuôn mặt tươi cười tràn đầy sức quyến rũ của anh, mỉm cười.

“A, là em lo lắng vô ích rồi! Tổng giám đốc công ty Hách Luân, làm sao có thể không tìm được việc làm.” Thấy bộ dáng thoải mái của anh, cô cuối cùng cũng buông tảng đá lớn trong lòng xuống.

“Phải rồi, phải tin tưởng người yêu em chứ”

Đào Khuynh lần nữa thở dài. Cô sao có thể làm như không thấy với tình huống anh đang phải đối mặt? Cô cảm thấy lo âu là chuyện đương nhiên.

“Em không phải không tin năng lực của anh, là em quá lo lắng anh và ba mẹ trở mặt a.” Chỉ là, đổi lại góc độ nghĩ, không làm tổng giám đốc có lẽ cũng là chuyện tốt. Đào Khuynh trong đầu hiện lên hình ảnh anh mặc tạp dề xuống bếp, mắt lập tức tỏa sáng lấp lánh.

“Nếu anh thật không có việc làm, em sẽ nuôi anh .”

“Phải đấy? Anh ở nhà làm ông chủ gia đình cũng không tồi.” Hạ Lâm Đế vỗ vỗ cằm, nghiêm túc suy tư đề nghị này của cô.

“Ha ha, động lòng sao?”

“Động lòng, chỉ là, trước tiên chúng ta cần phải kết hôn đã.” Anh nâng mặt của cô lên, cười nói.

Nghe vậy, Đào Khuynh rũ mắt, lẩm bẩm nói: “Kết hôn a . . .”

“Thế nào không vui sao?” Hạ Lâm Đế không ngờ cô sẽ có phản ứng như thế, có chút kinh ngạc.

Cô trầm mặc một hồi mới đổi mặt anh nhìn chăm chú, mở miệng: “Lâm Đế, chuyện kết hôn có thể tạm hoãn được không?”

Anh nheo mắt lại, không thể tin sẽ nghe được câu này, xụ mặt xuống.

“Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh, bây giờ muốn đổi ý cũng không còn kịp rồi.” Anh còn nhớ cô lúc ấy cầm động đến khóc mà đồng ý, không mong gì khác ngoài đám cưới, không hiểu vì sao cô lại thay đổi chóng mặt như thế.

Đào Khuynh sớm biết cha mẹ anh phản đối, đã chuẩn bị tâm tư tốt rồi.

“Em không đổi ý, là hy vọng có được sự đồng ý của cha mẹ anh mới kết hôn.” Lâm Đế cùng cha mẹ vẫn còn tranh chấp, cô không muốn nhắc tới việc kết hôn vào lúc này, tránh cho cha mẹ anh tức giận.

“Chờ bọn họ đồng ý, chẳng bằng anh lập tức trói em đi làm công chứng kết hôn.” Nếu không có uy hiếp của anh, bọn họ làm sao có thể dễ dàng thỏa hiệp?

“Chúng ta cố gắng thuyết phục cha mẹ, nhất định rất nhanh sẽ họ sẽ đồng ý.” Đào Khuynh chúi đầu vào ngực anh, dịu dàng thuyết phục.

“Anh không quan tâm bọn họ có đồng ý hay không.”

Đào Khuynh ngẩng đầu lên, cất cao ngữ điệu, “Nhưng mà em quan tâm a!”

Hạ Lâm Đế vẻ mặt căng thẳng, mím môi không nói.

“Em nghĩ tới cảm thụ của cha mẹ. Bọn họ thương yêu anh, mới hi vọng anh có thể tìm được đối tượng tốt hơn. Nếu chúng ta lập tức kết hôn, em có chút băn khoăn.” Đào Khuynh nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lồng ngực anh, lấy dịu dàng nói.

“Nếu như bọn họ nhất định không đồng ý, chẳng lẽ chúng ta sẽ không kết hôn?” Hạ Lâm Đế hiểu ý cô, nhưng không tán thành cách làm của cô.

“Nhưng . . .” Quả thật, đây là chuyện vô cùng có khả năng. Đào Khuynh không biết nói thế nào, vẻ mặt tràn đầy thất bại.

“Bọn họ là cha mẹ của anh, anh hiểu rõ bọn họ tuyệt đối không dễ dàng đồng ý như vậy, anh không thể vì chờ đợi bọn họ đồng ý mà để em chịu ảm ức.”

“Em không cảm thấy ảm ức.” Cô vội vàng trả lời, thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, không khỏi khản trương.

“Lâm Đế?”

“Thế còn cha mẹ em thì sao?” Tay anh nâng cằm của cô, trong mắt anh tràn đầy áy náy, “Em cũng là con gái được ba mẹ che chở mà lớn lên, thấy em như vậy, bọn họ chẳng lẽ không đau lòng?”

Sau khi cầu hôn Đào Khuynh, Hạ Lâm Đế liền đi thăm hỏi cha mẹ cô.

Cha mẹ cô biết tình trạng cơ thể của con gái, tuy thương yêu con gái nhưng lại lo sợ cô sẽ là gánh nặng cho anh, thế nên đối mặt với anh thì luôn cảm thấy áy náy.

Anh bày tỏ mình thật lòng yêu Đào Khuynh, không phải cô không cưới, mới làm bọn họ yên lòng . . . Anh không thể khiến cô ảm ức nữa.

Đào Khuynh nghĩ đến cha mẹ từng vì cô mà lo lắng, khổ sở, không khỏi cảm thấy chua xót.

“Ba nói tùy ý em.” Cha mẹ đều ủng hộ cô, chỉ hy vọng cô được hạnh phúc. Nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy mình thật bất hiểu, cổ họng xông lên một cỗ khổ sở.

Nghe giọng nói cô ghen ngào, Hạ Lâm Đế đưa tay ôm lấy cô.

“Chúng ta kết hôn đi.” Anh nhìn cô xinh đẹp, động lòng người, giọng nói chân thành tha thiết. “Anh muốn em trở thành vợ của anh.”

“Lâm Đế . . .” Cô thật có thể bỏ qua tất cả trở ngại, cùng anh kết hôn sao?

“Chúng ta đi đăng ký kết hôn trước, anh sẽ cố gắng thuyết phục cha mẹ, đến lúc đó sẽ tổ chức đám cưới” Anh cúi đầu hôn môi của cô. “Không cần do dự, chỉ cần tin tưởng anh.”

Hạ Lâm Đế hôn dịu dàng lại thâm tình làm trái tim Đào Khuynh rung động.

“Em thua rồi, tất cả đều nghe anh.” Cô cuối cùng vẫn nói không lại anh, quyết định thuận theo tâm ý của mình.

“Như vậy mới ngoan, cô dâu xinh đẹp của anh.” Hạ Lâm Đế mỉm cười, ôm lấy cô ngã vào trên ghế sa lon.

Đào Khuynh nhìn con người nóng bỏng của anh, đôi tay ôm gáy anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Cuộc sống hạnh phúc đang bắt đầu.

----- HOÀN -----

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-nhan-nguoi-tinh-cu>